

Kim Dạ Bất Lưu Nhân

Contents

Kim Dạ Bất Lưu Nhân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	34
21. Chương 21	36
22. Chương 22	37
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25	43
26. Chương 26	45
27. Chương 27	46
28. Chương 28	48
29. Chương 29	50
30. Chương 30	52
31. Chương 31	53
32. Chương 32	55
33. Chương 33	57
34. Chương 34	59
35. Chương 35	61
36. Chương 36	63
37. Chương 37	64
38. Chương 38	66
39. Chương 39	68
40. Chương 40	71
41. Chương 41	73

Kim Dạ Bất Lưu Nhân

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại hắc đạo, bá đạo cường công, bình phẩm thụ, HE Truyện Kim Dạ Bất Lưu Nhân của tác giả Giải Liên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-da-bat-luu-nhan>

1. Chương 1

Hắc đạo là cái gì?

Chỉ sợ là Tô Lương căn bản chưa hề nghĩ qua.

Nhưng mà, ngay ngày hôm nay, y nhìn thấy một đám người bắn giết nhau, ở chỗ chỉ cách bản thân y không quá bốn mươi mét, một chiếc xe BMW màu đen vừa mới đậu ngay trước cửa quán rượu, người phục vụ mở cửa xe, một người trung niên mặc tây trang trắng thớm từ trong xe bước ra còn chưa kịp đứng thẳng, một người công nhân vệ sinh mặc đồ làm việc màu xanh móc một cây súng từ trong ngực ra, cực nhanh, Tô Lương còn chưa kịp chớp mắt, người trung niên đó đã ngã ra đất, máu đỏ lôm chẩy tràn trên mặt sàn đá cẩm thạch, tạo nên một dòng chảy nhỏ kỳ dị.

Sát thủ trong nháy mắt chạy lên một chiếc taxi đối diện, biến mất trong cuối đường quốc lộ huyền ảo.....

Tô Lương đầu vầng mắt hoa, từ trước tới giờ chưa từng thấy qua nhiều máu như vậy, trong thân thể của một người sao lại có thể chứa đựng nhiều thứ màu đỏ này đến thế? Tô Lương cảm thấy khó thể lý giải.

Dòng người tập trung tới thật đông, xô đẩy y ra tận bên ngoài, cũng khiến cho ánh mắt của y di chuyển sang một nơi khác, trong biểu tình của mọi người đa số là hứng thú và hiếu kỳ, Tô Lương không nói nên lời.

Lúc này có vài người ăn bận trang phục cảnh sát tiến vào giải tán, xe cứu thương chuyển di thể đi, để lại một bãi thứ đồ sộ đó, Tô Lương cảm thấy vô vị cùng cực, chuẩn bị trở về nhà tiếp tục viết hơn mười trang của đề thi mô phỏng theo đề thi cao trung, tôi cũng sắp tê liệt rồi, Tô Lương âm thầm nghĩ, rồi bắt đầu bước đi.....

“Chờ đã, tôi là nói cậu đó.” Một người cảnh sát kéo Tô Lương lại, hỏi: “Vừa rồi cậu có nhìn thấy cái gì không? Hy vọng là cậu có thể phối hợp với chúng tôi phá án.”

“Không, tôi không thấy cái gì cả.” Tô Lương giẫy cánh tay đang bị nắm lại đó, thản nhiên nói.

“Học sinh đó nói cậu đứng rất gần, cậu thật sự là không nhìn thấy rõ tướng mạo của nghi phạm sao?” Cảnh sát chỉ về một người mặc trang phục cao trung đứng ở chỗ khá xa nói.

“Tôi bị cận thị không được sao?” Tô Lương nhìn người học sinh đó, cũng mặc chung kiểu trang phục, là cùng học chung một trường sao, nhưng mà Tô Lương không thèm để ý, tiếp tục đi về phía trước, cảnh sát cũng không thể tiếp tục đuổi theo.

Thật ra Tô Lương còn nhớ rõ tướng mạo của kẻ đó, con người như chim ưng màu nâu nhạt, phía chân mày bên trái có một vết sẹo khá rõ ràng, thân cao bình thường, ngón út của tay trái cầm súng chỉ có một đốt.....

Tô Lương là một học sinh tài giỏi nổi tiếng ở trường cao trung trọng điểm mà xa gần đều nghe danh ở đó, khả năng ghi nhớ và lực quan sát trong thoáng chốc của y rất mạnh, hơn nữa y căn bản là không bị cận thị, nhưng mà vậy thì thế nào?

Tô Lương hiện tại cảm thấy cho dù có người cầm súng chỉ vào y, y cũng sẽ không quá kinh ngạc.

Còn thêm người vừa rồi mặc trang phục giống như bản thân, luôn cảm thấy trong ánh mắt của kẻ đó rất đả thương người, hơn nữa còn thấy ở nơi đó.....

Nghĩ rồi lại nghĩ, cứ thế đi đến trước cửa nhà mình, lấy chìa khóa ra mở cửa, vẫn như lúc bình thường, căn phòng trống trải, trên bàn còn để lại một tờ giấy: “Cơm tối đã làm xong rồi, bỏ vào lò vi ba hâm nóng một

chút là có thể ăn, nhớ là phải đóng cửa đừng cho người lạ vào nhà, cũng đừng xem sách quá lâu, ngủ sớm một chút. _____ Mẹ.”

Còn xem mình là con nít sao, Tô Lương vứt tờ giấy vào thùng rác.

Xem tiếng anh vậy, còn mấy đề bài chưa viết nữa, Tô Lương suy nghĩ rồi lấy luận văn từ trong cặp sách ra, lúc này, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa.

Là ai? Tìm sai nhà rồi đi.

Tô Lương quyết định không để ý đến, không mất bao lâu, chuông cửa cũng không reo nữa, lúc này lại vang lên âm thanh đập cửa thành thành.

“ Ai vậy.” Tô Lương không kiên nhẫn la lên.

Bên ngoài cửa đột nhiên không còn động tĩnh, hắng, không phải là trộm, thì chính là tìm sai nhà rồi. Tô Lương âm thầm suy nghĩ, nhưng rồi lại nghe thấy một tiếng vang rất kỳ quái, rất giống như là tiếng phá cửa.

Lúc này Tô Lương mới cảm thấy lạ lùng, đi qua xem thử, từ ô cửa mắt mèo nhìn ra ngoài, mấy người đàn ông hung thần ác sát đang dùng công cụ để phá cửa, Tô Lương nhất thời mờ mịt, đây là chuyện gì? Đang trời sáng trưng nha, sao lại có người to gan như vậy.....

Vốn dĩ y định gọi điện thoại báo cảnh sát, nhưng lúc này lại nhìn thấy một người trong số đó, trong y phục đang cất giấu một thứ đồ, đúng rồi, đó là một cây súng.....

Súng, sao lại có súng, Tô Lương càng thêm kỳ quái, nhưng không để cho y có thời gian nghĩ nhiều, bởi vì cửa đã bị phá mở rồi, y ý thức được nguy hiểm, cầm lấy cặp sách của mình, xông ra ngoài cửa sổ, tuy rằng đây là lầu ba, nhưng mà phía sau bệ cửa sổ vừa may lại có một cây đại thụ mọc ngay cạnh, Tô Lương nghĩ cũng không cần nghĩ, nhảy ra leo lên cành cây, sau khi đóng cửa sổ lại xong, nương theo cây trượt xuống đất. Động tác này làm vô cùng thuận thực, bởi vì Tô Lương lúc còn nhỏ thường xuyên dùng cách này để leo ra khỏi căn nhà bị khóa, chạy đi chơi với đám bạn.

Sau khi xuống đất, Tô Lương không chạy đi xa, mà đứng đợi ở một chỗ âm u ẩn mật, nhìn lên phía trên cửa sổ, y phải làm cho rõ rệt cuộc là có chuyện gì.

Quả nhiên qua một lúc lâu, tên có mang súng trên người mở cửa sổ ra nhìn ngóng bên ngoài, lại lui vào, ầm ầm nghe thấy có tiếng mắng chửi: “Hỗn trướng, người đâu?”

“ Không có, tôi thật sự nhìn thấy y đi vào trong căn nhà này mà.”

“ Tiểu tử, chạy cũng nhanh lắm.” Một âm thanh hung ác vang lên.

Chỗ này là không thể đi vào rồi, Tô Lương rút đầu lui vào chỗ tối tăm, suy nghĩ phải đi đâu, hoặc là nên gọi điện thoại báo cảnh sát?

Lúc này nghe thấy bên trong có người nói: “Người phụ nữ đó đã xử lý xong xuôi rồi, ta không tin là không bắt được tiểu tử này.”

Tô Lương ngây ra, rồi liền chạy đi như điên, cũng không cần biết có thể bị người khác phát hiện hay không.....

Không có phương hướng, không có mục tiêu, chỉ là một đường chạy thực mạng, bởi vì y biết người phụ nữ trong miệng của bọn họ là ai, đúng thế, y có loại trực giác này, người phụ nữ bị xử lý đó, là người thân duy nhất của y, là người mẹ luôn xem y như một đứa nhỏ mà chăm sóc.

Y chạy đến hết hơi, rồi ngừng lại, mở miệng thở dốc, thở liên tục, hít cho ngũ tạng lực phủ đều tràn đầy không khí, y không biết rốt cuộc phải đi đâu, trong tay chỉ có hơn năm mươi đồng mà thôi.....

Lúc này y nhìn thấy được cái người bạn cùng một loại trang phục với y kia, đang đứng trên phía đường đối diện nhìn y, nhìn không rõ ràng tướng mạo, một chiếc xe hơi đường dài chắn ngang đường nhìn của Tô Lương, đến khi nhìn lại ở chỗ đó đã biến thành một phụ nữ mang thai, y nảy sinh ảo giác, có phải là nguyên ngày hôm nay đều chỉ là giấc mơ, Tô Lương khổ sở nghĩ....

2. Chương 2

Đường như là không có ai đuổi theo, Tô Lương vừa quan sát động tĩnh ở xung quanh, vừa suy nghĩ xem bản thân nên đi đâu.

Ở nơi đường phố phồn hoa, dòng người chỉ lướt qua nhau, Tô Lương có một cảm giác mê mang cùng cực, có phải là nên trở về xem thử hay không? Có lẽ những người đó đã lầm lẫn địa điểm, có lẽ chỉ là ai đó đang dựng một trò đùa không chừng mực thôi, nhưng mà trong lòng lại có một âm thanh đang nói với Tô Lương, không được, không thể trở về.

Đèn đường được bật lên, cả một thành thị to lớn như chiếc ***g tràn đầy đủ loại màu sắc đèn đỏm, rõ ràng đến mức có chút không chân thật, Tô Lương cũng không nghĩ đến đi đâu, lúc này y nhớ đến Lư Khánh, Lư Khánh là người bạn tốt nhất của Tô Lương trước đây, nhưng bởi vì công ty của ba Lư Khánh làm ăn càng lúc càng nóng lên, nhà mua cũng càng lúc càng tốt, rời khỏi khu vực ở khu nhà của Tô Lương, Lư Khánh cũng chuyển trường, còn thêm chuyện đó nữa.....

Nhưng chân của Tô Lương lại giống như tự có ý thức của mình, cứ hướng thẳng về phía nhà của Lư Khánh mà đi, sau đó y nhìn thấy nhà hắt là căn biệt thự ba tầng sáng rực, Tô Lương lúc này lại do dự, thiết, ta đây lại tính làm gì, lúc đó nói kiên quyết đến thế, bây giờ lại đi tìm hắt thế này không phải là rất mất mặt sao.....

Nhưng không để cho Tô Lương quay người rời đi, cửa của Lư gia đột nhiên mở ra, chiếu ra ánh đèn trắng tuyết, sau đó nhìn thấy Lư Khánh đang ngẩng ra nhìn về chỗ cạnh cửa mà y đang đứng, Lư Khánh cũng chỉ là ngẩng ra một lát, liền chạy nhào đến, hai con người sáng rực nhìn chăm chăm Tô Lương, nói: “Cậu sao lại đến vậy? Minh thật không ngờ đó, thật sự không ngờ nổi.”

“ Minh chỉ là đi qua thôi.....” Ta thật ngu mà, làm quái gì lại chạy đến đây, Tô Lương chỉ lo tự trách chính mình, đương nhiên y không dám nhìn vào đôi mắt sáng lạn của Lư Khánh.

“ Vốn là muốn mời cậu vào nhà của mình chơi, không ngờ hiện tại không thuận tiện rồi.....” Lư Khánh khổ sở nói.

Lúc này thanh âm cãi lộn từ trong cửa truyền ra, thì ra là ba của Lư Khánh ở bên ngoài có người phụ nữ khác, mẹ của hắt đang nháo lên đòi ly hôn với ba hắt.

Tô Lương lắc đầu nói: “Không sao đâu, vậy mình về đây.”

Lư Khánh nắm lấy tay của Tô Lương nói: “Đừng, chúng ta rất lâu không gặp rồi, vừa đúng lúc mình cũng muốn đi ra ngoài, cậu đi chung với mình được không?” Nói, nói đến mức như có ngữ khí cầu xin, Tô Lương có chút không thể chịu nổi, cũng chỉ liền đáp ứng.

Hai người lặng lẽ đi được một chút, Lư Khánh đột nhiên nói: “Cậu gặp phải chuyện gì vậy? Không có chuyện gì cậu sẽ không đến tìm mình đâu. Có phải là trong nhà có chỗ khó khăn không?”

“ Không sao.” Tô Lương chợt dạ nói, tại sao mỗi lần Lư Khánh đều biết bản thân đang nghĩ cái gì, Tô Lương cảm thấy rất không thoải mái.

“ Cậu và mình còn có cái gì không thể nói.” Lư Khánh đột nhiên dừng lại, con người sáng rực càng lúc càng nóng bỏng, lại giống như là đang có lửa trong đó.

Tô Lương suy nghĩ một chút, đúng a, có cái gì không thể nói chứ, thế là đem chuyện ngày hôm nay gặp phải nói hết với Lư Khánh.

Lư Khánh thần nhiên nói: “Cậu có gọi điện thoại cho mẹ cậu chưa?”

“ Không có.” Tô Lương nói. “Minh sợ mọi chuyện sẽ giống như lời của bọn họ nói, nên không dám xác nhận.”

“ Cậu luôn thích tránh né.” Lư Khánh nói xong lại cố tình hay vô ý nhìn Tô Lương một cái, sau đó lại nói: “Minh đi xác nhận.”

“ Vạn nhất là thật, vậy sẽ liên lụy cậu.”

“Mình làm việc thì cậu cứ an tâm đi, không để lại vết tích gì để bị tóm đầu. Hơn nữa mình chỉ là hỏi thử xem di có phải vẫn còn đang làm việc hay không là được, sẽ không có nguy hiểm gì đâu.”

Tô Lương trước giờ chưa từng nói lại Lư Khánh, lần này cũng vậy, Lư Khánh lại nói: “Hôm nay cậu cứ ngủ ở nhà mình đi.” Con người mong đợi khiến cho toàn thân Tô Lương trên dưới đều thấy không thoải mái.

Bọn họ tìm một quán cà phê ngồi rất lâu, hai người đều không còn có gì khác để nói nữa, thời gian gần tám giờ tối, Lư Khánh nói: “Chúng ta trở về thôi, bọn họ chắc cũng gây xong rồi, luôn như vậy mà.”

Tô Lương suy nghĩ rồi cảm thấy đến nhà của hắn vẫn là không tốt, đặc biệt là phát sinh qua chuyện đó, đang chuẩn bị mở miệng cự tuyệt.

Đột nhiên Lư Khánh nói: “Chuyện lần trước là mình không đúng, mình sẽ không làm chuyện ngốc nghếch như vậy nữa đâu, cậu an tâm đi. Mình sẽ không chạm vào cậu đâu, cậu ở bên ngoài mình không thể an tâm được.”

Nói rồi không để cho Tô Lương cự tuyệt, kéo tay y đi về nhà.

Lư Khánh mở cánh cửa sắt đóng chặt, nhìn thấy mẹ của hắn đang mất hồn ngồi bên cửa, vệt nước mắt còn chưa khô, khiến Tô Lương bị dọa một phát.

Bà Lư nhìn thấy Tô Lương sau lưng Lư Khánh, lập tức đứng lên, chùi mắt, cười nói: “Dô, đây không phải là tiểu Lương sao? Lâu lắm không thấy đến tìm tiểu Khánh chơi đó, đến đây nào, nhanh vào đi, sao lại đứng ở trước cửa như vậy.” Cười rồi kéo Tô Lương vào trong nhà.

“Đã lâu không gặp, cũng thật sự có chút nhớ con đó, sao tới hôm nay mới nghĩ đến chuyện đến đây thăm vậy, thật là Lư Khánh cũng rất nhớ con đó……” Bà Lư nhiệt tình nói.

“Mẹ, đừng nói nữa.” Lư Khánh kéo bà nhanh đi ngủ, mới quay lại chăm sóc Tô Lương.

“Cậu ngủ ở phòng khách cạnh bên phòng mình đi, đồ để thay chắc là đã biết đặt ở nơi nào rồi chứ.” Lư Khánh áy náy nói: “Đừng nghe mẹ mình nói bậy.”

“Biết rồi, cậu làm chuyện của cậu đi.” Tô Lương quen thuộc tìm được đồ để tắm rửa, rồi đi tắm một cái, tắm xong nhìn thấy Lư Khánh vẫn còn ngồi trong phòng khách đợi y, nét mặt ngưng trọng, trong lòng y đã có tám chín phần hiểu rõ.

“Vừa rồi mình có hỏi qua rồi, họ nói mẹ cậu lúc chạng vạng có người tìm nên ra ngoài, rồi cũng không thấy quay lại, chỉ sợ là……” Lư Khánh quan sát sắc mặt Tô Lương.

“Mình đã đoán được rồi.” Tô Lương thần nhiên nói.

“Cậu sẽ không đi chứ.” Lư Khánh nhìn thấy Tô Lương quay người, buột miệng nói ra.

Tô Lương không có trả lời mà đi vào trong gian phòng ngủ của khách, ngã đầu nằm ngủ, chuyện của ngày mai thì ngày mai lại nghĩ.

Quả nhiên, Lư Khánh nhìn thấy căn phòng trống rỗng, Tô Lương đã đi rồi, trên giường còn có chút hơi ấm, hiện tại chạy ra chắc là còn có thể đuổi kịp y…… nhưng mà, đuổi kịp rồi lại có tác dụng gì chứ? Y vẫn sẽ rời đi……

Ánh mặt trời sáng tỏ tỏa sáng từng góc ngách trong căn phòng, nhưng mỗi một góc ngách đó đều không có hình bóng của y……

3. Chương 3

Tô Lương buổi sáng liền rời khỏi nhà của Lư Khánh, đi lung tung rất lâu sau, dùng năm đồng tiền mua một bát mì thịt bò lấp đầy bụng, rồi suy nghĩ xem bản thân rốt cuộc là nên đi về đâu, tuy rằng Tô Lương rất thông minh, nhưng đã không có tiền thì dù có thông minh, tiếp tục học thì cũng không được cái gì nữa.

Đang nghĩ thì nhìn thấy rất nhiều học sinh đã bắt đầu rộn ràng tới trường, y suy nghĩ một lát, có phải là nên đến trường để xem thử không? Có lẽ là có thể tìm kiếm được cái gì đó, ít nhất thì y cũng phải làm rõ

được vấn đề, rốt cuộc thì là do ai, có mục đích gì mà đến đối phó với nhà của y, trong nhà chỉ có hai người bản thân và mẹ, chắc chắn là không có đặc tội với bất cứ nhân vật lớn nào.....

Nghĩ như thế rồi tâm tình cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều, đi theo một đám nữ sinh mặc cùng đồng phục trường đang hi hi ha ha nói chuyện đi vào bên trong.

Không đúng, Tô Lương nhìn thấy trước cổng trường có hai người đang đứng, đang định hỏi thử những bạn học đang đi vào trong trường, thì nhận ra một người trong hai người đó rõ ràng là một trong số những người mà y nhìn thấy ngày hôm qua, tim của Tô Lương đập càng lúc càng nhanh, dừng khẩn trương, đứng rồi, chính là như thế, y chậm rãi tránh vào trong một góc khuất, không tồi, không bị phát hiện.

Y nhìn đăm đăm hai người đó rất lâu, phát hiện bọn họ căn bản không chú ý đến mình, hơn nữa dường như vì đang ở nơi công cộng, hành vi cũng thu liễm đi rất nhiều.

Tô Lương có chút do dự, vào trong trường có tác dụng hay không? Y đang kỳ vọng vào những người bạn học căn bản không có nói chuyện qua mấy lần, hay là kỳ vọng vào những giáo viên chỉ biết cho học sinh làm nhiều bài tập?

Thiệt, ta cũng gần phát ngốc rồi, Tô Lương nghĩ. Y quay người chuẩn bị đi khỏi, nhưng ngay lúc Tô Lương chuẩn bị nói lời từ biệt với cuộc sống cao trung, y lại ngậy ra, đứng rồi, y nhìn thấy một tên con trai đang đứng ở đỉnh tòa nhà cao nhất trong học đường.

Đó là học sinh mặc trang phục cùng dạng với y.

Không phải là ảo giác, người đó cũng đang nhìn y, hơn nữa còn vẫy tay với y.

Có lẽ, có lẽ nên đi gặp hẳn thử, Tô Lương nghĩ.

Trường học thật ra vẫn còn có một lối vào ẩn mật, chỗ đó ngay cả giáo viên cũng không biết, một số học sinh ở tại ký túc xá thường vào nửa đêm từ chỗ đó lén trốn ra ngoài, Tô Lương chạy đến đó, vừa chuyển người, đã vào trong trường. Lại nhìn người đó, quả nhiên vẫn ở tại chỗ cũ, giống như đang đợi y, Tô Lương chạy suốt quãng đường đi, chỉ sợ người đó lại biến mất không thấy nữa.

Đợi Tô Lương thở dốc chạy một hơi leo lên tầng sáu, nhìn thấy căn phòng ở đỉnh này đã như cũ trống rỗng hoang vu, Tô Lương ngã ra một lát, quả nhiên vẫn là không thể gặp được, sau đó y ha ha cười lớn, rốt cuộc là cười cái gì bản thân y cũng không thể nói rõ, cười đến cuối cùng nước mắt cũng tí tách rơi xuống, mẹ, ta rốt cuộc cũng vẫn khóc rồi.....

Lúc này tiếng chuông lên lớp vang lên, cả ngôi trường yên tĩnh lại, Tô Lương nhìn hai người kia vẫn đang đợi ở trước cổng trường, đột nhiên nghĩ, nếu như ta cứ như vậy mà hô to lên, bọn họ có thể sẽ chạy vào bắt ta không, Tô Lương đương nhiên không thể làm như vậy, nhưng y lại làm một chuyện còn ngu ngốc hơn.

Y đã vậy mà lúc nào cũng mang theo cặp sách, thói quen thật sự không phải là một chuyện tốt, Tô Lương tự giấu chính mình nghĩ. Y dùng lực đá mở cánh cửa giảng đường đang lên lớp, hơn năm mươi cặp mắt nhất tề nhìn vào y, y không coi ra gì nhún nhún vai, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đi về chỗ ngồi của mình, giáo viên đang giảng bài rõ ràng là cũng bị sự kinh động của y dọa đứng, nhưng cũng không nói gì cả, tiếp tục lên lớp, sau đó không còn ai tiếp tục nhìn về phía y nữa.

Tô Lương vô vị nằm dài trên mặt bàn ngủ bù, sau đó nhớ đến Lữ Khánh, hẳn chắc là nổi giận rồi.....

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, một nữ sinh lay tỉnh y, gương mặt đỏ hồng xấu hổ nói: “Có người nhờ mình đưa cho bạn tờ giấy này.”

Tô Lương tùy ý nói: “Không phải là thư tình đi.”

Nữ sinh đó liền chạy biến..... vô vị.

Tô Lương nhàm chán mở tờ giấy ra, thứ mà y nhìn thấy khiến cho y kinh ngạc: “Sau tiết học thứ ba gặp nhau ở phòng trên đỉnh, cậu sẽ không quên tôi là ai đi.”

Không có ghi tên, nhưng ý nghĩ đầu tiên của Tô Lương chính là người đó, y có một loại cảm giác, chỉ cần nhìn thấy hẳn có lẽ sẽ biết được tất cả những chuyện này là vì cái gì.....

Tiếng chuông vang lên Tô Lương liền gấp gáp vội vàng xông lên phòng đỉnh, vì sợ người đó tại biến mất.

Đối mặt là người đó đang đứng, cùng một kiểu trang phục, trên mặt mang theo một nụ cười thần nhiên, ánh mặt trời chiếu rọi trên mái tóc đen bóng, giống như được mạ lên một lớp vàng, ánh sáng chói lóa, có một chút khiến người khác không thể mở to mắt, Tô Lương lạng lẽ đi về phía trước, lại mang theo một chút cảm giác kính sợ.

Hai người cứ như vậy đối mặt nhau trầm ngâm một lát, đột nhiên người đó kéo tay của Tô Lương, bắt đầu chạy, từ lầu sáu một đường chạy xuống dưới, chạy đến chỗ mà Tô Lương đã lên vào trường.

Tô Lương chạy có hơi mệt mỏi, y nhìn hình dáng của người đang ở trước mắt, đột nhiên ngừng lại, cẩn thận đánh giá một lượt. Người đó cao hơn Tô Lương cỡ khoảng nửa cái đầu, ánh mắt đặc biệt sát thương người, hất bỏ tay đang nắm lấy Tô Lương ra, sau đó nói một câu: “Cậu cũng thật sự là quá đơn thuần rồi.”

Nói xong liền đánh một quyền vào bụng của Tô Lương, Tô Lương ăn trọn một quả đấm đó, đầu đến quỳ phục trên mặt đất thở dốc, hỏi: “Tại sao?”

“Không vì cái gì, muốn hỏi thì đi mà hỏi ba của cậu.” Ánh mắt người đó nhấp nháy, lại nói: “Mẹ của cậu sẽ không nói với cậu, cậu là cô nhi đi, hăng, đứa con của tiện nhân sinh ra cũng là tiện nhân.” Nói rồi lại đá Tô Lương một cước, Tô Lương đau đớn vô cùng, trong đầu căn bản không hề hiểu rõ người trước mắt này rốt cuộc đang nói cái gì, chỉ thấy từ trong một góc tường khác đi ra một vài người, lấy dây thừng trói chặt y lại.

Sau đó ném y qua bên kia bờ tường, Tô Lương bỗng nhiên mất trọng lực, rầm một tiếng ngã trên đất, chỉ sợ xương sống cũng gãy mất rồi.....

Trước mắt y đen đi, rồi ngất xỉu.....

4. Chương 4

Tô Lương cảm thấy bản thân khẳng định là gặp quỷ rồi, y thấy bản thân đang trần truồng nằm trên một chiếc giường màu trắng cực đại hào hoa, cả căn phòng ngủ này lớn đến mức vượt quá phạm vi mà Tô Lương có thể tưởng tượng được, bức tường các mặt đều làm bằng thủy tinh chạm đất, trong phòng ánh sáng tràn đầy, sáng rực rỡ khiến cho Tô Lương không biết bản thân có phải là đã tiến vào một nơi gọi là thiên đường hay không.....

Trên người lại không có một vết bầm tím nào, sương sống cũng vẫn rất tốt, y mò mò thân thể trơn bóng, lẽ nào hiện tại ta đang nằm mơ? Không đúng, tại sao ta lại không bận gì cả?

Tô Lương tìm kiếm một thứ gì đó để bản thân có thể che đậy trước, nhưng tìm tới tìm lui cũng không có tìm thấy y phục của mình và bất cứ đồ vật nào có thể dùng để che đậy, Tô Lương dứt khoát đi lại giường, tìm kiếm bốn phía, lúc này y nhìn thấy chính diện có một tấm gương, thật ra lúc Tô Lương còn ngồi trên giường đã chú ý đến tấm gương này rồi, nhưng y không dám nhìn thẳng vào nó, tại sao ư? Bản thân Tô Lương cũng không hiểu rõ.

Lúc này y nhìn vào bản thân mình trong gương, thân thể trẻ tuổi khỏe mạnh, làn da mịn màng, mái tóc mượt mà nửa che mắt đi cặp mắt, đây là ta đó sao? Tô Lương nhìn bản thân trong tấm gương, có chút hoảng hốt, tại sao Lư Khánh lại có thể thích được một thân thể như thế này, rõ ràng là một chút cũng không giống con gái mà.....

Đột nhiên truyền đến âm thanh gõ cửa, khiến Tô Lương bị dọa một phát, y lập tức chạy về giường dùng ra giường che đậy nửa thân dưới của mình, mới nói: “Có thể đi vào rồi.”

Thanh âm rất nhỏ, Tô Lương có chút hoài nghi người bên ngoài có thể nghe thấy hay không, đang muốn lớn tiếng nói lại một lần nữa, thì cửa bị mở ra, đi vào là một phụ nữ trung niên, sau khi nhìn thấy Tô Lương thì cung kính cong lưng nói: “Chào tiểu thiếu gia, ngài có cái gì cần dặn dò không?”

“Tiểu thiếu gia?..... Tôi?.....” Tô Lương nghi hoặc dùng tay chỉ chỉ chóp mũi của mình, y không có nghe lầm đi.

“ Đúng, là ngài, ngài có cái gì muốn dặn dò không.” Người phụ nữ lại lặp lại, mặt không chút biểu tình.

“ Sao tôi lại ở đây?” Tô Lương cảm thấy được đây đã không phải là vấn đề có kỳ quái hay không, mà thuần túy là kỳ dị.

“ Cái này, tôi cũng không biết, ngài còn có gì dặn không.” Người phụ nữ lại nói.

Hiện tại bộ dáng này khiến cho Tô Lương rất lúng túng, y lập tức nói: “Quần áo của tôi đâu?” Trước tiên cứ tìm quần áo ban vào rồi nói sau.

“ Vâng, lập tức sẽ có.” Nói rồi đi ra ngoài, đóng cửa lại, không bao lâu thì quả nhiên mang đến một bộ quần áo, nhưng mà theo như Tô Lương nhìn tới nhìn lui, thì từ chất liệu vải cũng biết được bộ quần áo này giá trị không phải đơn giản, cũng như đó không phải là của y, đang lúc muốn mở miệng nói thì người phụ nữ đó lại nói: “Đây là quần áo cho tiểu thiếu gia thay đổi, tiểu thiếu gia mặc quần áo xong rồi thì phải đến phòng ăn dùng cơm, biểu thiếu gia đang ở phòng ăn đợi ngài.” Sau đó bỏ lại Tô Lương rồi đi.

Tô Lương nghĩ một lát, cũng không biết cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, vội vàng mặc quần áo vào, rồi đẩy cửa đi ra, không nghĩ tới người phụ nữ đó vẫn đợi ở trước cửa, cung kính dẫn Tô Lương đang không biết làm sao đến phòng ăn so với nhà cũ của Tô Lương to hơn rất nhiều, sau đó y nhìn thấy cái tên con trai ngồi trên bàn ăn đối diện đang cười với y, đúng rồi, chính là cái tên hôm qua đã đánh y đá y đây mà.....

“ Sao.....sao lại.....anh? Tô Lương nhất thời nói không ra lời.

Người đó cười cười nhìn Tô Lương nói: “Quả nhiên rất vừa vặn, là tôi chọn đó.”

“ Không phải, tại sao tôi lại ở đây, anh cũng ở đây?” Tô Lương hỏi gấp.

“ Tôi ở đây bởi vì đây là nhà tôi, cậu ở đây bởi vì đây cũng là nhà cậu, sao rồi có cái gì không đúng sao?” Hắn nháy mắt một cái, dường như nhìn thấy bộ dáng Tô Lương gấp gáp khiến hắn rất hài lòng.

“ Đây sao lại là nhà của tôi?” Tô Lương đã hoàn toàn bị làm cho hồ đồ.

“ Đương nhiên là nhà của cậu, đây là nhà của ba cậu, cũng là của cậu, nhưng mà, hiện tại là cho tôi ở nhờ.” Người đó thần nhiên bưng một ly cà phê tỉ mỉ nhấp nháp, sau đó con người sắt bén chăm chú nhìn Tô Lương: “Tôi là chú của cậu, cũng là em trai cùng cha khác mẹ với ba của cậu, đừng thấy tôi không lớn hơn cậu bao nhiêu, rồi có thể không nghe lời tôi, nhà của chúng ta là vô cùng chú trọng cấp bậc đó, tôi cũng có thể quản giáo cậu, còn tất cả những thói quen trước đây của cậu cũng đều phải thay đổi cho tôi, đặc biệt là thứ mà tôi không thích.”

“ Ba tôi?” Trong đầu Tô Lương đã bị gián đoạn, mẹ của y từ nhỏ đã nói với y, ba y vì tai nạn giao thông ngoài ý muốn mà qua đời, thậm chí căn nhà đang ở cũng là do dùng tiền bảo hiểm mua được, hiện tại sao lại xuất hiện một người ba?

“ Nga, tôi quên nói, ba của cậu là Tô Vĩnh Hoàn, trưởng ban quản trị của Vĩnh Hoàn, ngoài ra cũng là..... ha ha..... tôi vẫn là không nên nói với cậu thì hơn, tránh dọa cậu sợ, sau này cậu tự nhiên sẽ biết.” Nói rồi đột nhiên đứng lên, nhìn Tô Lương đang ngây ra nói: “Chúng ta đã chuyển trường rồi, bắt đầu từ hôm nay cậu chính là thái tử của Tô gia đó.”

Tô Lương nhìn người trước mắt muốn rời khỏi tầm nhìn của mình, liền chạy theo kéo hắn lại hỏi: “Hôm qua anh.....”

“ Hôm qua? Hôm qua làm sao?” Hắn nhìn vào trong mắt của Tô Lương, nói: “Nếu như cậu còn kéo tôi, tôi sẽ đánh cậu một trận nữa đó.”

Tô Lương lập tức bỏ tay ra, nhìn hắn, nghe hắn nói: “Nếu còn không đến trường thì sẽ trễ đó, cậu nếu như để cho Tô gia mất mặt, trở về tôi sẽ giáo huấn cậu thật tốt đấy.”

Tô Lương cứ như thế mơ mơ hồ hồ trở thành trưởng tử trưởng tôn của Tô gia, ngày hôm đó cũng mơ hồ bị chuyển trường, nhưng mà khiến cho y ngoài ý muốn nhất chính là y gặp mặt Lữ Khánh, bởi vì y chuyển đến ngôi trường quý tộc hiện tại của Lữ Khánh, Lữ Khánh nhìn thấy y cũng rất kinh ngạc, Tô Lương chỉ có thể úp mở nói rằng bản thân tìm được ba của mình, y cũng không dám nhắc đến chuyện của người kia,

bởi vì y luôn có thể dự cảm được sẽ có chuyện gì đó xảy ra, rốt cuộc là tại sao y cũng không nghĩ ra, cũng chỉ đành che giấu mà thôi.

Đêm đó, Tô Lương nằm trên chiếc giường lớn lăn qua lộn lại thế nào cũng không thể ngủ được, nghĩ đến những việc xảy ra hai ngày nay, luôn cảm thấy quá kỳ quái, còn chuyện của mẹ thì là do ai xuống tay nữa?

Đã nhiều năm như vậy gia đình của ba đều chưa từng tìm kiếm qua y, sao bỗng dưng lại nghĩ đến rồi đến tìm như vậy? Còn hẳn, sau đó Tô Lương biết hẳn tên là Tô Hàm, hẳn tại sao xuất hiện ở trường cũ của y? Lại mặc cùng một loại đồng phục với y?

Tô Lương có rất nhiều vấn đề không thể làm rõ được, lúc này lại nghe thấy thanh âm của cửa bị mở ra, y quay đầu nhìn, thì thấy Tô Hàm đang đi tới giường ngủ của y.

Tô Hàm cũng không phải là lén lén vụng trộm đi vào, mà là tựa như ban ngày quang minh chính đại mà đi, Tô Lương do dự có cần phải giả bộ ngủ rồi không, nhưng không đợi Tô Lương kịp phản ứng, Tô Hàm đã trèo lên giường, cả người đè lên trên mình Tô Lương, hơi thở nóng bỏng phả lên trên mặt y, Tô Lương kinh ngạc, nâng tay muốn đẩy hẳn ra, nhưng lại bị Tô Hàm một tay nắm chặt cổ định lên trên đỉnh đầu, tư thế này khiến cho Tô Lương và Tô Hàm hai người đối mặt nhau.....

Tô Lương vừa định mở miệng bảo Tô Hàm bỏ y ra, Tô Hàm đã phủ người lên hung hăng cắn vào đôi môi của Tô Lương, giống như một con dã thú đang cắn xé con mồi, gặm cắn đôi môi của Tô Lương, hương vị gỉ sắt tràn ngập trong ngực, khiến cho Tô Lương vô pháp hít thở.....

Tô Lương liều mạng giãy dụa, nhưng mà khí lực từ đầu đến cuối đều đâu không lại Tô Hàm, hai chân bị chân của Tô Hàm mở ra ép chặt lại, mà hai tay lại bị chặt chẽ giam trong một cánh tay của Tô Hàm, không thể cử động.

Y thấy Tô Hàm dùng một cánh tay khác cởi áo của y ra, cuối cùng như phát điên mà kêu lên: “Anh cái thằng điên này anh muốn làm cái gì đó!”

“Đương nhiên là muốn chơi* cậu rồi.” Ánh mắt của Tô Hàm vô cùng lạnh lẽo, Tô Lương trong nhất thời sợ hãi đến toàn thân run lên.

(*Chơi = Thượng () = “uck)

5. Chương 5

Tuy rằng trong căn phòng không có ánh đèn, nhưng mà thông qua ô cửa sổ chạm đất, đèn đóm sáng ngời của thành phố cũng khiến cho cả căn phòng ngủ được chiếu sáng rõ ràng, nhưng mà dù Tô Lương có nhìn thế nào thì cũng không thể thấy rõ được biểu tình lúc này của Tô Hàm, có lẽ cũng có thể nói hẳn căn bản là không hề có bất cứ biểu tình nào, Tô Lương ngậy ra một khắc, không đợi Tô Hàm cởi hết cúc áo của y ra, Tô Lương gầm lên: “Bỏ tôi ra, anh điên rồi, anh điên rồi, tôi là cháu của anh, tôi là con trai, anh là một tên biến thái, bệnh thần kinh.....”

Tô Hàm không chút để ý đến tiếng kêu gào của Tô Lương, ngược lại hẳn càng thêm hứng thú, một phát xé rách chiếc áo sơ mi còn chưa cởi xong, ba chiếc cúc còn lại bị bứt tung rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh lách cách.....

Tiếng kêu la của Tô Lương hiển nhiên là không có hiệu quả gì, đã không thể khiến cho tên ác quỷ trước mắt này dừng lại, cũng không có gọi được ai đến cứu y, dường như cả tòa nhà này chỉ có y và tên biến thái này mà thôi, y vừa tức lại vừa sợ, không ngừng vùng vẫy thân thể đang bị khống chế.

Tô Hàm vốn dĩ nhìn thấy thân thể trắng trẻo trơn mịn của Tô Lương đã hứng thú dị thường, lúc này lại càng thêm điên cuồng lên, hẳn ép chặt thân thể mình lên người của Tô Lương, chuyên tâm đánh dấu địa bàn của hẳn trên thân thể mê người này, cũng là muốn làm ký hiệu của mình trên người y, Tô Hàm ở từng chỗ mà hẳn cảm thấy vừa ý thì cắn một phát, để lại từng vết rồi từng vết dấu đỏ và dấu răng..... Cao hứng nhìn thấy toàn thân Tô Lương đều phủ lên những dấu vết đỏ rực, thật không tòi.....

Tô Lương cảm thấy bản thân cũng sắp điên rồi, y nhận mệnh rồi, bởi vì y biết bản thân có làm thế nào cũng đều không thể chạy thoát được đêm nay, hỗn đản, muốn làm thì làm dứt khoát một chút, Tô Lương

cảm thấy được mỗi một lần Tô Hàm găm cán trên người y đều là độc được mãn tính, bức ép y phải trầm luân, y liều mạng giãy dụa, nhưng lần này lại đổi lấy một bạt tai của Tô Hàm, tàn nhẫn in vết trên gương mặt của Tô Lương.

“Không thể yên tĩnh một chút sao! Hiện tại ông mày đang phục vụ cậu đó, cậu còn có cái gì không vừa ý nữa chứ.” Tô Hàm đánh xong, cũng không để tâm Tô Lương đau đến không thể nói được cái gì, lại một lần nữa phục lên đôi môi đỏ đã sưng to của y.....

Lần này Tô Lương đã không còn khí lực để phản kháng nữa, tùy ý cho đầu lưỡi bá đạo của Tô Hàm xục xạo trong khoang miệng y, không biết cuối cùng là trải qua bao lâu, Tô Hàm rốt cuộc cũng buông tha cho đôi môi đáng thương của Tô Lương, thỏa mãn nói: “Như vậy mới làm cho người ta muốn thương cậu chứ.”

Nói rồi, phủ người lên cắn chặt một hạt nhũ châu của Tô Lương, một tay cũng niết lấy hạt còn lại về nắn xoa vuốt, Tô Lương chỉ cảm thấy rất đau rất đau, kỳ quái là có một cảm giác xa lạ xen lẫn trong sự đau đớn đó, tùy theo động tác ngậm mút của Tô Hàm mà gia tăng càng lúc càng rõ ràng hơn, Tô Lương có chút sợ hãi, không biết bản thân cuối cùng bị làm sao, lần trước khi Lữ Khánh chạm vào y, y cũng có cảm giác này, đúng vậy, cái y sợ hãi chính là sợ phải nghiệm chứng bản thân thể này..... bản thân y thích con trai sao.....tại sao lại như vậy?

Không để cho Tô Lương có thể nghĩ gì nhiều, quần dài của y đã bị Tô Hàm xé xuống, để lộ ra nửa thân dưới của y trong không khí, cánh tay thô tục của Tô Hàm mò mẫm lên trên phân thân còn đang mềm yếu của Tô Lương, nhẹ vuốt nó, Tô Lương kinh sợ đổ một thân mồ hôi, nhưng y cũng chỉ có thể nhìn dự vọng của mình dần dần ngổng đầu trong tay của Tô Hàm, y nhục nhã vô cùng, *** kích thích khiến cho mỗi lỗ chân lông từ trên xuống dưới toàn thân đều dựng đứng, cuối cùng hướng về dưới bụng dâng ào lên.....

Trong cả quá trình, Tô Hàm đều nóng cháy nhìn chuyên chú vào thần sắc mê ly trên gương mặt của Tô Lương, sau đó dùng một âm thanh trầm thấp nói: “Thoải mái không? Mặt sau cũng nên để tôi hưởng thụ, hưởng thụ thôi.”

Hắn lật ngược người của Tô Lương còn đang đắm chìm trong dư vị chưa giải thoát ra được, khiến cho y nằm úp mặt xuống, sau đó dùng ngón tay dính đầy dịch thể thăm dò vào bên trong động khẩu ẩn mật, Tô Lương chấn động, đại khái cũng biết được Tô Hàm là đang muốn làm gì, cũng chỉ có thể nhẫn nại để Tô Hàm đưa ngón tay nhét vào bên trong, đau, ngón tay đó di động tứ phía bên trong vách thành ruột, cảm giác không thích ứng dâng đầy toàn thân Tô Lương.

“Đi ra, đi ra.” Tô Lương kêu lên.

Tô Hàm căn bản không để ý đến y, chuyên tâm đối phó với động khẩu chật hẹp, không được, quá chặt, hắn không nhẫn nại tét lên hai cánh lông trắng trẻo của Tô Lương, “Thả lỏng chút, như thế này làm sao đi vào.”

“Hỗn trưởng, anh bỏ tôi ra.” Tô Lương thật sự không còn muốn tuân theo bất cứ sự bài bố nào của hắn, lắc lư thân mình.

Bốp một tiếng, lại một tiếng, nhưng mà lần này là đánh lên mặt của Tô Lương, “Tôi chơi cậu là vinh hạnh của cậu, đừng có không biết điều, thả lỏng cho tôi.”

Nói rồi cũng không đợi kịp phản ứng của Tô Lương, nhắm chuẩn mật động rồi dùng sức đâm vào, đau đớn một đường kéo dài, đánh thẳng vào từng dây thần kinh của Tô Lương, thân thể giống như bị xé rách, Tô Lương thậm chí cảm thấy bản thân ngửi được mùi tanh nồng đậm của máu.....

Tô Hàm cũng sắp phát điên rồi, nội bích quá chặt, quá nóng bao trùm thấy hắn, hắn bắt đầu kịch liệt trườn sấp, mới đầu còn có một chút trúc trắc, nhưng máu chảy ra dường như đã trở thành một thứ bôi trơn cực tốt, khiến cho Tô Hàm tận tình chạy nước rút.....

Đợi Tô Hàm trườn sấp xong, bắn vào trong nội thể của Tô Lương, Tô Lương đã không biết từ lúc nào thì hôn mê rồi, Tô Hàm rút phân thân đã mềm xuống ra, dịch thể và máu đỏ cũng theo đó mà chảy ra khỏi mật động xưng đỏ, hắn nhìn kỹ Tô Lương đã hôn mê, nghỉ ngơi một lúc sau, vẫn là đem Tô Lương ôm đến phòng tắm lấy hết thứ trong cơ thể y ra, rồi thu dọn một chút giường nệm, lau khô thân thể ướt nước của Tô Lương, Tô Lương mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, rồi lại tiếp tục lịm đi.....

Ngày hôm sau, Tô Lương bị cơn đau toàn thân đánh thức, nhìn thấy bản thân trần như nhộng nằm trên chiếc giường trắng của mình, ánh mặt trời kích thích khiến Tô Lương không thể mở to mắt, y thử cử động một chút, nhưng lại hoàn toàn không có một chút sức lực, nhìn thấy trên thân thể mình chằng chịt những vết cắn xanh tím, thì ra chuyện tối hôm qua không phải là nằm mơ.....

Phía dưới chắc là bị thương không nhẹ, nhưng Tô Lương cũng không muốn biết, y nằm lại trên giường không buồn động đậy, như đang chờ đợi cái gì, quả nhiên không bao lâu, vang lên tiếng gõ cửa, không đợi Tô Lương trả lời, người đó đã đẩy cửa đi vào, chính là người phụ nữ mặt không chút biểu tình, bà nói: “Biểu thiếu gia đã thay ngài xin phép nghỉ rồi, để ngài nghỉ ngơi thật tốt hôm nay, có yêu cầu gì có thể nói với tôi.”

“ Không, không có gì cả.” Tô Lương nói, thật ra Tô Lương vẫn luôn có một nghi vấn, hiện tại thì y có thể khẳng định rồi, đó chính là, trong căn phòng này khẳng định là có lắp camera, nếu như là tên biến thái đó, nhất định sẽ làm như thế.

Tô Lương không biết bản thân nên làm cái gì, nhưng mà y nghĩ nhất định phải đánh cho tên biến thái Tô Hàm đó một trận, nhất định.

Buổi tối, Tô Lương cuối cùng đợi được Tô Hàm trở về, y xông đến trước mặt Tô Hàm đánh một quyền, nhưng y có như thế nào cũng không thể ngờ bản thân đột kích một quyền như thế mà lại để cho Tô Hàm tránh được, hơn nữa Tô Lương còn bị Tô Hàm đẩy ngã ra xa.....

“ Muốn đánh lên tôi, cậu quá non nớt rồi.” Tô Hàm nhìn Tô Lương đang nằm trên mặt đất cười nói.

“ Tại sao lại đối với tôi như vậy?” Tô Lương cuối cùng cũng gầm lên, nước mắt cũng như vỡ òa mà tuôn trào.

“ Không tại sao cả, tôi muốn thế nào thì thế đó.” Tô Hàm cười ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào Tô Lương nói: “Còn nữa, cậu từ đầu đến cuối vẫn là một tiểu quỷ, cần phải biết rằng ai là kẻ mạnh, thì kẻ đó mới có thể tiếp tục sống, còn kẻ yếu đuối, chỉ có thể vẫy đuôi cầu xin, ha ha..... Cậu cũng rất giống một con chó đó, cầu xin tôi đi, tôi mới có thể đối xử tốt với cậu.”

6. Chương 6

Tô Lương cảm thấy rất đau đầu, y cũng không biết bản thân nên đi đâu, Tô Hàm không có bắt nhốt y, lúc y muốn đi Tô Hàm ngay cả chân mày cũng không thèm nhăn một cái, thậm chí còn khiêu khiêu khoe môi, giống như chế giễu y quá đơn thuần, Tô Lương đã ở bên ngoài lang thang mấy tiếng đồng hồ rồi, sắc trời cũng dần dần tối lại, nhìn thấy từng dòng xe hơi nhanh chóng lái qua trước mặt, y cười ha ha thật lớn, cười bản thân yếu đuối, cười bản thân vô dụng.....

Ta cái này lại tính là gì, bị một nam nhân chơi, thế nhưng chỉ có thể nghĩ đến tự sát.... ha ha..... ta đã đáng thương đến mức này rồi sao..... cứ coi như là bị chó cắn một phát là được rồi, dù sao thì bản thân cũng không phải là con gái.....

Tô Lương đang nghĩ như thế, thì nhìn thấy Lư Khánh, y không biết từ lúc nào đã đi đến gần nhà Lư Khánh, nhìn thấy Lư Khánh và một vài người bạn đang trò chuyện xôm tụ đi hướng về hướng nhà của hắn, nhưng bọn họ lại không có chú ý đến Tô Lương, Tô Lương co ro lại thân thể vốn dĩ đã rất mỏng manh, co rụt vào trong một góc tối hắc ám run rẩy..... đứng rồi, ta có thể đi đâu đây.....

Tô Lương buồn cười phát hiện bản thân khi ra ngoài thật sự không có mang theo cái gì, so với lần trước thì còn khốn khổ hơn, hai chân đã không còn đi nổi nữa, bộ vị xấu hổ nơi hạ thân truyền đến từng trận đau đớn, khiến cho chuyện mà Tô Lương đã gần như quên mất, lại một lần nữa giày vò tinh thần yếu đuối của y, y ngồi trên mặt đất, ngây ngẩn.....

Một chiếc xe BMW màu đen chậm rãi đỗ lại, Tô Lương ngẩng đầu lên, con người tan rã không còn trọng điểm, chỉ nhìn thấy được ba người bạn tây trang màu đen kéo y lên xe, lần này Tô Lương không có chút hoảng loạn, y rất là phẫn nộ, la lớn lên: “Thả ta xuống, mấy người làm cái gì vậy?”

Một người trong số đó chế trụ hai tay không ngừng vung nắm đấm của Tô Lương, đóng chặt cửa xe lại, rồi nhanh chóng chạy đi.

Trong một không gian nhỏ hẹp như thế, Tô Lương bị chèn ép chặt chẽ, y đột nhiên ngừng lại sự diên cuồng giãy dụa vừa rồi, thản nhiên nói: “Mấy người có phải là do tên biến thái Tô Hàm phái đến hay không?”

Cái người vẫn luôn không thèm động đậy để tâm ngồi ở băng ghế trước cuối cùng mở miệng nói: “Tô tiên sinh bảo tôi chuyển lời, con nít thì phải về nhà đứng giờ.”

Tô Lương nhìn vào gương chiếu hậu, thấy một thanh niên mang mắt kính, rõ ràng vô cùng thư sinh, nhưng ánh mắt của hắn lại khiến cho người khác kinh sợ, rất băng lạnh, giống như một đạo hàn quang sâu thẳm khắc vào trong tim người khác, Tô Lương nhất thời yên tĩnh lại.....

Y bị ép chính giữa hai người vệ sĩ, khiến cho Tô Lương cực độ không thỏa mái, hăng, đây coi là gì? Bắt cóc, còn giam giữ phi pháp, rồi cái gì mà con nít chứ, một người bình thường sẽ ra tay đối với một người mà bản thân cho là con nít sao, biến thái.....

Tô Lương không ngừng âm thầm nguyên rửa trong lòng, nhưng khi y nhìn thấy căn phòng đã gây nên cơn ác mộng của y, y lại bắt đầu sợ hãi, vì sao lại như vậy, tại sao ta lại phải ở đây? Lẽ nào chỉ vì dựa vào mấy câu nói của tên biến thái Tô Hàm đó, ta phải sống ở đây sao? Tô Lương suy nghĩ, nhất định phải dọn ra ngoài, nếu tiếp tục sống ở đây, ta nhất định sẽ phát điên.....

Nhưng khi nhìn thấy Tô Hàm, Tô Lương vốn dĩ nghĩ muốn nói lời từ biệt lập tức đều tan biến vô ảnh vô tung, y chỉ có thể dùng nhãn thần biểu thị sự phẫn nộ của bản thân, Tô Hàm không chút để ý đến biểu tình của Tô Lương, cười cười nói: “Ra ngoài chơi cũng phải có giới hạn, đến giờ thì phải về nhà, cậu vẫn còn chưa thành niên đó.”

“Đúng nha, lúc chơi tôi sao lại không nghĩ đến rằng tôi vẫn còn chưa thành niên vậy?” Tô Lương mang theo tâm lý báo thù nói, y đợi chờ một bạt tai của Tô Hàm giáng xuống.

“Nghĩ rằng tôi sẽ đánh cậu? Cậu cũng đã học được bắt đầu hiểu rõ tôi rồi đó. Nhưng mà hiện tại tôi lại không muốn đánh cậu nha.” Hắn nói rồi mới phân phó hai vệ sĩ kia rời lỏng cánh tay vẫn luôn trói buộc Tô Lương.

Dường như hiểu được tiếp theo đó Tô Hàm muốn làm chuyện gì, những người làm đang đứng hầu và vệ sĩ đều lùi ra sạch sẽ, Tô Lương nhìn thấy trong cả căn phòng rộng lớn chỉ còn sót lại hai người y và Tô Hàm, tay của y không không chế được bắt đầu đổ mồ hôi, tên biến thái này sẽ không lại muốn làm cái gì chứ.

Đường nhìn lộ liễu của Tô Hàm di chuyển mấy vòng trên người của Tô Lương, trên trên dưới dưới, giống như đang dùng nước bọt độc hại của mình liếm lên người Tô Lương vậy, Tô Lương toàn thân tê cứng, không thể cử động, rõ ràng chỉ là một người lớn hơn mình cỡ hai tuổi mà thôi, sao lại so với bản thân ngây thơ khác biệt nhiều đến thế? Trực giác của Tô Lương cho rằng, Tô Hàm không những nguy hiểm mà còn thập phần tàn độc.....

Y nhìn Tô Hàm từng bước từng bước lại gần mình, hai chân lại thế nào cũng không thể cất bước nổi, trời ơi, ta làm sao thế này, động đi, động đi, hắn đi qua rồi kìa.....

Tức cười là Tô Hàm chỉ đi ngang qua Tô Lương mà thôi, hắn nhướn đôi mày đẹp đẽ, hắn thông dong bước lên bậc thềm, lấy một chai rượu nho đỏ chậm rãi khui nắp, rồi rót dòng rượu có màu đỏ như máu đó vào một chiếc ly thủy tinh chân cao, nâng lên tỉ mỉ thưởng thức, đôi con ngươi đen thẳm chân thật một khắc cũng không rời khỏi Tô Lương, muốn làm một tên thợ săn giỏi, thì điều quan trọng nhất chính là, phải vĩnh viễn nắm giữ được cục thế trong lòng bàn tay.

Tô Lương không hiểu được Tô Hàm đang làm cái gì, y quay người đi, phát hiện Tô Hàm vẫn còn dùng nhãn thần đó để nhìn y.

“Qua đây.” Tô Hàm hơi nhướn cằm lên gọi Tô Lương qua, giống như đang gọi một con chó.

Tô Lương cảm thấy cứ tiếp tục như vậy bản thân không diên cũng sẽ bị suy nhược thần kinh, dứt khoát không để ý đến tên biến thái đó, quay người chuẩn bị rời đi, thân thể lại bị chặt chẽ áp lên mặt đất, Tô Hàm không biết từ lúc nào đen mặt lại đã áp lên trên người y, nói: “Lời tôi nói, cậu không có nghe thấy sao?”

Vừa rồi ngã một phát, khiến cho toàn thân Tô Lương đều đau đớn, y không có khí lực đi trả lời vấn đề của Tô Hàm, cũng không muốn trả lời.

Bụng của Tô Lương ngay lúc này lại không khách khí kêu lên, Tô Hàm cười nói: “Thì ra là đói rồi, sao không chịu nói sớm.”

Tô Lương không phải là không có ăn qua cái gì, mà ăn vào rồi đều ỏi hết ra, luôn cảm thấy không có khẩu vị, đúng vậy, nam nhân nào bị chơi, còn có thể bình thường lập tức ăn ngon được sao.....

Tô Lương bị cường lực kéo đến phòng ăn, nhìn thấy trong phòng ăn còn bày đầy đủ chỉnh tề các món ăn, Tô Lương có một cách nghĩ quái dị, không phải là con người này thật sự chờ mình trở về cùng ăn đi..... Làm sao có thể.....

Tô Lương vốn dĩ không có khẩu vị, nhìn thấy Tô Hàm trước mặt lại càng không có khẩu vị, đợi Tô Lương không dễ dàng gì mới nhét được miếng thịt bò đó nuốt xuống miệng, đột nhiên nhìn thấy Tô Hàm đã di chuyển sang ngồi bên cạnh mình, nắm lấy cằm của y rồi hôn lên, hàm răng không ngừng gặm cắn lên môi của Tô Lương, hơi thở thô trọng của Tô Hàm phả lên trên mặt của Tô Lương, một cánh tay khác thì không chút khách khí mà mò vào trước ngực của Tô Lương.....

Biến thái, Tô Lương canh lúc lưỡi của Tô Hàm chui vào liên hung hăng cắn một cái, nhất thời trong khoang miệng tràn đầy hương vị huyết tanh nồng đậm, Tô Hàm không có đi ra, mà ngược lại càng kịch liệt quăn lấy lưỡi của Tô Lương, kéo lấy, không khí trong ngực của Tô Lương đều bị Tô Hàm hút đi sạch sẽ.....

7. Chương 7

Tô Lương khó khăn lắm mới điều tức được hơi thở, thấy Tô Hàm đang dùng ánh mắt buồn cười nhìn y, cái gì chứ, hình như vừa rồi là y bị hung hăng treo ghẹo nha, y càng nhìn gương mặt của Tô Hàm thì càng cảm thấy đáng ghét, thuận tay liền cho Tô Hàm một quyền, Tô Lương hoàn toàn không ngờ được Tô Hàm cần bản không tránh, cho nên để cho Tô Lương đánh ngay trực diện, gương mặt của Tô Hàm trong thoáng chốc liền sưng lên, nhân thân biến thành màu huyết đỏ, gầm lên: “Cậu mẹ nó dám đánh tôi.”

Tô Lương ngay sau đó đã hối hận, nhưng vẫn không nghĩ được hậu quả sẽ là gì, trên mặt liền chịu một cái tát, theo đó lại bị Tô Hàm đá một cước vào bụng, y lập tức từ trên ghế ngã xuống đất, Tô Lương vô lực ôm bụng nằm trên sàn, chờ đòn tiếp theo của Tô Hàm.

Tô Hàm hít sâu mấy hơi: “Đừng thử thách sự nhẫn nại của tôi, sao cậu không ngoan ngoãn được vậy.”

“Ng ngoan, hâng, cũng không phải đều bị đánh sao.” Tô Lương ngẩng đầu lên, con ngươi sáng rực nhìn chằm chằm Tô Hàm tiếp tục nói, “Hay là anh còn chưa chán tôi, à?”

Tô Hàm cười lạnh hai tiếng nói: “Không tôi, không tôi.”

Nói rồi áp Tô Lương ở dưới thân, kéo rách áo của Tô Lương, hung hăng cắn một phát trên bả vai của y, Tô Lương buồn bực hăng một tiếng, làm sao cũng không muốn kêu lên, miếng thịt đó chắc bị cắn đứt quá, Tô Lương tự giễu, ta vậy mà lại bình tĩnh đến thế, thật tức cười.....

Tô Lương vốn dĩ đã không còn khí lực gì, để mặc cho Tô Hàm xé hai ba phát đã khiến y trần trụi, lần trước trong bóng tối, Tô Lương không đến mức cảm thấy nan kham thế này, hiện tại trong phòng ăn sáng sủa, Tô Lương có thể thấy được mình bị tên biến thái đó ép chặt, không biết có bao nhiêu buồn nôn, dạ dày vốn không có ăn thứ gì, đột nhiên lại có cảm giác muốn ói, thậm chí ngay cả túi mật cũng muốn phun ra.....

Tô Hàm nhìn Tô Lương nằm bò ra một bên nôn mửa đến nửa ngày, đột nhiên nâng cằm của Tô Lương lên nói: “Tôi khiến cho cậu buồn nôn đến thế sao? Hâng, không sao hết, tóm lại sẽ có một ngày cậu sẽ ỏi quen luôn.”

Tô Lương tránh không khỏi sự khồng chế của tên ác quỷ này, hạ thân bị nâng lên, Tô Lương rõ ràng nhìn thấy được thứ xấu xí dưới hạ thân của Tô Hàm đang đặt ngay tại chỗ vào mật động của mình, không chờ Tô Lương kịp phản ứng, Tô Hàm đã một cái đỉnh thân kích nhập vào, cảm giác đau đớn và khuất nhục khiến cho Tô Lương hận không thể tự sát lập tức, nhưng y không có nhiều khí lực dư thừa để suy nghĩ chuyện

khác, cả thân thể đều bị dao động kịch liệt dưới sự trù sập hung hãn của Tô Hàm, Tô Lương đổ mồ hôi lạnh, huyết dịch do bị xé rách nương theo đùi chảy dọc xuống, thậm chí còn rơi trên sàn.

Tô Lương rất mong bản thân cứ như vậy mà hôn mê cho rồi, nhưng thần trí lại thanh tỉnh dị thường, nhìn Tô Hàm vươn tay niết lấy hạt nhũ châu trên ngực y, đột nhiên phục lên ngậm vào trong miệng, một cánh tay của Tô Hàm ve vuốt trên phân thân mềm nhuyễn của Tô Lương, từ phía trước di động đến hai khóa cầu ở phía sau tỉ mỉ xoa nắn, thỏa mãn cảm giác được nhũ châu trong miệng và phân thân phía dưới đều cương cứng lên, hân gia tăng lực độ trên chọc, đầu lưỡi cuốn lại niết kéo khóa nhũ châu đã cứng sừng đỏ lên.

Khoái cảm từ hai bộ vị truyền đến, đối kháng với sự đau đớn ở phía sau, Tô Lương cảm thấy bản thân đã sắp bị xé nát rồi.

Đột nhiên Tô Lương kinh hô một tiếng, phân thân giống như tiếp xúc với dòng điện đột nhiên run rẩy, cái gì, làm sao vậy?

Tô Lương trí não hỗn loạn vô pháp suy nghĩ, đây là sao vậy, rồi lại nghe thấy âm thanh của Tô Hàm vang lên bên tai: “Chính là chỗ này a.”

Tô Hàm bắt đầu không ngừng tiến công vào điểm vừa rồi, từ những góc độ khác nhau, dùng những lực độ không đồng nhất, dần dần thế lại có thể nghe thấy tiếng rên rỉ cố đè nén của Tô Lương, khiến cho phân thân của Tô Hàm lại xưng to lên mấy phần.

Nơi động khẩu mập hợp dần dần thông thuận hơn, phát ra âm thanh tinh tế, dưới sự trùng kích của Tô Hàm, âm thanh *** dâng vang lên không ngừng, khiến cho Tô Lương xấu hổ không biết trốn vào đâu, khoái cảm như thủy triều dâng tràn ngập Tô Lương, Tô Lương thậm chí cảm giác được sự đau đớn đều đã bị khoái cảm che lấp, y bắt đầu sợ hãi, sợ bản thân thật sự sẽ rên rỉ cầu hoan dưới thân Tô Hàm.

Phân thân phía trước của Tô Lương đứng thẳng lên đang nằm trong tay của Tô Hàm đã bắt đầu rỉ ra dịch thể trong suốt, mà khoái cảm nơi mập hợp ở phía sau lại từng trận từng trận dâng trào lên, ép Tô Lương không thể thở nổi, không được rồi.....

Tô Hàm cảm thấy được Tô Lương đã muốn bắn, liền vươn tay dùng ngón tay để bịt chặt cửa khẩu, nhượng chân mày xinh đẹp lên: “Còn chưa đến lúc đâu nha.”

Sau đó hung hăng trù sập mấy cái, mới buông Tô Lương ra, để cho y được phóng thích dục vọng, nương theo sự co rút kịch liệt của động khẩu, Tô Hàm đồng thời cũng đạt đến cao trào, đem nguồn giống tận tình bắn vào nội thể của Tô Lương.....

Cao trào qua đi làm cho hai người đều vô lực nằm bên nhau, Tô Lương xấu hổ phần hận la lên: “Đi ra, đi ra.”

“ Bên trong cậu dễ chịu như thế, tôi sao đành a.” Tô Hàm lật người lại, đem hai chân của Tô Lương gác lên trên vai của hắn, phân thân Tô Hàm trong thân thể của Tô Lương quay một vòng, khoái cảm lại trào dâng trong lòng Tô Lương, phân thân vốn dĩ đã mềm đi lại ngẩng cao đầu, tiểu huyết co lại, liền cảm thấy dục vọng của Tô Hàm cũng trong nháy mắt đứng thẳng lên, nhét đầy trong nội bích, thành ruột giống như có ý thức của riêng nó mà tự bắt đầu nhu động.....

“ Xem đi, nó cũng không muốn ta đi ra nha.” Ngón tay của Tô Hàm vẽ qua nơi mập hợp, tiểu huyết tự động nuốt lấy nó, khiến cho Tô Hàm cũng thoải mái đến không chịu nổi, trời! Thật tuyệt!

8. Chương 8

Tô Lương bất giác bắt đầu rên rỉ, lúc này lý trí của y đã không còn lại bao nhiêu, ngẩng đôi mắt mê ly ngóng nhìn Tô Hàm đang ở trên người y rong ruổi, đã cảm thấy bản thân có thể nào cũng không sao hết rồi, trước mắt y có lưu quang thoáng qua, rồi đạt đến cảnh giới khoái lạc không nói nên lời, thì ra thân thể này cũng có thể khoái lạc như thế a.....

Tô Hàm lặp đi lặp lại sự trù sập mãnh liệt, nội thể căng chặt mê hồn như trẻ thơ, muốn làm một lần lại một lần đỉnh nhập vào nó, khiến nó chặt chẽ bao hút lấy mình, mật ong ngọt ngào từ trên cao trượt xuống đi thẳng chảy vào nơi sâu nhất trong mật động, khiến cho sự trùng kích phát ra âm thanh ba ba *** mỹ, Tô

Hàm run lên, lần thứ hai toàn bộ bắn vào trong nội thể của Tô Lương. Hắn toàn thân vô lực, nằm dài lên trên người Tô Lương, nhìn Tô Lương toàn thân đã phủ lên một tầng đỏ hồng trong suốt, thậm chí còn có thể thấy được huyết quản đang lưu động, mà trên mặt Tô Lương sớm đã đỏ bừng lên như trái táo chín..... mê người cực độ.....

Cửa mở cách một tiếng, bị đẩy vào, một người bận áo tây trang thẳng thớm đứng dựa ở cạnh cửa, một nụ cười mỉm như có như không treo trên môi nói: “Làm xong rồi chưa? Để tôi đợi lâu như thế rồi..... ha ha..... một đứa trẻ thật xinh đẹp.....”

Tô Hàm nhìn người đó một cái, rút từ thân thể của Tô Lương ra, lạnh lùng nói: “Cậu đến đây làm gì? Chuyện của Tô gia chưa đến phiên cậu nhiều lời.”

“ Anh cho rằng, tôi quan tâm gì đến chuyện thối tha của anh, so với cái này đều không bằng.” Nói rồi chỉ chỉ ngón tay.

“ Không quan tâm, vậy cậu đến làm gì, đừng nói lại mượn tiền của tôi, lần trước mượn còn chưa có trả lại đó.” Tô Hàm lấy một chiếc áo phủ lên trên người Tô Lương nói: “Hàn gia đại thiếu gia anh, đừng có chuyện hay không có chuyện cũng đều chạy đến chỗ của tôi, miễn tránh khỏi bị lão gia đó nói tôi làm hư cậu.”

“ Hàn Tùng tôi lúc nào thì điếm qua tiền của anh chưa.” Ánh mắt của Hàn Tùng đặt trên người Tô Lương di chuyển mấy vòng, đáy lòng cười lạnh, chỉ là một tiểu tử bé nhỏ, dù sao thì y cũng là một chánh chủ liên quan trên hắc đạo với Hàn gia, đều không chịu giữ chút mặt mũi cho mình, khi nhìn thấy gương mặt của Tô Lương nhất thời ngạc nhiên, cười nói: “Tôi còn tưởng là con trai của nhà nào, thì ra là Tô gia a..... tác tác.....”

Tô Hàm đôi mắt như lưỡi kiếm cứng rắn cắt đứt lời nói tiếp theo của Hàn Tùng, khiến hắn cười gượng hai tiếng, nói: “Không có gì, anh cũng đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi nữa, khiến tôi mèm chút đã quên mất mình đến đây làm gì rồi, Tô lão gia muốn gặp mặt y đó.” Nói rồi mắt nhìn Tô Lương liếc một cái.

Tô Hàm cười cười, đi đến trên thềm cầm một chai rượu vang, rót đầy ly rồi đưa cho Hàn Tùng, Hàn Tùng nhận lấy, chơi đùa trong tay khá lâu cũng không chạm qua một miếng, mục quang vẫn luôn nhìn Tô Hàm đang bất động thanh sắc: “Anh thật sự sẽ giao vị trí đó cho tiểu tử này?”

“ Giao hay không, cũng không phải tôi nói là xong, còn có cậu đừng gây chuyện với tôi, lão gia đó đã có hoài nghi rồi, nếu không thì cũng không đi tìm một kẻ thay thế tôi.” Tô Hàm nhàn tản nói.

“ Tôi sao cứ cảm thấy anh chơi đùa rất vui vẻ nha, dù sao không dùng qua thì cũng phí, lúc nào đó cho tôi mượn chơi thử đi.....” Hàn Tùng hứng thú đơn giản, đâu biết con người của Tô Hàm chuyển động khiến cho hắn miệng khô lưỡi nóng, không còn dám nói tiếp nữa, chỉ có thể buồn bực nói: “Tôi giỡn thôi mà, anh đừng tưởng thật.”

Tô Hàm không thèm lý đến hắn, Hàn Tùng hắn là loại người gì? Không biết có bao nhiêu mạng của mấy cậu trai đã được hắn tiễn qua tay nữa, thủ đoạn diệt hoa dập cỏ đều rất nổi tiếng rồi, nhưng nhờ vào thân phận của lão gia mà cũng không có ai dám động hắn, chỉ có điều nói đến cũng thật kỳ quái, có thể nói núi cao còn có núi cao hơn, Hàn Tùng này còn biết sợ hắn.

Hàn Tùng ngồi một lát không thấy Tô Hàm để ý đến hắn, nhất thời cảm thấy bản thân là không có việc tự đi tìm chuyện, cố gắng chạy theo mong người ta làm chi, nhưng mà Hàn Tùng cũng thật sự có chuyện cầu Tô Hàm, không còn cách nào, ai bảo người ta hiện tại còn là người thừa kế thứ hai của Tô gia chứ, mà lão gia hiện tại cũng không quản chuyện lớn, quyền lợi tự nhiên toàn bộ nằm trong tay Tô Hàm

Hắn lại đảo mắt nhìn Tô Lương nằm bất động trên sàn, trong lòng cười lạnh, cho dù tiểu tử này ngồi lên vị trí đó, cũng khẳng định là một chủ nhân vô dụng, nói đến nói đi vẫn là chỉ có một mình Tô Hàm là có thể, Hàn Tùng không thể không nương theo chiều gió mà hành động, càng huống hồ hiện tại trong lòng lão gia vẫn còn đang thiên về Tô Hàm.

Hắn ho lên hai tiếng, làm một không khí trì hoãn: “Anh xem thử.....”

Lời còn chưa nói ra đã bị Tô Hàm cắt đứt, “Chuyện trong lòng cậu tôi hiểu rõ, nhưng chuyện này tôi không thể làm chủ được, xí nghiệp Sở Thị vốn không phải là do tôi quản, tôi có chèn một chân vào cũng chỉ khiến cho lão gia càng thêm nghi ngờ, hơn nữa họa do cậu gây ra cũng đừng chỉ mong vào người khác giúp cậu

thu xếp.” Nói rồi liền hạ lệnh trực khách, Hàn Tùng cơ mặt co giật, thấy hắn nói thẳng thắn như thế, cũng không thể nói thêm cái gì, hơn nữa hắn cũng không phải là loại người biết yêu cầu người khác, liền quay người đi.

Mất thấy Hàn Tùng đi đã không còn bóng dáng, Tô Hàm mới bước qua, ôm Tô Lương vẫn luôn nằm hôn mê trên sàn nhà đã khá lâu, bảo người làm chuẩn bị nước nóng, chuẩn bị thay Tô Lương chỉnh lý lại thân thể một lần.

Chìm vào trong dòng nước ấm, Tô Lương hàm hồ hăng một tiếng, trên mặt một mặt đỏ hồng, nước chảy dọc xuống làn da trơn mịn, từ cổ trôi xuống xương quai xanh, đi qua mấy vết đỏ, lại không thể nói nổi có bao nhiêu mê người, Tô Hàm cổ họng khàn đi, xém chút nữa đã lại áp lên trên, nhưng nhìn thấy hạ thân của Tô Lương đã bị rách, tơ máu đỏ không ngừng phều lên, liền có chút đau lòng, vươn tay đem ngón tay vôi vàng dẫn dịch thể trong nội thể của Tô Lương ra ngoài, lâu khô người y, cẩn thận ôm y lên giường.

Khi bôi thuốc, huyện khẩu của Tô Lương giống như có ý thức mà chặt chẽ hút lấy ngón tay đang xoa bóp, lại khiến cho nhiệt độ thân thể Tô Hàm tăng lên mấy độ, cuối cùng vẫn nhịn không chạm vào y, mắng: “Thuần túy là hồ ly tinh mà!”

Thật ra ký ức của Tô Lương luôn ngắt ngứ đứt quãng, y cũng nói không rõ bản thân cuối cùng là gặp phải chuyện gì, mở mắt ra, chỉ cảm thấy toàn thân chưa sót vô lực, hạ thân lại càng không thể cử động, y vẫn nằm yên như thế, hồi tưởng lại chuyện xảy ra ngày hôm qua, rồi liền nhục nhã dị thường, hận chết bản thân rồi..... ta thật sự là đê tiện mà.....

9. Chương 9

Tô Lương nằm trên giường lăn lộn hơn nửa ngày cũng không thấy có ai đi vào, trong lòng khó tránh khỏi có chút hoài nghi, nhưng thân thể của y lại chưa sót lợi hại, không muốn cử động một chút xíu nào, trong căn phòng không có thứ gì có thể biểu thị được thời gian, chỉ là nhìn ra ánh mặt trời ở ngoài thì chắc đã không còn sớm rồi.

Lại nằm thêm một khắc, y cuối cùng vẫn phải mò dậy, tìm kiếm quần áo đã được đặt sẵn ở cạnh giường, ngã nghiêng lắc lư đi đến ngoài cửa, chỉ nhìn một cái lại bị dọa cho xém nữa đã ngã ngồi ra đất, chỉ thấy Tô Hàm đang mang hai con người thâm trầm ưu nhã đứng ở cạnh cửa, đường nhìn nóng bỏng liếm hết trên toàn thân Tô Lương rồi mới nói: “Ngủ đủ rồi chưa?”

Nói rồi đã đi đến bắt lấy cánh tay tinh tế của Tô Lương, kéo y đi đến phòng khách, Tô Lương vốn dĩ phần dưới đang đau đớn, đi đường dùng nhiều lực, nên thân thể mềm yếu không chống đỡ nổi mà muốn ngã xuống, lại ngã lên trên cánh tay của Tô Hàm. Vừa nghĩ đến chuyện tối hôm qua, trong đầu Tô Lương “ông” lên một tiếng, trên mặt lập tức đỏ bừng, trong lòng lại vừa phẫn nộ vừa xấu hổ, chỉ là không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với con người này, nói đến cùng thì Tô Lương cũng rất hận hắn, hận hắn đã trêu chọc mình hệt như một món đồ chơi.....

Tô Lương thế này trong mắt của Tô Hàm lại là mỹ lệ vô cùng, nhưng chơi đùa thì có thể, cưng chiều cũng có thể, còn nếu như phải bỏ ra cái thứ gọi là chân tình thì tuyệt đối không thể, Tô Hàm đạm nhạt cười, nói: “Sao rồi còn không thoải mái sao? Ba cậu nói muốn gặp cậu, hỏi cậu khi nào thì rảnh, nếu như thuận tiện thì hôm nay đi.”

Tô Lương ngây ra nửa ngày mới hiểu rõ Tô Hàm vừa rồi là nói với y cái gì, ba của y? Chính là cái vị Tô Vĩnh Hoành mà lần trước Tô Hàm đã nói đến sao, chủ tịch của Vĩnh Hoành?

Y không có chỗ để từ chối, chỉ có thể tùy ý để cho Tô Hàm thay một bộ tây trang xem ra giá trị không thấp lên cho y, đứng ở trước tấm gương, Tô Lương rất đau đầu, đây là bản thân y sao? Là một con búp bê gỗ mặc người bài bố sao?

Tô Lương nhìn Tô Hàm đang đánh giá mình, hắn thỏa mãn cười, cái loại mỉm cười này mang theo một chút chút dư âm, lại có lẽ có thể coi là biểu tình cười như không cười, nhưng cảm giác Tô Hàm lại thập phần nhu hòa, dường như không có bất cứ tâm kế, lừa dối hay cưỡng bách nào. Nhưng Tô Lương biết Tô Hàm không phải là một người tốt, trong những ngày quá mức quái dị mà còn tràn đầy khuất nhục này, Tô Lương đã

chân chính nhìn rõ được bản chất của Tô Hàm, hẳn hoàn toàn là một tình tự hóa, bá đạo mà lại tràn đầy lý tính, dường như hẳn chỉ cần dùng một ánh mắt thì hoàn toàn có thể giam giữ được người, mà lại tùy lúc tùy thời nhắc nhở địa vị của bản thân người và cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

Trong ánh mắt của hắn, ta chắc hẳn còn không bằng cả một món đồ chơi, Tô Lương tự giễu nghĩ, hạ thân vẫn còn ần ần đau đớn, y lại bị kéo vào trong một chiếc xe màu đen, trong xe có một máy điều hòa rất lớn, thỏa mái khiến cho Tô Lương muốn ngủ, nhưng bên cạnh y lại đang ngồi một người mà Tô Lương thập phần phải cảnh giác.

Tô Hàm thấy Tô Lương càng lúc càng sợ hãi, cảm thấy buồn cười, Tô Lương trong mắt hắn đã hoàn toàn chỉ là một động vật khuyến loại bị kinh hách quá độ, thực sự có chút khả ái đi..... nhưng..... ánh mắt của Tô Hàm chuyển chuyển, đáy lòng lạnh băng..... nếu như y phá hoại kế hoạch của mình, vậy thì, cũng không thể lưu y lại nữa.....

Khi Tô Hàm lại nhìn về phía Tô Lương, y đã dựa vào bên cạnh hắn mà ngủ mất rồi, thần tình vô cùng lặng lẽ, tỉ mỉ nhìn ngắm, y thật sự là xinh đẹp, ngũ quan ưu tú phối hợp trên bộ mặt thanh gầy, đôi môi thủy sắc đậm nhạt, khiến người ta luôn sẽ không nhìn được mà muốn hôn lên, mái tóc cũng khá mượt mà, tựa hồ là lông của một loại động vật, mềm mại xõa xuống để lộ ra nửa cái trán, giống như người đẹp trong ảo giác, khi Tô Hàm ý thức được, thì tay của hắn đã vuốt lên tóc mái nhu thuận trên trán của y.

Sợi tóc trượt qua kẽ ngón tay, mang theo cảm nhận kỳ dị, trong lòng Tô Hàm run lên, lập tức thu lại tay của mình, sắc mặt trắng đi, quay mặt ra ngoài cửa sổ, thấy đã sắp đến chỗ cần đến, liền hung hăng cho Tô Lương một cái tát.

Tô Lương kinh hoảng bị dọa lập tức đứng lên, nhìn thấy Tô Hàm đang lạnh lẽo nhìn y, mà trên mặt lại đau như phát bóng, y biết bản thân chắc chắn là bị đánh rồi, thân thể liền co lại hướng về phía cửa sổ.....

Lúc này lại nhìn thấy được từ trong ngõ hẻm xông ra vài người, Tô Lương trực giác cảm thấy có vấn đề, quả nhiên mấy người đó nhanh chóng móc súng ra muốn bắn về hướng này, đầu óc Tô Lương một mảng trống rỗng, thân thể hành động trước một bước so với lý tính, đã ép Tô Hàm xuống phía dưới người, sau đó nghe thấy âm thanh bóp cò súng, nhưng ngoài ý là mục tiêu lại không thể bắn xuyên qua cửa sổ vào chỗ này, lúc này Tô Lương mới cảm thấy bản thân thật sự đã làm một hành động dư thừa, đây rõ ràng là kính chống đạn.....

Không đợi Tô Lương rời khỏi Tô Hàm, đã nghe thấy âm thanh của Tô Hàm nói: “Dừng xe!” Sau đó đẩy Tô Lương sang bên cạnh, con người biến thành màu đỏ tươi, xe vừa mới khẩn cấp dừng lại, Tô Hàm đã nhảy ra ngoài.

Tô Lương không nhìn thấy Tô Hàm nhảy ra ngoài rốt cuộc là để làm cái gì, vì vừa rồi xe dừng gấp khiến cho đầu y bị đập, đây thật sự là đau vô cùng, khi y thanh tỉnh lại, Tô Hàm đã mang theo nụ cười quay trở lại ngồi vào xe, phân phó tài xế lái đi, Tô Lương quay đầu lại nhìn, thấy những người vừa rồi đều đã nằm trên mặt đất, có một đám người đang bu lại, đi xa rồi, chính là cũng không thấy được nữa.....

Tô Lương có chút kinh hoảng, y biết người đang ngồi ở bên cạnh này vừa rồi đích thực là đã đoạt đi tính mạng của mấy người kia, nhưng hẳn vì sao có thể cao hứng như thế chứ? Giết người là một chuyện đáng vui thế sao?

Cánh tay run rẩy của Tô Lương bị Tô Hàm nắm thật chặt, y vô pháp giãy ra, đôi môi cắn chặt cũng bị Tô Hàm ngậm trong miệng, bị bức mở ra, bị thương thức, y nhìn vào trong con người của Tô Hàm, sự bi ai tựa như thủy triều nhấn chìm y, khiến y quên cả giãy dụa, y không thể nói rõ bản thân rốt cuộc là đã bị làm sao, vì sao lại vì hắn cảm thấy bi ai, rõ ràng vẫn luôn bị hắn ức hiếp mà.....

Trong chốc hoảng hốt, hạ thân bị Tô Hàm nắm trong tay trêu chọc, Tô Lương kinh ngạc một chút, bắt đầu phản nộ, hẳn không định ngay tại chỗ này mà ôm y đi! Thuận thể đẩy Tô Hàm ra, đối lại lại là sự chinh phục càng dã man hơn, Tô Hàm nắm một tay, khóa hai tay của Tô Lương lại với nhau, cởi quần dài và quần lót của y xuống, nắm lấy phần thân của Tô Lương, bắt đầu xoa nắn, khiến cho Tô Lương đau đớn tê liệt tại chỗ.

Thanh âm bén nhọn dễ nghe vang lên: “Sợ cái gì, không phải chỉ là cho tôi đùa chút sao, cũng không phải là lần đầu tiên, có cái gì lúng túng nữa chứ, còn tưởng rằng bản thân là cái gì trinh tiết liệt nam nữa sao.....

hàng.....”

Tô Lương giật mình một cái, đã bị Tô Hàm ôm lên trên người hắn, hắn kéo mở sệt ba tia móc ra hung khí, rồi ấn Tô Lương xuống, Tô Lương thấp giọng hàng một tiếng, huyết khẩu chắc đã bị xé rách rồi, nỗi đau dữ dội thấm tận xương cốt tỏa ra toàn thân, y chỉ có thể hít thở, không ngừng hít thở.....

“ Trở về.” Tô Hàm hướng đến phía trước nhẹ gầm một tiếng, tài xế không dám ngẩng đầu lên dù chỉ một chút, lập tức quay đầu xe, trở về.....

10. Chương 10

Tô Lương bị kéo tha vào trong phòng của mình, còn có chiếc giường rộng lớn nứt mắt trong căn phòng..... ta rốt cuộc tính là cái gì..... tại sao phải để cho một tên con trai chơi đùa thành thế này..... không cam tâm sao..... nhưng ta lại có thể làm thế nào?

Mục quang của y đã có chút tản mát, hoang mang nhìn phía trước, lại không biết bản thân cuối cùng muốn nhìn thấy những gì..... cầm dưới một trận đau đớn, gọi lại thần trí của y, mục quang y đối diện với người trước mắt luôn một mực ức hiếp y.....

Không giãy dựa được..... không biết từ lúc nào, Tô Lương phát hiện tứ chi của bản thân đã bị cà vạt cột vào bốn góc giường, nằm thành hình chữ đại () trên giường, ngẩng mặt đối diện với hầu kết đang nuốt nước miếng của Tô Hàm và ánh mắt đã bốc cháy của hắn....

“ Biến thái, anh đừng chạm vào tôi....” Tô Lương vô lực hét lên, lại đổi lấy sự kéo xé mãnh liệt y phục trên người mình, Tô Hàm nghiêng đầu đi, cười tà ác: “Đừng chạm cậu? Hàng, tôi chạm vào cậu thì lại thế nào?” Nói rồi khiêu khích dùng móng tay ngắt một bên núm châu màu đỏ nhạt của Tô Lương, nhìn màu sắc của thứ non nớt đó dần dần đậm hơn, sau đó đứng lên.

Tô Lương cắn chặt môi của mình, không phát ra một tiếng nhìn Tô Hàm, mà Tô Hàm cũng lãnh tỉnh nhìn y, một tay mò lên đầu núm tiêm vừa rồi đã đứng thẳng, dùng sức ngắt..... đau đến toàn thân Tô Lương run rẩy.....

Tô Hàm khiêu mi lên nói: “Sao rồi có thể này mà đã không chịu nổi rồi sao? Cái miệng này một chút cũng không ngoan, ở đây thì chân thật hơn nhiều..... thật mê người....” Nói rồi đã phủ lên ngậm lấy núm châu vào miệng, liếm liếm cắn mút, nhìn thấy trên mặt Tô Lương đã phủ lên một tầng hồng đỏ nhạt, đột nhiên nhe răng cắn lấy.

Tô Lương cắn răng run rẩy, môi dưới đã muốn bị hắn cắn nát, mang theo một chút hương vị rỉ sét, còn chưa kịp hoàn hồn lại, lưỡi của Tô Hàm đã đưa vào trong, liếm vòng quanh hàm răng mấy vòng, quẩn lấy chiếc lưỡi nhỏ ngây thơ của Tô Lương, dùng sức kéo ra, khiến mặt Tô Lương có vẻ bí thở, nhưng người trên thân một chút cũng không chậm trễ, nhanh chóng kéo quần dài của y xuống, một tay nắm chặt phần thân của Tô Lương, bắt đầu nhu động, thân thể giống như đã bắt đầu quen với sự trêu chọc của Tô Hàm, không bao lâu đã trung thực biểu hiện ra dục vọng của mình, phía trên đỉnh không ngừng rỉ ra dịch thể trong suốt.....

“ Rất thành thật.....” Ngữ khí chế giễu của Tô Hàm khiến Tô Lương nghĩ muốn cứ vậy chết phứt cho xong, vậy sẽ không còn phải chịu được sự bức hiếp của người trước mặt này, cũng không cần ngay cả làm một người hoàn chỉnh cũng không thể được..... nhưng mà, y vô pháp giãy dựa, y chỉ có thể nhìn Tô Hàm không ngừng trêu chọc nơi mang đến cho y vô hạn khoái cảm.....

Y ngây ra, nhìn đầu lưỡi của Tô Hàm từ trước ngực của mình liếm dọc xuống, liếm đến bụng cũng không có ý định dừng lại..... sau đó nhìn thấy đầu của Tô Hàm dừng lại ở chỗ giữa hai chân của mình, tí mỉ rà soát phần thân đã đứng thẳng đó, không đợi Tô Lương kêu lên, bộ vị quan trọng của thân thể đã được ngậm vào trong miệng của tên đó.....

Toàn thân y đau như có lửa đang thiêu đốt, sao lại như thế..... sao lại như thế..... hắn sao lại làm như vậy..... hắn tại sao phải làm như vậy..... không hiểu nổi.....

Sự bối rối và khoái cảm giống như hai chiếc xe lửa đang chạy về hai phương hướng khác nhau, đang xé y ra làm hai..... y có thể rõ ràng cảm giác được đầu lưỡi bá đạo đó đang xỉ nhục, chế nhạo chính mình, lúc này

đang vô cùng siêng năng ngậm mút thân thân của y..... đột nhiên lại bị nuốt lấy..... Tô Lương lúc này đã hoàn toàn mất hết năng lực suy nghĩ, chỉ hy vọng có thể.....

Không, không được..... y không ngừng khắc chế bản thân, toàn thân đều đang run rẩy..... tay và chân đều bị trói chặt không thể giãy dụa. Chặt đến phát đau.....

Trong lòng Tô Hàm cười thầm, tay mò ra phía sau, bắt đầu trêu chọc ở hai quả cầu nhỏ.... Cảm thấy người trước thân cong người lên, thứ đang xung mẫn liền bắn hết vào trong miệng của hắn.....

Nhìn toàn thân Tô Lương sau khi trải qua dư âm đều đang phồng lên một màn sắc hồng nhạt, hắn lau thứ đang ở trong miệng nói: “Cũng thật là mỹ vị.... có muốn ném thử hay không?”

Tô Lương bị sự chế giễu của Tô Hàm khiến cho càng thêm không dám lộ mặt, lại phát hiện cửa vào mật động của bản thân đã có một ngón tay sẵn sàng muốn động, y nhận mệnh nhắm mắt lại, đợi rất lâu lại không đợi được sự xuyên kích như trong dự liệu, mà là một thứ mềm mại nhu động ở cửa vào động khẩu, y chợt kinh hoảng, mở mắt ra thì lại thấy Tô Hàm đang liếm.....

Không giống như sự khai mở trước đây, đầu lưỡi linh hoạt ở những nếp nhăn liếm qua liếm lại, còn thỉnh thoảng chui mấy phần vào trong, làm cho động khẩu càng thêm ẩm ướt.....

Bên trong trở nên nóng bỏng, vừa ngứa vừa khó chịu, hận không thể dùng tay bắt lấy, nhưng chỉ có một thứ liếm liếm đánh vòng ở bên ngoài..... càng khiến cho người khác vô pháp chịu đựng... càng muốn thật nhiều....

Tô Hàm thỏa mãn thấy huyết khẩu nhỏ bé bắt đầu tự động thu siết lại, hơn nữa cũng càng lúc càng có su hướng dựa gần vào vị trí mà hắn liếm..... hắn cười, nhanh chóng dùng một ngón tay nhẹ nhàng ấn xuống, vừa tiếp cận một bên mật huyết thì liền bị ngậm vào..... hắn không gấp rút động, hắn muốn nhìn tiểu huyết tự co lại, quả nhiên không bao lâu, giống như không thỏa mãn chỉ có một ngón tay, tiểu huyết đã tiết ra niềm dịch nhạt nhạt.....

Tô Hàm đắc ý cười, đưa vào ngón tay thứ hai, sau đó chạm rãi trườn động, đợi đến lúc có thể nhét vào ba ngón tay, Tô Hàm đã không chịu nổi nữa, một cái đỉnh thân đưa dục vọng của bản thân vùi thật sâu vào trong chỗ sâu nhất trong tiểu huyết mê người.....

11. Chương 11

Trùng kích một lúc lâu, khi Tô Hàm lại ngẩng đầu lên, Tô Lương đã hôn mê từ lâu, nhưng không biết là vì đau đớn mà hôn mê, hay là bị khoái cảm đánh úp cho ngất đi, làn da thủy sắc tản phát ra ánh sáng nhàn nhạt, khiến cho Tô Hàm trong một chốc không thể mở mắt, ta làm sao thể này? Tô Hàm từ bên trong Tô Lương đi ra, mang theo khá nhiều dịch thể trắng đục nhớt nhớt.

Kế đó hắn tẩy rửa thân thể Tô Lương một chút, đắp chăn lên cho y, sau đó một mình đứng ở bên ở sờ chạm một điều thuốc, vị đạo thuốc rất nặng, khiến Tô Lương trong giấc mộng cũng nhíu mày.

Thế giới bên ngoài rất sáng, dòng người giống như những con kiến nối đuôi nhau trên đường, ánh mắt Tô Hàm không có tiêu cự nhìn ra bên ngoài, chốc chốc lại ngáy ra.... Sau đó hắn ngừng một lát, nghĩ đến hôm nay nên mang Tô Lương đi gặp lão gia, hiện tại bị mình làm thành thể này, là vạn lần không thể được, ta lúc nào thì trở thành thể này? Lực khống chế không biết chạy đi chỗ nào rồi.

Hắn quay người, vừa ngay nhìn thấy khóe mắt Tô Lương đang chảy xuống dịch thể trong như pha lê, trong lòng âm thầm cười, quả nhiên vẫn không giống a, một người như vậy đã định là khó thể sinh tồn trong vòng luẩn quẩn này.....

Nhưng, lão gia bên đó từ đầu đến cuối vẫn không xử lý tốt được, hắn cầm điện thoại lên, bấm một dãy số, sau đó truyền đến một âm thanh thanh thoát: “Xin đợi một lát, lão gia đang họp.”

“ Anh nói Tô Hàm tìm ông ta.” Tô Hàm vẫn luôn chán ghét âm thanh băng lạnh mà giả tạo này, chỉ có thể khắc chế bản thân không tức giận.

“Được, xin ngài đợi chút, tôi lập tức đi chuyển lời.” Thanh âm lập tức trở nên nhiệt tình vô cùng, dường như sự kiêu ngạo băng lạnh vừa rồi chỉ là ảo giác, sau đó là sự chờ đợi tĩnh lặng, không lâu, một giọng nói trầm thấp truyền đến từ trong ống nghe, nói: “Có chuyện gì?”

“Tiểu Lương bị bệnh, hôm nay có thể không thể qua đó được.” Tô Hàm áp chế thanh âm của mình cung kính nói.

“Biết rồi, còn có chuyện gì không?” Ngừng một lát lại tiếp: “Hiện tại ta đang họp, không thể nói lâu, nếu như không thể đến, thì để ngày mai đi, không phải ngày nào ta cũng rảnh đâu.”

“Vâng, vậy.....” Tô Hàm chưa nói xong, đầu bên kia của điện thoại đã im bật, khiến cho trong lòng Tô Hàm cảm thấy trống rỗng lạc lõng, cảm giác như thiếu đi cái gì.

Tô Hàm ngồi ở đầu giường khá lâu, sau đó một trận tiếng gõ cửa kéo hắn từ trong thế giới của bản thân tỉnh lại, hắn đi nhanh đến, một người làm thấp giọng nói: “Hàn thiếu gia lại đến, hơn nữa dường như sắc mặt không tốt lắm.”

Tô Hàm dùng âm mũi hắng một tiếng: “Không tốt, sắc mặt của tôi thì tốt sao, đúng lúc tôi có chuyện tìm hắn.” Nói rồi bước nhanh đến phòng khách, quả nhiên nhìn thấy, Hàn Tùng đang tự ngồi đó rót rượu, phẩm trà.

Ngay lập tức sắc mặt lại đen thêm một tầng, tự xem mình là chủ nhà sao? Nói: “Lần này lại là chuyện gì? Mỗi lần đều cần tôi chùi mông cho cậu, cũng không biết bản thân lớn bao nhiêu rồi.”

Hàn Tùng khoé môi hơi nhếch, nói: “Không có chuyện thì không thể đến thăm sao, tôi chỉ là nghe nói anh nửa đường bị chặn thôi, đến xem thử có chết chưa.”

Nhìn sắc mặt Tô Hàm càng lúc càng phát ra ánh sáng màu đen, biết bản thân lại nói sai rồi, vội vàng cáo lỗi: “Tôi không có ý gì khác, anh sao cứ luôn tính toán tôi nói cái gì thế, thật sự có còn cái gì mà anh lại không đối phó được đâu?”

“Nói đi, làm cái gì? Cậu biết tôi không thích dông dài.” Tô Hàm đi qua, cũng rót một ly.

“Tính hỏi mượn anh một món đồ.”

Hàn Tùng trên miệng nói rất nhẹ nhàng, Tô Hàm lại liền hiểu rõ, cái “món đồ” đó tất nhiên không phải là món đồ tầm thường, xoay xoay con người hỏi: “Cái gì?” Vô cùng thần nhiên, khiến Hàn Tùng liền thấy ớn lạnh.

“Anh nghĩ vậy rồi, không phải là cái đó của anh, chỉ là lần trước có cùng người khác cá cược một chút, thư ký kia của anh cho tôi mượn dùng đi.” Hàn Tùng nài nỉ nói.

“Trịnh Tân? Không thể.” Tô Hàm tốt bụng nói: “Cậu nghĩ cho kỹ lại đi, hắn còn không cắt đứt cái ý nghĩ chơi đùa đó của cậu sao, cho dù cậu có lớn mạng thế nào.”

“Anh cũng cười tôi?” Hàn Tùng cười nói: “Chính là khó đạt được thì mới có giá trị.”

“Hắn không phải là loại người đó, cậu cũng đừng phí công nữa, cầu tôi cũng không thành đâu, vạn nhất hắn chạy mất, tổn thất của tôi càng thêm hơn, hơn nữa cậu cũng đừng đảo lộn cục diện của tôi, khó khăn lắm mới thu được hắn dưới trướng đó.”

“Tôi không phải là..... bỏ đi, vẫn nên tự lo thôi..... anh cứ muốn làm tôi mất mặt..... tôi mệnh thật khổ oa.....” Nói rồi còn ôm ngực thở dốc, cứ như Tô Hàm đã ức hiếp hắn rất nhiều.

Ngay đúng lúc này, ô cửa hông đi đến một người đàn ông có cặp mắt khá cao, khuôn mặt lạnh lẽo đánh giá hai người, rồi đi đến trước mặt Tô Hàm nói: “Đây là tài liệu kế hoạch của tháng này, tôi đã kiểm tra hết rồi, anh xem thử một chút là có thể giao lại cho lão gia.”

Tô Hàm cười trừ, quả nhiên là nói Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, sau đó nhìn Hàn Tùng đang cứng ngắc ở một bên trong lòng liền thầm cười lớn. Rồi nhận lấy lật qua lật lại xem thử, Trịnh Tân làm việc từ trước đến nay đều là ổn thỏa xác đáng, Tô Hàm cũng chỉ là xem lướt qua mà thôi.

Cho đến khi thân ảnh đi mất không thấy nữa, Tô Hàm mới cười nói: “Vừa rồi sao không chịu lên tiếng đi?”

Hàn Tùng lắc đầu liên tục: “Cái bộ dáng băng lạnh đó, tôi còn dám lại gần sao. Bỏ đi, tôi cứ coi như bản thân chịu thiệt vậy, nhận thua cho rồi.”

Sau đó hai người lại cười đùa rất lâu, đột nhiên Hàn Tùng nói: “Anh không mang tên tiểu đông tây đó đi gặp lão gia vậy được không?”

Tô Hàm thanh âm trầm đi nói: “Ngày mai đi, kéo thêm một ngày thì một ngày, tôi còn thật sự không nguyện ý y cứ như vậy mà bước vào.”

“Vậy thì có thể làm gì? Đã chảy huyết mạch của Tô gia thì sớm muộn cũng phải bước vào thôi. Đúng rồi, anh sẽ không thật sự giúp y đi?” Hàn Tùng cũng hiếm khi trở nên nghiêm túc, dùng đôi con ngươi thâm sau nhìn Tô Hàm.

“Không biết, nhưng chuyển đến dòng nước bản này nhất định phải đi rồi, sớm muộn cũng phải tính toán cho xong.” Tô Hàm thấp giọng nói.

“Vậy cũng phải đợi căn cơ của chúng ta sâu hơn mới được, người ở các bên đều đang đợi đánh tiếng, chỉ chờ chúng ta đi sai thôi.” Sau đó hai người bắt đầu trầm mặc.

Nhân thần Tô Hàm liếc về hướng phòng ngủ một cái: “Nếu sợ sai lầm, rồi không dám làm sai, vậy chúng ta làm sao hành sự? Lẽ nào còn muốn để cho chuyện của Tô Ngự xảy ra một lần nữa sao?”

Hàn Tùng trong lòng ngưng trệ, suy nghĩ xoay chuyển mấy vòng, đúng a, chỉ có thể trách bản thân thôi, nếu không Tô Ngự cũng sẽ không xảy ra chuyện, cũng sẽ không xuất hiện tên tiểu tử Tô Lương này, nhưng nhìn thái độ của Tô Hàm có chuyện gì đều để tâm đến tiểu tử kia, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu. Sau đó đành cay đắng đi về, trước khi đi còn không quên nói: “Anh vẫn nên giúp tôi đi, tôi đã là một tên chuyên nói khoác trước mặt mọi người rồi, cứ cho tôi mượn cho bọn họ xem đi?”

“Chuyện này, tôi không quản, cậu nếu thật sự muốn hẳn, thì tự mình động thủ đi.” Cười nhìn Hàn Tùng quay người rời đi.

12. Chương 12

Đợi đến khi căn phòng hồi phục lại yên tĩnh, Tô Hàm lãnh đạm cười, đi về phòng của Tô Lương.....

Toàn thân Tô Lương đau nhức, động một chút, cố gắng mở cặp mắt ra, thứ đập vào mắt trước tiên là tóc, mái tóc đen nhánh như mực của Tô Lương, sau đó y chú ý đến một sự thật khiến y vô pháp tiếp nhận, cái người đang an tĩnh ngủ ở bên cạnh y, lại chính là ác quỷ trực tiếp giày vò y như một lạc thú.

Gương mặt của Tô Hàm trong ánh sáng mờ ảo thể hiện rõ sự ám áp mà lại chân thật, lặng lẽ đến mức khiến Tô Lương hoang mang, đợi đến khi y hồi thần lại, hai tay đã chặt chẽ siết lấy cổ của Tô Hàm, thậm chí cái cổ có chút tái đi..... chỉ cần, chỉ cần dùng thêm chút lực, tất cả đều có thể kết thúc rồi..... kết thúc rồi, đúng vậy..... dùng thêm chút lực.....

Nhưng mà, y không có cách nào khống chế thân thể đang run rẩy, không biết là kích động hay là khản trương, hoặc có lẽ là sợ hãi..... bất kể thế nào, Tô Lương đã bỏ lỡ thời cơ thích hợp nhất, trong lúc y đang giãy dụa phân vân, Tô Hàm đã tỉnh rồi, thậm chí còn khá bình tĩnh nhìn Tô Lương đang bóp cổ hắn, trong con ngươi thoáng qua một thứ gì đó thâm sâu..... đây là đang cười nhạo ta sao?..... Hăng..... cười nhạo ta vô năng, yếu đuối.....

Tay của Tô Lương bóp chặt thêm mấy phần, khiến trên mặt Tô Hàm phồng lên một mạt đỏ không bình thường, nhưng Tô Hàm vẫn không nói một câu, càng không hề kinh hoảng thất thố, chỉ là dùng con ngươi đen thẳm chặt chẽ khóa lên trên thân ảnh của Tô Lương..... trước mắt ảm ướt, hai tay của Tô Lương đã bỏ khỏi cổ của Tô Hàm, sau đó bản thân y chôn đầu vào trong chiếc chăn mềm mại.

Tô Hàm nhìn y một cái, bình tĩnh nói: “Tự chỉnh lý bản thân một chút đi, chúng ta phải đi học, sau đó buổi trưa còn phải mang cậu đến gặp ba cậu.”

Thân thể Tô Lương cứng ngắc quay đầu lại, nhìn Tô Hàm đã đi ăn bận xong xuôi đi ra trước rồi, y ngây ngẩn một chút, cuối cùng vẫn mặt quần áo vào, chậm rãi đi ra. Cánh tay và chân đều rất đau, hơn nữa chỗ ấn mặt phía dưới lại càng đau xót.

Khi y vào phòng ăn, Tô Hàm đã ngồi ở đầu bàn đợi y từ rất lâu, y đến một chiếc ghế được lót đệm khá dày ở đối diện Tô Hàm ngồi xuống, đệm rất êm, nhưng vẫn khiến Tô Lương nhăn mày.

Sau đó cơm nước được lục tục mang lên, trong nhất thời bàn cơm liền yên tĩnh diễn ra, Tô Lương len lén nhìn Tô Hàm, phát hiện hắn không có vì hành vi vừa rồi của mình mà đại phát tức giận..... giả vờ, hay là không biết phải hành hạ ta thế nào.....

Nhưng ngoài dự đoán của Tô Lương đó là dường như Tô Hàm căn bản đã quên giữa bọn họ có chuyện gì phát sinh, hắn cười hi hi kéo Tô Lương ra xe, sau đó đi tới trường.

Đến trường rồi y mới biết đây là bắt đầu cho một ngày ác mộng của y. Đầu tiên là cái ghế cứng ngắc, khiến y có làm sao cũng không thể ngồi nổi, không dễ dàng gì mới ngồi được, thì đã đau đến ra một thân mồ hôi lạnh, hơn nữa các giáo viên hình như còn tập thể chống đối y, mỗi tiết học đều muốn y trả lời câu hỏi, cho đến khi sắc mặt y xanh mét, khiến Lữ Khánh nhìn ra, kiên trì muốn đưa y đến phòng y tế, mới khiến y được thả lỏng một chút.

Tô Lương có chút cảm kích nhìn Lữ Khánh nói: “Cảm ơn cậu.”

Lữ Khánh cũng cười nhạt nói: “Đây thì có cái gì phải cảm ơn đâu, thân thể của cậu rất cuộc bị sao vậy, xem bộ dáng cũng không giống như phát sốt a?” Nói rồi liền dùng lòng bàn tay đến thử nhiệt độ trên trán Tô Lương.

Tô Lương vừa kích động, đã đẩy Lữ Khánh ra xa, nói: “Không có gì, chỉ là hôm qua không cẩn thận bị ngã, không sao đâu.”

Trong lòng Lữ Khánh rất hoài nghi, nhưng nhìn ánh mắt ngấn nước của Tô Lương, lại không nỡ hỏi gì cả, lúng túng lại gần nói: “Vậy để mình đưa cậu đi.” Tay lại không dám chạm vào Tô Lương nữa, trong lòng thì buồn bã nghĩ, quả nhiên y vẫn ghét mình a.

Đi đến ngã rẽ, Tô Lương ngẩng ra, nhìn thấy một thân ảnh âm trầm đang đứng ở trước cửa phòng y tế, giống như thợ săn đang chờ đợi con mồi của mình, mục quang như chim ưng giống như muốn xé nát bản thân y ra..... ***g ngực phiền muộn, nhưng vẫn phải bước tới, từng bước đi qua.

Lữ Khánh cảm thấy bầu không khí quái dị, nhưng cũng nói không ra là có chỗ nào không đúng, Tô Hàm thì hắn nhận ra, là người nổi tiếng trong trường, là người kế thừa của xí nghiệp Tô thị, hơn nữa còn là chú của Tô Lương, đây là tin tức mà hắn vừa mới biết được trước đó không lâu, hắn đi tới trước, hữu hảo cười một tiếng: “Chào anh, tôi là bạn học của Tô Lương, y có hơi mệt mỏi, cho nên.....”

Gương mặt tuấn lãng của Tô Hàm cười đáp lại, nói: “Cảm ơn cậu đưa tiểu Lương đến đây, tôi vốn đang định đi đón y.” Ngực khí ấm áp lại phối hợp với ánh mắt khiến cho trong lòng người đối diện cảm thấy tràn ngập hàn ý.

Lữ Khánh lúng túng cười gượng, nhìn cánh tay Tô Hàm đặt lên trên người của Tô Lương, vội vàng nói: “Tôi còn phải lên lớp, tôi đi trước đây.” Sau đó chạy trở về lớp học.

“ Anh bỏ tôi ra.” Tô Lương áp chế giọng nói kêu lên.

“ Sao rồi?” Tô Hàm nhướn khóe môi lên cười nói, thuận tiện đóng cửa phòng y tế lại, vút Tô Lương lên trên giường, sau đó cũng xông đến, hung hăng cắn lên vành tai tròn trịa của y.

Tô Lương đau đớn đẩy hắn ra, lại bị Tô Hàm dùng thân thể kẹp chặt lên giường bệnh nhỏ hẹp, dẫn đến chiếc giường nhỏ một trận lung lay.

“ Ngoan ngoãn nằm xuống ngủ một giấc cho tôi, hai tiếng sau, chúng ta còn phải đi gặp ba của cậu.” Tô Hàm ra lệnh, sau đó dùng chân quần quanh người Tô Lương, giống như một cuốn bánh hình người, còn nói: “Tiểu quý, tùy tính không có tác dụng đâu, không biết chiều cổ bản thân thì vĩnh viễn là kẻ chịu thua cuộc.”

Tô Lương cắn môi nhìn hắn, trong lòng cười lạnh..... Còn không phải là do anh hại sao, có tư cách gì mà nói tôi..... nhưng Tô Lương lại không nói ra, trong lòng y run rẩy, nhìn thân ảnh Tô Hàm đứng trước cửa sổ trong một thoáng chốc bỗng trở nên rất lạc lõng.....

Không biết khi nào thì ngủ mất, trong lúc y lơ mơ dường như cảm thấy có một bàn tay to lớn ấm áp xoa bóp trên trán của mình..... có một cảm giác như từ lâu lắm không gặp..... một khí tức quen thuộc khiến cả người y bình tĩnh lại, sau đó chìm sâu vào trong giấc mộng mỹ mãn.

13. Chương 13

Tô Lương cảm thấy trên mặt có chút đau đớn, mở to mắt ra, nhìn thấy một tay của Tô Hàm đang vỗ mặt mình, y tức giận, bực mình nói: “Làm gì vậy!”

“Tôi đã nói rồi, chỉ để cậu ngủ hai tiếng đồng hồ thôi, hiện tại đến giờ rồi, chúng ta đi thôi.” Nói rồi cũng bất kể Tô Lương giãy dụa thế nào, vẫn kéo y ra khỏi cổng trường đi lên chiếc xe đã đợi từ lâu, hướng tới tài xế cười hảo hữu nói: “Đến Tô thị.”

Tô Lương giãy không thoát được tay của Tô Hàm, cũng chỉ có thể nhận mệnh tùy hãn lôi kéo, trừng mắt nhìn gương mặt cười giả nghĩa của Tô Hàm nói: “Tôi không muốn gặp cái thứ ba gì đó..... ông ta không phải là ba tôi.....”

Con người thâm sâu của Tô Hàm xoay chuyển, lộ ra một mặt khinh thường nhàn nhạt nói: “Tôi không thêm quan tâm cậu có nguyện ý hay không, cậu nguyện ý hay không nguyện ý là chuyện của cậu, tôi chỉ phụ trách đưa cậu đi thôi.” Sau đó quay đầu đi, không nói một câu nào nữa, tùy ý Tô Lương ở một bên tức giận.

Xe đi một lúc, đến trung tâm thành phố thì chậm rãi dừng lại ở trước một tòa nhà, Tô Hàm chiếu lệ kéo Tô Lương đi vào đại sảnh, cũng bất kể có bao nhiêu người đang dùng mực quang nghi vấn chiếu sang đây, cứ thế đi thang máy lên tầng hai mươi, sau đó đi đến bàn tiếp tân, trưng ra một nụ cười tràn đầy mỉa mai nói: “Tô tổng, có ở đây không?”

Một cô gái thân hình thon dài lập tức nhiệt tình nói: “Tô tổng đang họp, không bằng ngài có thể đợi ở phòng làm việc một lát.”

Tô Hàm lại kéo tay Tô Lương đi vào phòng làm việc, ngồi trên sofa đợi một lúc, không bao lâu, một người đàn ông trung niên khí độ phi phàm đi vào, không sai, người này chính là phụ thân thân sinh của Tô Lương Tô Vĩnh Hoàn, Tô Hàm đứng dậy cung kính nói: “Anh hai, em mang tiểu Lương đến rồi.”

Tô Lương thì đứng đó đánh giá người được gọi là ba của mình, đích thực là rất giống y, ông ta cũng đang đánh giá Tô Lương, sau đó dịu dàng cười nói: “Con chính là tiểu Lương sao? Qua đây cho ta xem xem..... sao lại ốm như vậy?..... Đều tại mẹ con không cho ta biết, ta cũng là không lâu trước đây mới biết có con tồn tại.....”

Tô Lương có chút ngạc nhiên, người này đang diễn trò sao? Y nhìn nhìn Tô Hàm, phát hiện Tô Hàm hoàn toàn không hề nhìn hai người bọn họ, mà đang chăm một điều thuốc, từ tốn đứng hút.

Tô Lương lúng túng nói: “Mẹ bà.....”

“Ta đã biết rồi..... cho nên mới bảo tiểu Hàm đón con về đây, có muốn đến sống với ta không?” Tô Vĩnh Hoàn hiền từ nhìn Tô Lương, nhưng không đúng, Tô Lương có thể cảm thấy được nụ cười của ông ta là giả tạo, chỉ là thứ dùng để mê hoặc bản thân..... ông ta hoàn toàn không để ý đến ta..... Tô Lương đau lòng nghĩ.

Nhưng mà, có nên nắm lấy cọng rơm này không? Thanh âm của Tô Lương nói: “Được, con muốn sống chung với ba.” Tô Lương lại ngẩng ra, có chút hối hận, nhưng lời đã buột miệng nói ra rồi.

Tô Vĩnh Hoàn cười nói: “Được, vậy cứ để Tô Hàm đưa con về nhà trước đi, tối nay ta sẽ tuyên bố con là con của ta..... Còn muốn cho tất cả mọi người đều biết con..... ha ha.....”

Ông ta vừa quay đầu, ngữ khí đột nhiên thay đổi: “Giao lại cho em.” Sau đó nhìn Tô Lương nói: “Ta còn bận việc, để tiểu Hàm đưa con về.” Sau đó không quay đầu lại mà đi luôn.

Giống như một trò hề..... đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Tô Hàm dập đầu thuốc còn chưa hút xong, cười nói: “Xem ra ông ta cũng rất thích cậu, thật sự là bảo bảo ngoan a.... ha ha..... tôi lại chưa từng nhận ra.” Mục quang nặng nề, nhìn không ra là đang suy nghĩ cái gì.

Tô Hàm lại kéo Tô Lương đi ra xe, Tô Lương nghi hoặc hỏi: “Chúng ta không cần đến trường sao?”

Tô Hàm cong khóe môi lên, nghiêng đầu nhìn y, giống như đang nhìn người ngoài hành tinh, nói: “Đến trường? Hâng, cậu còn không nghĩ lại mình đi..... bữa tiệc hôm nay có đủ thứ cho cậu phải chịu đó!”

Tô Lương không hiểu rõ, không phải chỉ là “trong nhà” thôi sao? Có thể sẽ gặp một số người mà thôi, chắc không có gì đi, nhiều lắm thì ta không nhận người ba này là xong.

Dù sao ta không có ông ta cũng đã sống được mười sáu năm rồi, đương nhiên không có người này ở bên cạnh thì càng tốt..... còn chưa nghĩ xong, trên miệng đã ẩm ướt, cả khoang miệng bị một khí tức quen thuộc bao vây, đầu lưỡi thô bạo quấn lấy chiếc lưỡi non nớt của y, bắt đầu đảo khuấy, bộ vị mẫn cảm ở thân dưới bị một cánh tay cố ý mà như vô ý chạm qua.....

“Không được.” Không dễ dàng gì mới rời được môi của Tô Hàm, Tô Lương nói.

“Cậu nói không được, thì là không được sao? Chỗ này của cậu cũng muốn nè.....” Hắn kéo dài âm thanh, cổ tình thối hơi nóng qua sau cổ của Tô Lương, sau đó vươn đầu lưỡi ra quấn lấy vành tai tròn trịa của Tô Lương ngậm vào, một tay mò lên phân thân đã dần đứng lên, cánh một lớp quần mà ma sát..... sau đó thỏa mãn nghe thấy tiếng hít thở của Tô Lương trở nên nặng hơn.....

Tô Hàm hoàn toàn không lý đến phản kháng của Tô Lương, dùng tay kéo mở dây kéo quần, lôi phân thân ra ngoài, bắt đầu vuốt ve, không được bao lâu thì nó đã bắt đầu rỉ ra dịch thể, Tô Hàm ác ý dùng móng tay gầy gầy đỉnh linh khẩu, làm Tô Lương không kìm được run rẩy, hắn cười nói: “Nếu cậu cầu tôi tiến vào, tôi sẽ cho cậu càng dễ chịu..... có muốn không?” Giống như đang dẫn dụ người khác phạm tội.....

14. Chương 14

Tô Lương kinh ngạc, nghe được tài xế phía trước hoảng loạn nói: “Thiếu gia, sắp sửa đến nơi rồi.” Nói rồi đích thật nhìn thấy chiếc xe đi vào một con đường rộng lớn, càng đi càng sâu, sau đó đi qua một bảng chỉ đường, lái vào sâu trong rừng.....

Tô Hàm nhú mày, vốn dĩ giống như sắp phát tác, nhưng khi thấy Tô Lương đang thản nhiên nhìn hắn, bộ dáng có chút mê mang nhìn rất thú vị, cũng bỏ tay đang khống chế Tô Lương ra, thay y chỉnh lại y phục, nói: “Cũng nhanh ghê, trước đây khi đi luôn cảm thấy rất xa, có cậu đi theo quả nhiên không giống. Ha ha.....”

Tô Lương kỳ thật đang rất tức giận, nhưng đa phần lực chú ý của y đều bị kiến trúc bên ngoài cửa sổ hấp dẫn..... phong cách kiến trúc độc đáo của đông âu kết hợp với một chút yếu tố phương đông, nhưng xem ra vẫn khiến cho người ta cảm thấy kính ngưỡng, quy mô tương đối vĩ đại, từ sau khi bọn họ đi qua bảng chỉ đường đến bây giờ đã chạy hết tốc độ hơn nửa tiếng rồi nhưng vẫn chưa đến được địa điểm cuối của chuyến đi..... lúc này, Tô Lương ngoại trừ một chút hứng thú nên có của trẻ con, thì phần nhiều là do phần nộ!.....

Tại sao y và mẹ phải ở trong một căn phòng theo kiến trúc tổ ong còn chưa đến 60 mét vuông, mỗi ngày đều vì tiền điện nước mà khổ não, còn cha của y lại xa xỉ như vậy.....

Không, không nên nói là xa xỉ, mà là y và mẹ đều bị vứt bỏ..... nghĩ như vậy, hưng trí nhìn phong cảnh bên ngoài của Tô Lương hoàn toàn không còn, thu lại đường nhìn, lại thấy Tô Hàm nhìn y bằng ánh mắt hung ác, nghe Tô Hàm nói: “Người quả nhiên rất giống.....”

Nói được một nửa, xe đột nhiên dừng lại trước mặt tòa kiến trúc, đây không phải là một chỗ bắt mắt nhất, nhưng lại được bố trí đặt biệt có phong cách, bị Tô Hàm kéo xuống xe, đi vào một cửa xoay kiểu cổ bằng gỗ đỏ, tiến vào thế giới này.

Đi vào trong đại sảnh rộng lớn, Tô Lương hỏi: “Vừa rồi anh còn chưa nói xong, giống cái gì? Phần sau là cái gì?”

Thật ra căn bản không cần Tô Hàm trả lời, một người ăn mặc theo kiểu nữ hầu đứng ở góc nhìn thấy Tô Lương liền run rẩy chạy đi, sau đó là một người giống như quần gia xuất hiện, đứng ở trước mặt Tô Lương nghiên cứu rất lâu mới nói:

“ Vị này chắc chính là Lương thiếu gia, phu nhân đã đợi rất lâu rồi, xin mời hai vị đến phòng ăn.”

Sau đó ông đi trước dẫn đường, vừa đi vừa nói: “Trạng thái tinh thần của phu nhân không được tốt lắm, xin Lương thiếu gia chú ý một chút.”

Trước mắt sáng lên, ánh sáng tỏ trong đại sảnh rộng lớn có một quý phụ trung niên đang ngồi bên cạnh một chiếc bàn ăn cực kỳ dài. Quý phụ nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, nhãn thần không chút ánh sáng đảo qua một vòng, khi nhìn thấy Tô Lương đột nhiên bắn ra hỏa quang cường liệt, trong miệng lẩm bẩm: “Ngự nhi, Ngự nhi, là con sao? Là con sao? Con cuối cùng cũng chịu đến thăm mẹ rồi?”

Tô Lương bị ánh mắt điên cuồng đó dọa sợ, y cầu cứu nhìn Tô Hàm, nhưng lại thấy Tô Hàm cũng đang nhìn y chăm chăm, giải thích: “Vừa rồi tôi nói cậu quả nhiên rất giống..... giống anh hai của cậu, Tô Ngự.”

Tuy rằng Tô Lương đã từng nghĩ qua khả năng này, nhưng khi thật sự diễn ra trước mắt thì hoàn toàn không giống, y lại nhìn về người phụ nữ giống như đang bị trói ngồi trên ghế nói: “Vây, bà là.....”

“ Là mẹ ruột của cậu.” Tô Hàm không chút do dự nói.

“ Gạt người.... Gạt người.... vậy mẹ của tôi.....”

“ Người phụ nữ đó không phải là mẹ của cậu, đây mới là mẹ ruột của cậu, chẳng qua chính cậu thấy đó, bà đã điên rồi.” Tô Hàm có chút vui sướng nhìn mặt Tô Lương, y sẽ lộ ra biểu tình thế nào đây?

Nhưng khiến cho Tô Hàm thất vọng chính là, toàn bộ hoảng loạn vừa rồi của Tô Lương, giờ biến thành nhường mảy, dùng một ánh mắt gần như khinh bỉ nhìn Tô Hàm nói: “Tôi biết, anh đang lừa dối tôi, hừ, cho dù không phải là mẹ ruột thì thế nào, ít nhất bà cũng là người duy nhất trên thế giới này thật sự quan tâm tới tôi, tuy rằng.....”

“ Tuy rằng bà đã chết rồi.” Tô Hàm thản nhiên tiếp lời.

Tô Lương nhìn Tô Hàm, đúng rồi, hẳn là đang phô bày điểm yếu của bản thân, nghĩ muốn triệt để đánh bại ta..... nghĩ vậy thì Tô Lương đột nhiên giác ngộ được, thì ra tất cả những gì hắn đã làm đều chỉ là muốn ta thần phục hắn mà thôi.....

Một bữa cơm trôi qua quái dị không tả nổi, tuy rằng sau tiếng chuông người phụ nữ bị đưa xuống, nhưng tất cả cũng quá mức an tĩnh, dù sao so với lúc người phụ nữ còn ngồi đây thì càng khiến người ta kinh dị.

“ Tô Ngự..... hẳn ra sao rồi?” Tô Lương hỏi.

“ Muốn nghe dài dòng hay ngắn gọn?” Tô Hàm bỏ nĩa trong tay xuống.

“ Tùy anh.”

“ Chết rồi.”

“ Nga.....”

“ Không muốn biết cái gì khác sao?”

“ Nếu anh muốn nói, tự nhiên sẽ nói, không nói thì tôi cũng sẽ không cầu anh.”

“ Nga ~ ha ha, cậu đã ngoan ngoãn hơn nhiều a, nếu như lúc vừa mới gặp cậu chịu ngoan ngoãn như thế này.....”

“ Không nói, tôi đi đây.”

“ Đứng, tôi nói.” Tô Hàm nhìn gương mặt màu phấn hồng của Tô Lương, chậm rãi nói: “Chính như cậu vừa nhìn thấy, gia đình này rất kỳ quái, không, nên nói là rất nghiêm ngặt, người có năng lực có tư cách có thể

trèo lên, mà vô năng thì chỉ có thể bị dẫm đạp dưới chân, tôi, cậu đều bị chọn ra..... nói cho chính xác, là anh hai của cậu bị chọn, mà cậu chỉ là vật thay thế của anh trai cậu, trừ hai chúng ta ra, còn có hai người cũng là kẻ tham gia cuộc cá cược này, đến lúc đó thì cậu sẽ biết.”

“ Đối với việc cậu bị đưa đi thế nào, tại sao bị đưa đi, chỉ sợ trừ người mẹ cậu vừa nhìn thấy kia, đúng rồi tôi nên gọi bà là chị dâu nhỉ. Ngoài trừ bà biết ra, những người khác sợ là đều không ai biết, cho nên cậu cũng không cần phí công tìm hiểu. Ngoài ra tôi còn muốn nói với cậu hai điều, anh hai cậu là bị người ta hại chết, hơn nữa chính là người trong nhà này, người phụ nữ nuôi dưỡng cậu cũng bị người trong nhà này hại chết, cho nên cậu nếu như muốn an an ổn ổn mà sống, tốt nhân nên cùng tôi rời khỏi đây. Ít nhất ở chỗ của tôi thì không có nguy hiểm tính mạng.....”

Đúng a..... Hừ..... Tính mạng thì không có nguy hiểm, nhưng thân thể thì không phải là của mình nữa..... Tô Lương ác ý trừng mắt cười khiêu khích nhìn Tô Hàm.

Hắn vẫn tiếp tục nói: “Ít nhất tôi sẽ không hại cậu.” Con người chân thành chặt chẽ nhìn Tô Lương.

Nếu như là một tháng trước, Tô Lương khẳng định sẽ đơn thuần tin tưởng con sói khoác da cừu này, hiện tại nếu y còn tin hắn, vậy y thật sự không còn thuốc chữa rồi.

15. Chương 15

Hai người âm thầm ăn hết bữa cơm, thấy sắc trời đã gần tối, nhưng cả căn phòng vẫn trống trải vắng vẻ, không có một chút hơi người, ban ngày còn tốt, chẳng qua lúc này Tô Lương đã hơi để ý, Tô Lương vì bản thân quyết định muốn lưu lại chỗ này sống mà giãy dụa, y thậm chí có chút mâu thuẫn nghĩ lại chỗ này cũng rộng rãi cực kỳ, nhưng căn phòng lại sáng tỏ dị thường....

Y quay đầu nhìn hướng Tô Hàm, hắn đang rất hứng thú ngồi uống cà phê, nhưng dùng ánh mắt liếc lại Tô Lương..... đúng a, hắn đang đợi ta hồi hận mà, đang đợi ta theo hắn quay về.....

Gió đêm tháng năm vẫn mang chút se lạnh, không biết từ chỗ nào chui vào từng góc trong phòng, bay qua bay lại giữa đường nhìn của Tô Lương và Tô Hàm.

Tô Lương mở miệng, đang chuẩn bị nói gì đó, thì nghe thấy thanh âm của quản gia: “Hàn thiếu gia cậu sao lại đến đây?”

“ Sao vậy, tôi không thể đến sao?” Một thanh âm tự kiêu cuồng vọng thu hút sự chú ý của Tô Lương, y ngẩng mắt nhìn qua, thấy một thanh niên mặc tây trang phẳng phiu đang dùng ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá y một lần.

Hàn Tùng lòng nghĩ, quả nhiên là thế, hắn tránh khỏi lời cần nhằn của quản gia, đi thẳng đến trước mặt Tô Hàm, nói: “Trở về sao cũng không thông báo cho tôi một tiếng, để tôi còn chuẩn bị tiệc rượu đón tiếp bạn hiền.”

“ Dùng cách này để đổ hết cho tôi sao? Cậu không làm được là cậu vô dụng, cũng không thể đẩy hết trách nhiệm lên người tôi.” Tô Hàm nói chính là chuyện lần trước Hàn Tùng hướng hắn mượn Trịnh Tân.

“ Vậy tôi có thể thế nào chứ? Đã làm đàn anh thì nên để cho tôi dựa dẫm chút chứ.....”

“ Ai là đàn anh của cậu a! Đi xa chút đi, đừng có dính lấy tôi.” Tô Hàm thấy Hàn Tùng càng lúc càng dựa gần vào người hắn thì liền đau đầu, Tô Lương ở một bên ngạc nhiên, y cũng chưa từng chân chính gặp qua Hàn Tùng, mấy lần trước hắn đều đến lúc Tô Lương đã muốn ngủ. Hàn Tùng liếc một cái, nhìn Tô Lương như thể đang nhìn một con búp bê bằng thủy tinh trong suốt, lần trước cũng chỉ liếc một cái, lần này tỉ mỉ nhìn lại, liền khiến Hàn Tùng ngây dại, hắn là người đã trải qua bao phong nguyệt, tự nhiên biết được một nam hài thế này, chính là cực phẩm a..... khó trách..... hắn cười nhạt hai cái, khéo miệng câu lên nụ cười chân thành, đi đến trước mặt Tô Lương đưa một tay ra nói: “Tôi là Hàn Tùng, là anh em từ nhỏ cùng lớn lên với Tô Hàm, nếu hắn ức hiếp cậu, tôi sẽ chống lưng cho.”

Tô Lương còn chưa kịp phản ứng, tay đã bị người đó nắm lấy, xiết chặt trong lòng bàn tay, sau đó thấy Hàn Tùng cong lưng hôn lên mu bàn tay của Tô Lương một cái, khiến y bị dọa mém nhảy lên, vội vàng rút tay về.

Thì ra bạn bè của biến thái cũng nhất định là có vấn đề.....

Hàn Tùng tràn đầy chân thành nói: “Sao vậy, tôi dọa cậu sao?”

“ Không, không có gì.” Tô Lương trong vô thức tránh đi, nhưng lại thấy một bóng người ngăn ngay trước mặt: “Cậu đừng đùa giỡn nữa.”

Hàn Tùng hai tay vuốt qua vai, thuận tiện nhún nhún vai, biểu thị bản thân vô hại, sau đó lui về một bên sofa ngồi xuống, nói: “Tôi là quý ông, có được không.... anh cũng đừng chơi trò chơi của con nít nữa, thật sự muốn lưu cậu ta lại đây?”

“ Vậy tôi có cách nào chứ.” Tô Hàm nhìn nhìn Tô Lương, lại nói: “Cậu lại có chủ ý quỷ quái gì rồi.”

“ Anh thật sự cho rằng lão gia để tâm tiểu tử này sao?” Hàn Tùng lại phun ra một vấn đề.

Tô Lương nhìn hai người đang thoải mái thảo luận về y giống như y đang không có mặt ở đây, nhưng y làm sao cũng không xen vào được, một lát sau đột nhiên di động của Tô Lương vang lên, khiến cho tất cả mọi người đều bị dọa, bản thân Tô Lương cũng quên mất y có mang theo di động, nhưng số của y cũng không có nói cho người nào hết, vậy là ai gọi đến?

Y ở dưới sự chú mục tựa như không để tâm của hai người kia, nhấn nút nhận cuộc gọi, bên trong truyền đến một âm thanh ảm áp mà lại thân thiết: “A lô, Tô Lương? Là mình, mình là Lư Khánh, sao mấy ngày nay cậu không đi học vậy?”

“ Mình.....” Tô Lương nghĩ nghĩ rồi tiếp lời: “Trong nhà có chút chuyện.....”

“ Hô, vậy sao? Dọa chết mình nha, mình cho rằng cậu xảy ra chuyện gì chứ, cậu không có chuyện gì thì tốt quá rồi, vậy mình cúp trước nha.” Sau đó là tiếng tút tút vang lên.

Tô Lương cảm thấy quá mức đột nhiên, Lư Khánh này tóm lại là có chuyện gì vậy..... Y chợt đông cứng, thấy con người như chim ưng của Tô Hàm chặt chẽ dán lên người y, khiến y nghĩ đến giống như ông xã bất được vợ mình ngoại tình..... nhảm nhí, y vì cách nghĩ này của bản thân mà cười nhạt không thôi, bỏ lại di động vào trong túi.

Tô Hàm cùng Hàn Tùng cũng không biết lại nói cái gì, sắc trời bên ngoài cũng dần tối lại, nhưng người mà bản thân gọi là ba vẫn chưa trở về.

Quản gia trước đó đã lui xuống, đi đến nói: “Lão gia vừa rồi gọi điện nói, đêm nay còn có cuộc họp, có thể không về kịp, bảo các cậu cứ ngủ trước....”

“ Tôi không quen chỗ lạ, tôi đi trước, đúng rồi, anh đừng quên những điều tôi vừa nói với anh đó.” Hàn Tùng chạy đi như làn khói.

Hiện tại chỉ còn lại Tô Hàm và Tô Lương hai người, Tô Hàm đang đợi câu trả lời của Tô Lương.

Tô Lương giãy dụa một chút, rồi nhìn sắc mặt của Tô Hàm, sao lại trắng nhợt dữ vậy, y biết hẳn đang đợi quyết định cuối cùng của y.....

“ Đúng rồi, phòng của Lương thiếu gia đã chuẩn bị.....” Quản gia đột nhiên nói, sau đó bị một ánh mắt của Tô Hàm dọa cho nuốt xuống nửa câu còn lại.

“ Tôi.....” Y cuối cùng cũng không nói ra được câu muốn lưu lại đây, nhưng y cũng không muốn đi về cùng Tô Hàm, nhưng toàn bộ nỗ lực của y trước giờ chỉ là một số không.

Tô Lương lại liếc nhìn sắc mặt của Tô Hàm, cảm thấy trêu chọc hẳn như vậy cũng không tệ lắm..... chẳng qua là, đến lúc nên đối mặt, thì vẫn phải đối mặt, y bình tĩnh nói: “Ông nói lại với ba, tạm thời tôi vẫn muốn quay lại nhà chú, tôi còn phải đi học, mỗi ngày từ đây chạy đi nhất định không kịp.”

Nhìn thấy thần sắc Tô Hàm buông xuống, khéo môi câu lên ý cười nhàn nhạt, hẳn nói với quản gia: “Nghe thấy chưa? Còn không mau chuẩn bị xe cho chúng tôi?”

Sau đó hẳn kéo tay Tô Lương ra xe, chỉ sợ y lại thay đổi ý định, cho đến khi ngồi yên trên xe, hẳn mới nói với Tô Lương: “Tại sao?”

“ Không tại sao hết, tôi, không thích chỗ đó.” Tô Lương quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là con đường sáng rực. Thoảng thoáng hốt, đầu bị quay lại, trên môi bị một thứ ẩm nóng dán vào, chiếc lưỡi ẩm ướt chui vào khoang miệng, mang theo vị đắng của cà phê, lại khiến thân thể đơn bạc của Tô Lương ngừng run rẩy.....

Chỗ đó không phải là chỗ cho người ở, chỗ đó cũng không phải là nhà của ta.....

16. Chương 16

“ Nhưng tôi cũng không thích ở chung với anh.” Không dễ dàng gì mới rời được sự kìm kẹp của Tô Hàm, Tô Lương hít thở dữ dội, thấy Tô Hàm nhàn tản cười, và đang dùng một ánh mắt gần như ái muội để nhìn y, y liền quay đầu ra nhìn cửa sổ.

Chiếc xe lướt qua một chiếc khác, chính là xe của ba y, Tô Lương cảm thấy nghẹn cổ, hình như đã có một thứ gì đó mẫn mẫn thấm vào khóe môi..... rồi cuộc thì ta sống vì cái gì?

Sau lưng liền rơi vào một vòng tay rộng lớn, nhưng không chút ẩm áp, người này thậm chí còn là người y căm ghét, nhưng trong giây phút này Tô Lương đã không còn muốn suy nghĩ cái gì nữa cả.

Nước mắt bị đầu lưỡi của Tô Hàm liếm đi, chỉ còn lại cảm giác ẩm ướt, môi của hai người lại bắt đầu triển miên, so với lần trước còn kịch liệt hơn nhiều, đầu lưỡi trúc trắc của Tô Lương tùy ý để đầu lưỡi của Tô Hàm quần quít quấy nhiễu, cho đến khi thiếu không khí.

Trở lại nhà, Tô Lương an tâm dựa vào cửa tùy ý cho tay của Tô Hàm mò tới mò lui trên y phục của mình. “Như vậy là có ý sao?” Y nhìn Tô Hàm đã dục vọng dâng cao hỏi.

“ Cậu nói xem?” Tô Hàm cười cười, tay thuần thục tìm đến điểm hồng trước ***g ngực trắng trẻo của Tô Lương, nhẹ nhàng xoa nắn, cảm thấy Tô Lương đang nhẹ nhàng run rẩy, hẳn thỏa mãn dương mi.

“ Tôi..... không biết.....” Đôi vai yếu đuối của Tô Lương hơi run rẩy, răng lại cắn chặt môi.

“ Tận tình hưởng thụ là được rồi, cái gì cũng không cần nghĩ.” Tô Hàm cười nói, hẳn khát vọng được nghe tiếng rên rỉ của Tô Lương, tiếng rên rỉ mang theo thống khổ và khoái cảm cường liệt, cảm giác đó có thể khiến hắn điên cuồng.

Làn da dưới ánh trăng mịn màng sáng bóng tựa như làn da non nớt của trẻ sơ sinh, ấn ký đỏ lần trước ghi lên đã nhạt đi rất nhiều, đầu lưỡi nóng ẩm của Tô Hàm liếm dọc từ cái cổ trắng nõn dần mở rộng xuống dưới, ngay tại vết tích trước đó ấn thêm màu sắc tiêm điểm.

Một tay cạy mở hàm răng của Tô Lương. Nhét ngón tay vào, nói: “Thử xem đi, rất dễ mà.” Tựa như sự mê hoặc của ác quỷ.

Tô Lương thử dùng lưỡi quần lấy nhưng không có cảm giác gì, thì nghe thấy Tô Hàm nói: “Cậu thật sự là một yêu tinh.” Nhũ châu trước ngực bị ngậm vào trong khoang miệng ẩm ướt, Tô Lương cong lưng tựa như muốn đưa chính mình ra, nước bọt trong miệng nường theo kẽ hở do ngón tay tạo nên dần chảy xuống, y ấp úng nói: “Đừng làm ở đây.”

“ Sao vậy?” Tô Hàm nhẹ nhàng cắn cắn đầu quả mê người kia.

“ Lên, lên giường đi.” Tô Lương thở dốc nói, thấy ngón tay Tô Hàm rút ra khỏi miệng mình còn dính lại nước bọt trong suốt nhàn nhạt, mặt liền bắt giác đỏ lên, nhưng nháy mắt liền tan biến trong ánh trăng.

Tô Hàm *** tà cười, một tay khác đã mò đến xiết chặt thắt lưng Tô Lương: “Làm ở đây không phải càng thêm kích thích sao?” Nói rồi cánh tay không an phận liền thuận theo làn da mịn màng trượt xuống nơi đang muốn, vuốt vuốt, cảm giác được chỗ đó đã chậm rãi cương cứng lên.

Tô Lương muốn giãy, nhưng hoàn toàn không tác dụng, thân thể bị Tô Hàm ép lên cửa, trong miệng bị nhét ngón tay của hắn, một đóa nhũ châu bị hắn chặt chẽ ngậm trong miệng, triển miên liếm mút, mà phần thân cũng bị nắm trong lòng bàn tay rộng lớn xoa vuốt, trên dưới đều chọc, thậm chí nhẹ nhàng đảo qua nơi vào mật động, khoái cảm cường liệt muốn đè chặt y, y vô lực cảm thấy thân thể nóng hổi trước mắt và bức tường băng lạnh phía sau.

Tiếng rên rĩ tinh tế trong lúc vô thức đã ngắt quãng truyền ra, Tô Hàm cười mỉm, rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu quỷ, có vậy cũng không chịu được?

Y phục sớm đã bị lột sạch sẽ, dục vọng trong tay Tô Hàm cứ bị trêu chọc đùa giỡn, lên lên xuống xuống, trên đỉnh đã rỉ ra dịch thể nhàn nhạt. Tô Hàm nhìn vậy cười cười: “Đã không chịu nổi rồi sao? Ha ha. Chẳng qua hiện tại còn chưa thể cho cậu bắt.” Hắn nói xong liền thu hồi bàn tay xảo quyệt, mò ra phía sau.

Tô Lương đương nhiên biết hắn muốn mò đến chỗ nào, cảm giác ngứa ngáy tê tê dần tăng theo ngón tay thô ráp của hắn di chuyển, ngay tại chỗ đầy nếp nhăn nơi động khẩu mà khuếch trương, lan dần ra toàn thân. Y vô lực dùng tay nắm lấy y phục của Tô Hàm mới chống đỡ bản thân không gục ngã.

Một chân bị nâng lên cao, ngón tay như có như không vuốt ve tại mật huyết, một ngón tay quẹt dịch thể rỉ ra trên đầu phân thân của Tô Lương rồi bắt đầu đi vào, nhẹ nhàng mở rộng, mật huyết chặt chẽ dần dần hé mở, ngậm lấy ngón tay.

Tô Lương bị dục vọng của bản thân giày vò không biết làm sao, giống như trước đây, dùng ánh mắt mê ly nhìn gương mặt đã đỏ bừng của Tô Hàm.

“Rất tuyệt.” Tô Hàm cười nói, ngón tay ở trong thông đạo trườn động theo quy luật, đợi sau khi thân thể của Tô Lương thả lỏng, lại thêm vào một ngón nữa. Đi ra đi vào, chậm rãi khiến tiểu khẩu bên dưới của Tô Lương dần thích ứng.

Cho đến khi nhét được ba ngón tay, Tô Hàm đã không đợi nổi nữa, móc ra hung khí đã trương to cực đại, đặt ngay tại động khẩu nói: “Thả lỏng, tôi muốn vào rồi.”

Không đợi Tô Lương hồi thần, hạ thân đã bị lấp đầy, nỗi đau to lớn cũng theo đó ập đến.

Tay của Tô Hàm lại xoa vuốt phía trước của Tô Lương, tinh tế vuốt ve, rồi chậm rãi trườn sát, liên tục đỉnh vào một điểm rất quen thuộc trong nội thể Tô Lương. Khoái cảm cường liệt từ nơi hai người kết hợp dần dần tỏa ra, mang theo một loại cuồng loạn, khiến tinh thần yếu đuối của Tô Lương từng chút bị đánh vỡ.

Thân thể nương theo trườn sát kịch liệt của Tô Hàm mà lay động, dưới ánh trăng tạo thành một độ cong hoàn mỹ.

17. Chương 17

Tiếng chuông điện thoại náo động vào sáng sớm đánh thức Tô Lương đang trong giấc mộng, y nhàn tản đảo mắt qua bên cạnh, mới phát hiện Tô Hàm đang ngủ bên cạnh, vùi đầu vào trong gối.

Tô Lương chẳng biết làm sao cười cười, nâng tay tiếp điện thoại.

Một giọng con gái xa lạ truyền tới: “Tô Hàm sao hôm qua anh không chịu tới, em không phải đã nói đó là sinh nhật của em sao.....”

Vị đạo bốc hỏa giận dữ cũng khiến cho Tô Lương nhíu mày, y vẫn còn chưa kịp nói cái gì, ống nghe trong tay đã bị một bàn tay khác lấy đi, Tô Hàm lười biếng nói: “Lại làm sao rồi?!” Ngữ khí chỉ là đang ứng phó.

Cô gái đó phát tức một hồi, đột nhiên nói: “Tại sao không tới, anh có biết em đợi anh bao lâu không?”

Nói rồi ngữ khí cũng mềm đi, Tô Lương cách không xa nên tự nhiên sẽ nghe rất rõ ràng, thấy Tô Hàm không kiên nhẫn nói: “Khi nào thì anh đáp ứng em là sẽ đi?”

“Anh..... anh không phải là có đứa con gái nào khác chứ? Em biết mà!.....” Thanh âm đột nhiên cắt đứt, ống nghe bị Tô Hàm đập mạnh về.

Tô Lương bị dọa một phát, thấy Tô Hàm đã tự mặc xong y phục, vừa nói: “Cậu nên ngủ thêm một chút đi....” Lời vừa nói, điện thoại lại đột ngột vang lên, Tô Hàm bực bội đi qua, cầm lấy ống nghe, đang muốn phát tác.

Tô Lương thấy rất rõ ràng, biểu tình Tô Hàm thoáng chốc thay đổi, cười nói: “Có chuyện gì?”

Một thanh âm cung kính nói: “Lão gia bảo tôi hỏi hôm qua tại sao Lương thiếu gia không ở lại.”

“Nga ~ nói với anh hai, cứ bảo Tô Lương cần đi học, ở chỗ của tôi thì thuận tiện hơn.” Tô Hàm cười nhìn hai mắt Tô Lương, chồm tới cắn một cái lên đôi môi mềm mại non nớt của y.

“Còn có chuyện gì không?” Tô Hàm bỏ Tô Lương ra hỏi.

“Còn có, hôm nay đồng sự mở cuộc họp, lão gia hy vọng ngài sẽ tham gia, thời gian hội nghị là hai giờ chiều, chỉ vậy thôi.” Bên kia đầu dây truyền đến âm thanh tút tút.

Tô Lương nhìn Tô Hàm, thân thể đã tỉnh của hắn dưới ánh mặt trời dị thường chói mắt, không giống như bản thân khô khan yếu đuối, y kéo chăn lên, phủ kín những vết tích hoan ái đầy người.

Tô Hàm vừa chỉnh y phục vừa nói: “Hắn luôn luôn như vậy, thông báo một chút, có đi hay không là chuyện của tôi. Có khi còn mong tôi đừng đi, nhưng mà, tôi biết lần này hắn muốn nói cái gì rồi, cho nên cũng muốn đi phá rối hưng trí của hắn.”

Hắn ngồi lại bên mép giường, dùng tay nâng cằm Tô Lương lên nói: “Cậu biết lần này ông ta tại sao làm vậy không?” Con người đen nhánh dưới ánh mặt trời chiếu ra những tia sáng vàng, cảm giác vô cùng yêu dị.

Bàn tay trượt xuống xương quai xanh của Tô Lương, đảo qua đỉnh đầu nhũ: “Ông ta muốn cậu dọn ra ngoài..... cậu biết không? Tô gia là một gia tộc truyền thống dị thường, cũng chỉ có trưởng nữ, trưởng tôn mới có quyền kế thừa gia sản. Mà ba của tôi..... cũng chính là ông nội của cậu sắp chết rồi, vì cái gia sản kia, ai ai cũng muốn điên lên.”

Tô Hàm dùng cánh tay khác vuốt lên gương mặt non nớt của Tô Lương: “Mà ba thích nhất lại chính là anh của tôi, đã đem 80% cổ phần truyền lại cho hắn, chẳng qua..... Tiểu Vệ đã chết rồi, tự nhiên muốn tìm một người thích hợp nhất..... mà cậu lớn lên lại giống hắn như vậy.... cũng khó trách, bào thai song sinh mà.”

Nói rồi lại cắn lên môi Tô Lương, cho đến khi cảm nhận được vị huyết tanh, mới buông ra: “Tôi biết cậu không thể tin tôi, nhưng mà..... cậu hiện tại cũng chỉ có thể tin tôi mà thôi, trừ tôi ra không có người nào chân chính quan tâm đến sống chết của cậu, cậu tin cũng được không tin cũng được.....”

Tô Lương chỉ nhàn tản cười, không nói gì, thấy Tô Hàm đã mặc xong quần áo ra khỏi phòng, thuận tiện trước khi đóng cửa, còn quay lại nhìn y hai cái.

Tô Lương đem chính mình hoàn toàn chôn vào trong chăn, vị đạo thái dương khiến y dần dần buồn ngủ, nhưng đầu óc lại tỉnh táo một cách kỳ lạ..... nếu như ta một mình chạy đi cũng không phải là không có khả năng, ít nhất ta có thể tự nuôi sống bản thân, học thì không thể đi học nữa, nhưng vẫn còn tốt hơn làm súng vật cho người ta?

Nhưng mà..... ta thật sự có thể chạy thoát sao?..... Chạy rồi..... lại có thể trốn đi đâu?....

Tư duy bắt đầu bay xa, giống như đã trở lại khi còn thơ ấu, mẹ luôn kéo y đi rất xa rất xa, đi đến một nơi, rất hẻo lánh, trên một chiếc ghế gỗ ở góc công viên, trên đó phủ đầy lá rụng..... xanh đến mức y không thể mở mắt.....

Khi tỉnh lại lần nữa bên ngoài trời đã tối, không nghĩ lần này ngủ lại mất cả ngày, y gượng dậy mặc quần áo, bị một bóng người đứng cạnh cửa làm giật bắn.

Hàn Tùng cười cười, nói: “Dọa cậu rồi sao? Đây cũng không thể trách tôi, tôi vốn dĩ muốn gọi cậu tỉnh lại.”

“Àn, không sao.” Tô Lương chỉnh lại y phục chỉnh tề rồi rất nghiêm túc nhìn người trước mặt này, hắn chắc là bạn của tô Hàm đi?

“Ui? Cậu sao lại không có phản ứng gì vậy?” Hàn Tùng bày ra bộ dáng bị đả kích, dựa vào cửa lộ vẻ thất vọng.

“Phản ứng gì?” Tô Lương hỏi, cảm thấy người này tuy có chút kỳ quái, nhưng xem ra cũng không tính là người xấu.

“Giả như là, tôi tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, tại sao lại muốn kêu cậu dậy, hay là tại sao không phải là tiểu tử Tô Hàm đó...” Hàn Tùng một hơi nói tràn lan, thấy Tô Lương vẫn như cũ chẳng phản ứng gì, chỉ đành nói: “Tô Hàm bảo tôi đến đón cậu đi tham dự vũ hội, hẳn không thể rời khỏi đó được.”

Tô Lương nga một tiếng, liền chuẩn bị theo hắn đi, dù sao hiện tại bản thân cũng chỉ là một con rối mà thôi, một con búp bê có dây điều khiển.

Hàn Tùng kéo Tô Lương sụt qua vai, than thở: “Cậu sẽ không nghĩ muốn cứ như vậy mà đi đi? Trời..... Tô Hàm sẽ đánh tôi đó, sẽ nói tôi đem tiểu công chúa của hắn biến thành cô bé lọ lem..... trời.... tại sao tôi phải chịu đựng vụ này a ~ này..... đợi tôi với chứ, cậu không biết đường thì làm sao mà đi....”

Hàn Tùng không dễ dàng gì mới lôi được Tô Lương ra trang điểm một chút, rồi nhét vào trong xe, ngồi lên liền khởi động máy.

Từ kính chiếu hậu tỉ mỉ đánh giá cần cổ mịn màng tinh tế của Tô Lương, đột nhiên nói: “Đáng tiếc a ~ đáng tiếc a ~.”

“Cái gì?” Tô Lương hai mắt sáng sáng nhìn hắn, biết người này nếu như người khác không để ý hắn, hẳn sẽ rủ rủ rừ rừ suốt đường.

Hàn Tùng thu lại bộ dáng hoa hoa công tử, nói: “Cậu muốn theo tôi chứ?”

“.....”

“Tuy rằng cậu không phải là loại tôi thích, nhưng cậu lại rất hợp khẩu vị của tôi, có muốn suy nghĩ không.....”

“Không cần!”

“Suy nghĩ.....”

“Không cần!”

18. Chương 18

Trong lúc suy nghĩ, xe đã chậm rãi tiến vào một tòa kiến trúc tựa như một vườn hoa, không phải là nhà của ba y, nhưng cũng không nhận ra đây là đâu, Tô Lương cười cười, khi phục vụ mở cửa xe, liền quay người xuống xe, trên mặt đất trải thảm đỏ thật dày, kéo dài thẳng đến bên trong phòng tiệc, thanh âm huyền ảo, chắc không phải là một bữa tiệc nho nhỏ rồi.

Hàn Tùng kéo Tô Lương đang ngạc nhiên ở một bên, cười nói: “Đi theo tôi, bên này.”

Tay của Hàn Tùng đã to lại còn thô ráp, kéo Tô Lương đi vào trong, ánh đèn lóa mắt khiến Tô Lương trong nhất thời không thể hồi thần, phản phát như đã bước vào thế giới thần thoại, và đang ở trong một thành lũy ~ đã có vô số đường nhìn liếc qua đây, bao gồm sự hoài nghi của phụ nữ và ánh mắt đảo lượt của đàn ông. Nhưng đại đa số mục quang đều nhìn về phía Hàn Tùng, thậm chí còn có chút khinh bỉ.

Tô Lương cuối mắt đi sau lưng Hàn Tùng, nhìn hắn trơn láng chào hỏi cùng vô số loại người, đột nhiên khóe mắt nhìn thấy Tô Hàm đang ở chỗ không xa, nhân thần nhân tản, cũng đang nhìn lại y. Tô Lương đột nhiên thấy giật mình, muốn đi về phía đó, nhưng lại bị một thân ảnh đứng ngay trước mặt chặn đường.

“Tiểu Lương, sao bây giờ mới tới, mọi người đợi con rất lâu rồi.” Cười nói tươi rói không phải ai khác mà chính là ba của y.

Y bị người đàn ông này lôi lên đài như một món đồ chơi, nói: “Vai chính của yến tiệc lần này rốt cuộc cũng đến rồi, đây chính là con trai thứ của tôi, Tô Lương, nó còn nhỏ, có chỗ nào không hiểu thì hy vọng mọi người đều bỏ qua cho ~.”

Nói xong bỏ Tô Lương ra, bảo: “Tiểu Lương cũng nói vài lời đi.”

Tô Lương nhìn những ánh mắt đang chiếu tới, cười nói: “Tôi rất vui mừng được đứng ở đây, cũng cảm tạ phụ thân tôi đã cho tôi cơ hội này.” Trong lòng ngược lại đang cười lạnh, yến tiệc gì chứ, rõ ràng là muốn ta

làm trò hề, vậy thì ta liền diễn một vở kịch với mấy người vậy ~ Tô Lương lơ đãng ngẩng mắt lên, lại chạm phải một thân ảnh quen thuộc không tả nổi, chính là Lư Khánh..... hắn sao lại đến đây, nhìn y phục kia, rõ ràng là kiểu dáng của phục vụ, thậm chí còn đang hướng Tô Lương mỉm cười.

Tô Lương âm trầm, nhìn lên một chút đến chỗ Tô Hàm đang đứng cùng Hàn Tùng thảo luận cái gì đó, ngay cả mắt cũng không thèm nhìn về phía này, y liền cảm thấy có chút buồn bực, giống như chờ ba ngày trời cũng không có mưa, cơn mưa đó tại sao còn chưa chịu rơi.

May mà Tô Vĩnh Hoành không có làm khó y, để y tùy ý đi dạo, nhưng trong tiềm thức là muốn y đi chào hỏi một số vị quyền quý, chẳng qua Tô Lương không có hứng thú.

Đi được vài bước, cánh tay lại bị người ta kéo lại, không phải ai khác, chính là Lư Khánh, cũng giống như trong dự liệu của Tô Lương.

Lư Khánh kéo y tránh khỏi đám người, ra ngoài đình viện, nhìn thẳng vào Tô Lương nói: “Sao lại gầy đi nhiều như vậy? Hơn nữa còn không đi học? Cậu có biết mình lo lắng thế nào không, có chuyện gì cũng có thể thương lượng với mình mà, tuy có thể mình không giúp được gì, nhưng ít nhất mình cũng là bạn của cậu, không phải sao?”

Tô Lương cười đáp lại, khiến ánh trăng chiếu lên lông mi y, cánh mũi, đôi môi, và làn da gần như trong suốt của y, làm cho Lư Khánh trong nhất thời nhìn ngây ngẩn, chợt nghe thấy âm thanh của Tô Lương: “Mình rất tốt, không có chuyện gì, chỉ là trước đó có đổ bệnh một trận, hơn nữa cũng quên nhờ người đi xin phép, hơn nữa còn có vài chuyện trong nhà....”

Lư Khánh than một hơi nói: “Cậu vẫn không nguyện ý nói với mình sao? Nhưng mà, mình không trách cậu, mình hỏi ba của cậu rồi, Tô gia..... không phải là một gia tộc bình thường.... nghe nói có liên hệ với phương diện đó.” Lư Khánh đang nói phương diện đó tự nhiên là chỉ xã hội đen.

“Đừng nói những thứ này, cậu sao lại đến đây, còn ăn mặc thế này.” Tô Lương cười, thanh thanh đậm đậm tựa như gió đêm tháng tám, tự ý nhập hồn người.

Lư Khánh vò vò đầu nói: “Cậu cho rằng mình muốn vậy sao, mình muốn rời nhà sống một mình, tự nhiên cần phải kiếm chút tiền, để giành trước, ông chủ chỗ này vừa may là bạn học của ba mình, con người cũng không tồi..... hơn nữa..... mình....”

Lư Khánh mắt không chớp nhìn Tô Lương nói: “Cho dù cậu sẽ tức giận, mình cũng vẫn muốn nói, mình muốn cậu ~ tâm tư của mình cậu cũng biết..... thật ra, mình là sợ cậu đang trốn tránh mình.”

Tô Lương ngạc nhiên, thì ra hắn cho rằng mình đang tránh né sao, chỉ có thể cười khổ.....

Còn chưa hồi thần, đôi môi mang theo hương vị thái dương tươi mới của Lư Khánh nhẹ nhàng chạm lên, dán vào đôi môi mát lạnh của Tô Lương.

Tất cả phát sinh quá ư nhanh chóng, khi tay của Tô Lương muốn đẩy ra, thân thể của Lư Khánh đã cách rất xa.

“Mình.... không đáng.....” Tô Lương chùi miệng vẫn còn chút dư âm nói.

“Ai nói, cậu nếu không đáng, vậy không có ai đáng nữa.” Lư Khánh cười như một đứa nhỏ khờ khạo nói: “Mình sẽ đợi cậu, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Nói rồi đột nhiên đã có người đi ra tìm kiếm Lư Khánh, Lư Khánh cười: “Nếu có chuyện thì nhớ liên lạc với mình, còn có nên ăn nhiều một chút, xem cậu gầy đi nhiều đó.” Sau đó vội vàng vàng chạy đi.

Tô Lương rũ mắt xuống, dưới ánh trăng con người nhàn tản tựa như tỏa ra màu xanh, nói: “Anh rảnh dữ vậy sao?”

Một thân ảnh từ chỗ ẩn mật trong lùm cây đi ra, bước lên đám lá xanh rậm đầy đất, Tô Hàm cười nói: “Khi nào thì cậu phát hiện?”

“Từ lúc bắt đầu.” Tô Lương ngẩng đôi mắt sáng lạn như vì sao nói: “Nghe lén thú vị lắm đi?”

Mái tóc bị túm lấy, môi bị hung hãn chà đạp, mang theo vị tanh rỉ sét, kéo dài trong khoang miệng, thật dài ~

19. Chương 19

Tô Lương muốn giãy dụa, cả cơ thể đều bị đẩy về sau, mang theo xung lực cường đại, lưng dựa vào thân cây, cánh tay bị áp chế sau lưng, thân thể bị ép chặt cứng ở giữa thân cây và Tô Hàm, khiến y thở không nổi.

Y âm thầm cười, rõ ràng biết hắn sẽ phản ứng như vậy, còn cố tình chọc giận hắn, ta thật sự là điên rồi, cánh tay bị đè chặt lên thân cây thô ráp, mang theo cảm giác rất đau xót, chắc chắn là đã bị rách da rồi.

“Biết đau sao?” Con người lấp lánh của Tô Hàm lóe lên dưới ánh trăng nhàn nhạt, sáng một cách không chân thật, hàm răng dạo chơi trên vành tai Tô Lương, phản phát như trong một khắc sẽ cắn xuống.

“Đúng vậy, rất đau.” Tô Lương tận hết sức cho âm điệu bình ổn nói: “Tôi nói đau, anh sẽ thả tôi ra sao?”

Tô Hàm nhúu khóe mi, chẳng qua bóng tối nơi hắc ám cản trở không thấy, cười nói: “Cậu cố ý sao? Cố ý đúng không?” Ngón tay không khách khí chọt lên thắt lưng Tô Lương, ngay tại lưng quần ma sát.

Tô Lương bị hành động này của hắn khiến cho bị dọa, ở đây tuy rằng hẻo lánh, nhưng cũng không có nghĩa là không có ai đi ngang qua, hơn nữa càng có khả năng chính là, Lữ Khánh thấy y không có trở lại, khẳng định sẽ đến đây tìm, nên y lập tức la lên: “Đừng ~ ở đây không được ~”

“Nga ~” Tô Hàm kéo dài âm thanh, giống như đang chờ đợi Tô Lương nói tiếp, nhưng lại thấy Tô Lương yên tĩnh nhắm mắt lại, khóe mi có hơi run rẩy, Tô Hàm cười nói: “Chỉ vậy đã sợ? Sợ người khác biết?”

“Đúng vậy! Tôi sợ!” Tô Lương đột ngột mở con mắt đen nháy ra nói: “Tôi sợ người khác biết tôi có bao nhiêu dơ bẩn!”

Tô Hàm bị con người mang theo vết nước của Tô Lương khiến cho trong thoáng chốc bị đoạt mất tâm hồn, lại bị lời nói của y đột ngột làm tan biến, đợi khi ý thức được thì đã hung hăng cho Tô Lương một cái tát, bốp một tiếng, trong nền nhạc náo nhiệt của yến tiệc bị che mờ không rõ.

Tô Lương liếm liếm dịch thể tanh tưởi chảy ra từ khóe môi, cười nói: “Không phải sao? Anh cũng cảm thấy tôi dơ bẩn không phải sao?”

Môi của Tô Hàm hung hãn dán lên, giống như cuồng phong cướp đoạt, cắn xé trong miệng Tô Lương, tựa như đang phát tiết nộ khí trong ***g ngực, cũng có lẽ cái gì cũng không phải, chỉ là muốn ăn sạch y, từng ngụm từng ngụm ăn vào trong bụng, khiến y không bao giờ còn có thể chọc giận hắn nữa.

Cánh tay đã thô bạo cởi lưng quần của Tô Lương, một tay nắm lấy phân thân của y, thở dốc bên tai Tô Lương nói: “Tôi không tin cậu sẽ không cầu tôi, cho dù dơ bẩn hay không cũng là do tôi nói, cậu còn chưa có tư cách đó đâu.”

Sự trêu chọc bá đạo, khiến Tô Lương một chút cũng không dễ chịu, y gần như tê liệt dựa vào thân cây, không có một chút khí lực nào để chống lại được động tác thô bạo của Tô Hàm.

Đột nhiên một chuỗi tiếng bước chân nho nhỏ vang lên, thu hút sự chú ý của Tô Lương, y gần như run rẩy nói: “Có người ~”

Tô Hàm cười cười, nhìn mặt Tô Lương nói: “Không muốn cho người khác nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cậu sao?” Trên tay gia tăng tốc độ, thuần túy muốn Tô Lương phải kêu ra tiếng.

“Anh làm cái gì?!” Một giọng nói bén nhọn của con gái truyền tới.

“Tiểu thư, rất nhiều người đang tìm cô đó ~ không thể đi loạn nga ~” Tiếng bước chân cứng rắn, lại thêm tiếng động tranh chấp, là tiếng của Hàn Tùng, ngữ khí rất dịu dàng: “Đến lúc đó có nhìn thấy cái gì không nên nhìn thì sẽ ~”

“Đi đi!” Tiếng con gái bén nhọn nói: “Anh tính toán cái gì! Tôi là vị hôn thê của Tô Hàm, anh quản tôi đi đâu sao.”

Tô Lương hoảng hốt, nhớ lại buổi sáng khi tiếp điện thoại, dường như chính là tiếng nói của cô gái này, đầu đột nhiên bị bẻ qua, đối diện với con người đồ khè của Tô Hàm.

“Xuất thần?” Tô Hàm lạnh lùng cười, hai tay đã mở chân của Tô Lương ra, đỉnh thân một cái, đã vùi vào, khiến Tô Lương buồn bực hừ một tiếng.

“Bọn họ còn chưa đi xa, nếu bây giờ kêu lên, có thể họ sẽ nghe được.” Ngữ điệu nhẹ nhàng của Tô Hàm vang vọng bên tai Tô Lương, cuối cùng chỉ sót lại sự trùng kích mãnh liệt, và thanh âm phiền muộn ầm ầm áp chế của Tô Lương.

Không biết qua bao lâu, sau một trận trùng kích cuồng dại Tô Hàm cuối cùng cũng tiết ra trong cơ thể Tô Lương, hấn dùng tay xiết chặt Tô Lương trong lòng nói: “Sao vậy? Không được rồi?”

Thuận thế chinh lý lại quần áo, hấn nhàn nhạt hôn lên cái trán tái nhợt của y, chuyển người thì thấy Hàn Tùng đang đứng dựa ở một chỗ không xa: “Nhìn cái gì, còn không lại đây giúp đỡ?”

“Từ khi nào bắt đầu, đều là tôi giúp anh thu dọn lộn xộn?” Hàn Tùng cười, đi đến một bên Tô Lương nói: “Bảo tôi trực tiếp đưa y về nhà?”

“Đương nhiên, tôi không thể đi được.” Tô Hàm đưa Tô Lương đã ngất xỉu chuyển vào tay Hàn Tùng: “Cậu đừng có chủ ý gì khác, nếu không xem tôi làm sao xử lý cậu.”

Hàn Tùng gian xảo lia miệng cười: “Anh đưa thư ký của anh cho tôi không phải là không còn chuyện gì rồi sao?”

“Vẫn còn muốn hấn?” Tô Hàm cười nói: “Xem bộ dạng thì còn chưa đụng vào gai, cậu còn không chịu quay đầu sao?”

“Đã đụng rồi.” Hàn Tùng oán trách hai tiếng: “Đúng rồi, còn có vị hôn thê đó của anh, thật là lợi hại, xem thử....” Xấn tay áo lên nói: “Xem.... hai vết răng này, đây nếu như để cho vị đó của tôi nhìn thấy thì còn không đem tôi đi chôn sao ~”

Tô Hàm cười nói: “Tôi đi giúp cậu giải thích còn không được à ~” Nói rồi đã đưa người dẫn đến chỗ đỗ xe, nhét Tô Lương vào trong, cho đến khi xe đi xa, quẹo qua ngã rẽ không thấy nữa, hấn mới thu lại nụ cười, mặt âm lạnh xuống đi vào phòng tiệc.

Chuyện đêm nay chân chính muốn làm, vẫn còn chưa bắt đầu đâu.....

20. Chương 20

Tô Hàm âm trầm đi vào, bên trong đều là những vị đại nhân vật, chẳng qua trong mắt của Tô Hàm thì cũng đều giống nhau là con người mà thôi, hấn đứng trước cổng đảo hai mắt, vốn có vài ông chủ tiểu xí nghiệp muốn lại gần để dựa hơi, nhưng đều bị mục quang sắc bén của hấn làm co ro tại chỗ.

Tô Hàm suy nghĩ một chút rồi đi thẳng đến nhóm người đang nói chuyện ở phía bên trái, trên mặt mang theo ý cười như có như không, chính là cái kiểu khiến người khác nhìn không thấu đoán không ra. Một người trung niên vốn đang đứng đối lưng với hấn quay người lại cười cười, giơ cao ly rượu thủy tinh trong tay, bên trong chứa dịch thể đỏ sậm, dưới ánh đèn tản ra mị lực dễ nhầm lẫn.

Tô Hàm tiến tới, cung kính gọi: “Chào Sở đại ca.”

Người đàn ông trung niên cười dịu hòa nói: “Đã lâu không gặp cậu rồi, bận rộn cái gì vậy? Ha ha ~ thật ra Đan Đan vẫn luôn hỏi chuyện của cậu ~ nhưng tôi cũng biết, cậu tuy rằng cũng đã làm người lớn như tôi, nhưng nói đến cùng thì vẫn còn là một đứa nhỏ, tham chơi thì cũng có thể hiểu được mà ~ ha ha ~”

Nói xong mạnh mẽ vỗ hai cái lên vai của Tô Hàm: “Nhưng mà, đứa con gái bảo bối của tôi này dường như đã đợi không kịp rồi, cậu khi nào thì mới cho nó được một câu rõ ràng, để nó được an tâm một chút, thì tôi cũng được dễ chịu hơn.”

Tô Hàm cười nói: “Đâu có..... chẳng qua là..... tuổi của tôi....”

“ Tuổi tác có tính là gì ~” Ông ta cười đáp: “Nhớ lại hồi đó chúng tôi còn không phải mới mười tám tuổi đã lập gia đình sao.” Thấy Tô Hàm có chút không để tâm, lại nói: “Tôi cũng biết, đứa con gái này của tôi có hơi nganh ngạnh, nhưng mà.....” Cái từ “nhưng mà” của ông ta nói trơn láng, Tô Hàm chỉ cười bảo: “Tôi biết.”

Trong lòng Tô Hàm ngược lại đang mắng chửi, vì cái dự án chết tiệt của ông già với xí nghiệp Sở thị, ta liền phải nhận lấy củ khoai phồng tay này, có đáng không, ta..... nhưng mà nếu nghĩ đến Tô Lương phải nhận lấy, hẳn lại cảm thấy khó chịu toàn thân.

Đang nói chuyện thì có một cô gái cao ráo bận lễ phục màu đen đi tới, chính là đại tiểu thư Sở Đan của Sở gia, nói thật, từ góc độ là một người con trai để nhìn, thì xác thực cô là một mỹ nhân, ngay cả giờ tay nhấc chân cũng được giáo dưỡng rất tốt, nhưng mà..... Tô Hàm cười cười, nghĩ đến dấu răng cực sâu trên cánh tay của Hàn Tùng,..... thật là nhìn bình thường không nhận ra a.

Sở Đan đang mỉm cười đi tới đây, rõ ràng khi cô nhìn thấy Tô Hàm thì cao hứng hơn hẳn, nhưng lại làm ra bộ dáng như chẳng có gì, Tô Hàm cũng không có hưng trí để quan tâm đến cô ta, cười cười chuẩn bị rời đi.

Chợt nghe thấy tiếng cười sảng khoái vang lên: “Đây không phải là Tô Hàm sao?”

Quay đầu lại thì thấy một người tuy rằng y phục chỉnh tề, nhưng bất cứ lúc nào cũng lộ ra một loại cảm giác du côn, lúc này người đó đang kéo tay Sở Đan, một bộ tôi dựa em dựa, trong lòng Tô Hàm cười lạnh, làm bộ cho tôi xem sao, thật là lãng phí mà, nên đi ra bên ngoài cho mấy ký giả kia nhìn thì hơn.

Nghĩ thế, khoe môi câu lên: “Thì ra là Thân Tiêu, tôi còn tưởng là ai ~” Thuận tiện nhìn Sở Đan một bộ nhân thần sáng chói, nhưng Tô Hàm không chú ý tiếp tục nói: “Cậu chào hỏi lão gia chưa?”

“ Vừa rồi hình như ở trong phòng, nhưng hiện tại không rõ nữa.” Thân Tiêu cười lưu manh nói: “Anh nếu không cố gắng thêm, Đan Đan sẽ thuộc về tôi nha ~” Dùng khẩu khí nửa như đang đùa cợt.

Đáy lòng Tô Hàm cười lạnh, thuộc về cậu càng tốt ~ nhưng bề ngoài vẫn thản nhiên cười nói: “Tôi còn có việc, đi trước một bước, các người vui vẻ đi.” Nói rồi quay người đi.

Chỉ để lại phía sau hai hàm răng đang nghiêng ken két.

Thân Tiêu chính là một trong số bốn người, chẳng qua là một người phi thường không tích cực, vô cùng suy đồi, nhưng kỳ quái ở chỗ lão gia vẫn đưa hắn liệt vào danh sách, đây khiến cho người khác có nghĩ thế nào cũng không hiểu, số lần cùng xuất hiện với Tô Hàm càng ít đến đáng thương, chẳng qua càng kỳ quái hơn là hắn luôn thích tranh giành đồ vật với Tô Hàm, dường như đó mới là mục đích sống của hắn. Tô Hàm đang suy nghĩ, thì đi ngang qua một người đeo kính, cả hai không nói gì cả, chỉ nhàn nhả gật đầu chào hỏi.

Tô Hàm cười, nghĩ lại, xem điệu này thì lão gia thật sự muốn đưa Tô Lương vào trong vòng xoáy này a

~Người vừa rời đi vào là người cuối cùng trong số bốn người, là kẻ luôn đối xử với người khác lãnh mạc một cách dị thường Trầm Ứng Hoàn, ngoại hình của hắn luôn cứ như đang bàn công việc, luôn phi thường nhanh chóng dứt khoát, hiện là chủ nhân của Trầm gia. Chẳng qua tức cười ở chỗ hắn lại có mối quan hệ cắt không đứt, để ý thì loạn với Hàn Tùng. Tô Hàm cười trừ, còn không đuổi theo, giải quyết chuyện của Hàn Tùng kia.

“ Tiểu Lương đâu?” Đang suy nghĩ thì có một âm thanh từ sau lưng truyền tới, chính là Tô Vĩnh Hoàn, Tô Hàm thản nhiên quay người lại nói: “Y có chút không khỏe nên em để y về trước rồi.”

“ Không khỏe?” Trên mặt Tô Vĩnh Hoàn không có bất cứ biểu tình gì, chỉ nói: “Em đi theo anh.” Nói rồi dẫn Tô Hàm đi vào trong, đi ngang một hành lang dài ngoằng, có hai người bảo vệ mặt không biểu tình, đi vào văn phòng làm việc tạm thời.

Đợi Tô Hàm ngồi ổn định, Tô Vĩnh Hoàn bắt đầu dùng ngữ khí không nhanh không chậm nói: “Hai ngày trước em mang Tiểu Lương đi anh cũng đã không nói rồi, hôm nay nó lại làm sao nữa? Hay là em làm sao? Nếu không thoải mái thì chỗ của anh lúc nào cũng có một bác sĩ, có thể xem cho nó.”

Nói xong lại tiếp tục cười cười: “Anh biết em đối với chuyện của Ngự nhi, trong lòng vẫn còn căm hận anh, nói anh xử lý chuyện không công bằng, nhưng mà nếu như không có năng lực, ở chỗ này sớm muộn cũng không thể tiếp tục tồn tại, hơn nữa anh đây cũng thiên về em hơn.”

Ngũ khí thêm trịnh trọng nói: “Trong bốn người này, cũng chỉ có Tiểu Hàm em là anh xem trọng nhất, nếu không thì cũng sẽ không đem dự án với Sở thị giao lại cho em có phải không?”

Tô Hàm cười lạnh trong lòng, đây là cho ta vấn đề khó giải quyết đấy, rõ ràng biết chuyện này có bao nhiêu vướng víu, nhưng trong lòng Tô Hàm vẫn có mấy phần động, trước hết không quản cổ phần và tiền vốn lưu chuyển ở đây có kẻ hở lớn thế nào, chỉ riêng chuyện điều động một số nhân viên đã có thể bồi dưỡng thêm thể lực của bản thân hắn, hơn nữa thứ cần thiết nhất ở mặt này không phải chính là dự án này sao?

Tô Hàm cười đáp: “Anh cũng biết mà, kế hoạch này vốn dĩ không phải nằm trong tay em, hơn nữa Thân Tiêu.....”

Tô Vĩnh Hoành cười nói: “Anh tin năng lực của em sẽ không khiến anh thất vọng, hơn nữa Thân Tiêu lần này anh có chuyện khác cho hắn làm, sẽ không để hắn quấy rối em.”

“Vậy thì....”

“Đương nhiên Tiểu Lương cũng tạm thời gởi ở chỗ của em.” Tô Vĩnh Hoành cười đáp.

Tô Hàm lại một trận cười lạnh trong lòng, đây là thái độ của người làm cha sao.

21. Chương 21

Tô Lương bị vút lên giường lớn, khiến y tỉnh lại, thấy Hàn Tùng đang nhìn y hoang mang một lát, nói: “Hiện tại mấy giờ rồi?”

“Cậu ngủ đi ~ Tô Hàm bảo tôi đưa cậu về, dù sao cái loại yến tiệc đó cũng không có ý nghĩa.” Hàn Tùng nói xong thì cười mỉa, tự ý ngồi bên mép giường, nhìn Tô Lương đang muốn giãy dụa ngồi dậy thì nói: “Cậu còn muốn đi sao?”

“Muốn.” Tô Lương ngắn gọn đáp. Thân thể lại cứng ngắc dị thường, đều tại tên hỗn đản Tô Hàm đó. Y nói xong thì đã ngồi dậy: “Vô luận có nói thế nào thì tôi cũng phải gặp người khác.”

Lời vừa nói xong, trên mặt liền đau rất bỏng, gương mặt nghiêng sang một bên, đã bị Hàn Tùng hung tàn đánh cho một bạt tai, Tô Lương nâng tay lên chùi chùi khóe miệng, trong mũi đã chảy ra thứ gì đó dính dính.

Hàn Tùng cũng cảm thấy bản thân xuống tay quá nặng, nhưng Hàn đại thiếu gia hắn là loại người nào, trước giờ đều không chịu nhận sai, hắn dùng mũi hừ một tiếng nói: “Lẽ nào cậu không biết Tô Hàm vì cậu mà suy nghĩ rất nhiều sao!”

“Tôi biết! Ha ha! Cười chết mất!” Ánh mắt xanh của Tô Lương phát sáng nhìn Hàn Tùng bảo: “Hắn vì tôi suy nghĩ! Ha ha! Trò cười thật lớn!”

Nhãn thần quyết liệt của Tô Lương khiến Hàn Tùng ngây ra một lúc, đợi khi hắn phản ứng lại, đã thấy thân thể tinh tế của Tô Lương đi ra ngoài cửa. Hắn thấp giọng nguyên rủa Tô Hàm đưa cho hắn một thứ thật phiền phức, một mặt thì đuổi theo, kéo thân thể Tô Lương đang kiên quyết đi vào thang máy nói: “Đừng đi, dù cho tôi mẹ nó cầu xin cậu, không được sao ~”

Thân thể Tô Lương ngưng lại, quay đầu nhìn Hàn Tùng cười đáp: “Anh cũng có thể trối tôi lại a ~ đánh thì tôi không đánh lại anh, người có tiền không phải đều thích như vậy sao ~”

Đáy mắt lạnh lẽo, đa phần ngũ khí là chế nhạo trào phúng, khiến Hàn Tùng nhất thời ngưng trệ, vì kinh ngạc mà buông tay, thấy Tô Lương cứ thế khập khểnh đi xuống, trong miệng chảy ra một thứ khổ sở không rõ là tư vị gì, cắn răng cuối cùng vẫn đuổi theo.

Tô Lương đối với sự truy đuổi của Hàn Tùng sớm đã dự tính được, y thậm chí còn để cửa mở cho Hàn Tùng, Hàn Tùng lảo lảo tức tối lên xe, hung hăng mắng tài xế một trận, cuối cùng cũng chỉ có thể nghiêng răng nhìn Tô Lương.

Khi trở lại villa kia, cái yến tiệc đó đã tiến hành được một nửa, ai cũng không chú ý đến Tô Lương đã đi rồi trở lại, đương nhiên lúc này Tô Hàm đang cùng lão gia Tô gia bàn chuyện làm ăn, nên cũng không hề biết.

Mà Tô Lương cố gắng chống đỡ cơ thể muốn tiếp xúc với thật nhiều người, đi đường lại không ổn định, khiến tức giận trong lòng Hàn Tùng càng lúc càng tăng, ý định làm kẻ bàng quan cũng bị tức giận thiêu đốt sạch sẽ.

Hắn mỉm cười tiến tới, nói mấy lời khách sáo trơn láng, rồi giải thoát Tô Lương khỏi hai ông chủ công ty nhỏ, kéo qua một bên nói: “Cậu thật sự không có con mắt.”

Tô Lương không nói gì, chỉ đứng đó quan sát chung quanh, một đôi mắt to chứa đầy tia toan tính, Hàn Tùng có chút mềm lòng, quả nhiên vẫn còn quá đơn thuần mà, làm sao có thể lẫn lộn ở đây. Khi cậu đang tính toán người khác thì đồng thời người ta cũng đang tính toán cậu, đây cũng là chuyện không còn biện pháp, muốn làm thế nào để nắm bắt quy mô, thì phải có học vấn thâm sâu, hiển nhiên Tô Lương cái gì cũng không biết.

Hàn Tùng chuyển mắt, chạm ngay đúng một đường nhìn lạnh băng, hắn cười khổ hai cái, quả nhiên cũng không thể tránh.

Trầm Ứng Hoàn bước chân kiên định cứ thế đi qua phía này, Tô Lương suy nghĩ vốn đang định nhường đường, nhưng lại thấy người đó đứng ở bên cạnh y không có ý định đi tiếp, thậm chí còn đưa tay ra hảo hữu nói: “Rất vui được gặp cậu.”

Tô Lương ngạc nhiên một lát, cánh tay đưa ra được một nửa đã bị bao chặt trong đôi tay to mà ấm áp, nhẹ nhàng lắc lắc rồi thuận thế buông ra, vừa nghiêm cẩn vừa không mất phong nhã.

Đợi khi Tô Lương ý thức được bản thân thất lễ, Trầm Ứng Hoàn đã vượt qua y đi đến chỗ Hàn Tùng đang dựa nghiêng vào tường nói: “Cậu luôn chơi đùa bậy bạ.”

Hàn Tùng liếc mắt trắng dã cười đáp: “Tôi không có lợi hại như Trầm giám đốc ngài đây, nhưng tôi cũng rất quý củ ngày ngày đều đến công ty nga.” Sau đó âm thầm sáng khoái, hừ, thứ giả nghiêm chỉnh.

Đôi mắt lợi hại của Trầm Ứng Hoàn nhấp nháy, cười đáp: “Cái đó, mỗi ngày còn không ngồi được một tiếng.”

“Tôi có đến là được rồi, anh phiền phức quá đi ~” Hàn Tùng cười kéo tay Tô Lương muốn đi, lại nhìn thấy phía trước có hai người hắn càng không muốn gặp, chính là Thân Tiêu và Sở Đan.

Hắn lại tùy ý lui về sau, ít nhất chịu công kích của tên giả nghiêm chỉnh này còn đỡ hơn nhiều, hắn nghĩ chút rồi không thể không căng da đầu cười nói: “Tôi hiện tại không phải đang làm việc dưới trướng của Tô Hàm sao ~”

Trầm Ứng Hoàn cười, thu lại đường nhìn lãnh liệt, chế nhạo nói: “Làm bảo mẫu sao?”

Hàn Tùng thì lại cảm thấy rằng của hắn đã bắt đầu ngứa ngáy rồi, ngay cả nắm đấm cũng đã gờ lên, vừa giờ liền hiểu được không tốt, Tô Lương đã bị hai động vật có tính công kích kia kéo sang một góc, mà bản thân lại lo tức giận với Trầm Ứng Hoàn, thật sự không đáng.

Hàn Tùng vừa muốn nhấc gót, cánh tay lại bị Trầm Ứng Hoàn kéo lại, Trầm Ứng Hoàn ái muội dán vào tai của Hàn Tùng nói: “Muốn tôi giúp cậu không ~”

“Không cần ~” Hàm vùng giãy giãy tay, lại phát hiện giãy không ra, chỉ có thể trừng mắt nhìn Trầm Ứng Hoàn.

Trầm Ứng Hoàn ha ha cười nói: “Cậu sao vẫn cứ luôn thích thể hiện tài năng như vậy nha ~” Nói rồi cũng không quản Hàn Tùng có biểu tình gì, nhân thân vừa chuyển, mặt liền lạnh đi, bước nhanh đến chỗ Tô Lương đáng thương đang bị vây khốn.

22. Chương 22

Sau lưng bị đè xuống lan can ngoài ban công, Tô Lương nhìn hai người xa lạ đang cười trước mắt hỏi: “Xin hỏi..... có chuyện gì tìm tôi sao?”

“Không, không có chuyện gì.” Thân Tiêu nhíu nhíu mi mắt, bất tiện nhìn trên trên dưới dưới, trong trong ngoài ngoài đánh giá Tô Lương, rồi giả hoạt cười nói: “Tôi là Thân Tiêu ~ vị này là Sở Đan Sở tiểu thư, cũng là vị hôn thê của Tô Hàm.” Nói rồi nhường cho Sở Đan bên cạnh bước ra.

Sở Đan tuyệt đối là mỹ nữ, chẳng qua trong mắt Tô Lương thì chỉ là một cô gái cao ngạo, Sở Đan nghiêng nghiêng nhìn Tô Lương nói: “Cậu chính là Tô Lương sao ~ tôi có nghe Tô Hàm nhắc tới cậu.” Ngờ kìa là thân nhiên, nụ cười trên miệng thì lãnh mạc.

Tô Lương suy nghĩ chút, cô ta chắc chính là cô gái trước đó không lâu đã đến tìm Tô Hàm đi ~ trên mặt bất giác đỏ lên, nói: “Có chuyện gì?”

Trong mắt Thân Tiêu nhìn thấy chính là, Tô Lương chẳng qua chỉ là một tiểu quỷ lông còn chưa mọc đủ, thấy con gái thì mặt liền đỏ, bất giác lại khinh thị y mấy phần, thuận theo đó còn xem thường luôn cả Tô Hàm, thì ra tên gia hỏa đó có khẩu vị này.

Sở Đan nhướn chân mày tinh tế được trang điểm kỹ lưỡng của cô: “Vừa rồi cậu có thấy Tô Hàm đi đâu không?”

“Cái gì?” Tô Lương nhất thời không kịp hiểu ý, thì đã nghe Sở Đan tiếp tục hỏi: “Tôi đang hỏi cậu vừa rồi sau khi cậu nói chuyện xong thì đã cùng Tô Hàm đi đâu, làm gì?”

Ngờ kìa cực công kích, Tô Lương nhíu chặt mày, không biết phải trả lời thế nào, nuốt nước miếng nói: “Tôi.... tôi không biết....”

Sở Đan cười lạnh nói: “Cậu không biết sao? Tôi rõ ràng thấy hân cùng cậu đi ra ngoài, đúng rồi còn có một người phục vụ.”

Tô Lương giống như bị nói trúng tim đen, nói: “Không biết..... thật sự không biết.....”

Sở Đan một bụng hỏa đang muốn phát tác, nhìn tiểu tử này, chỉ thấy tức giận, hận không thể cho một bạt tai giáng xuống, nhưng dù sao đây cũng là nơi công cộng, vì một vật thay thế như vậy, tại tự đánh vỡ hình tượng của mình, thật sự không đáng.

Nhưng thân thể thì lại càng bức đến gần, ép Tô Lương bước sâu vào góc tường, lúc này một cánh tay cản ra, tây trang tỉ mỉ không vết bẩn, rõ là đã được chăm chuốt, một đôi con ngươi hàn băng lóe lên trước mặt, cô đã bị lui lại hai bước.

Nhìn thấy thân hình Trầm Ứng Hoàn thẳng tắp ngăn trước mặt Tô Lương, tức giận trên người đã bị đường nhìn băng lạnh thiêu đốt một nửa, nhìn Thân Tiêu đang đứng nhún vai bên cạnh, trong lòng cô thầm nói, thật là vô dụng.

Trầm Ứng Hoàn đưa đôi mắt vô biên ngẩng lên nói: “Có chuyện gì, có thể trực tiếp đi hỏi Tô Hàm, hà tất phải làm khó một đứa nhỏ.”

Thân Tiêu cười lưu manh nói: “Anh nhìn lầm rồi, chúng tôi đâu có làm khó y, chỉ là hỏi y vài vấn đề, y không có trả lời chúng tôi cũng không thể làm gì nga ~”

Hàn Tùng tiếp đó liền đi đến một tay kéo Tô Lương sang bên cạnh, lộ ra lan can ở sau lưng, ngón tay mò lên trên, ma sát lên lan can trơn bóng, đứng ở vị trí đó nói: “Đây cũng là không có làm khó gì sao?”

Tay đột nhiên sử lực, lan can nhìn thì vô cùng kiên cố như cánh tay thô ráp của trẻ em lập tức gãy ra thành ba đoạn, một khúc chính giữa bị rơi xuống dưới, nhìn thấy vậy Tô Lương đang đứng ở một bên liền kinh hoảng, vừa rồi nếu bị bức thêm một chút nữa, thì rơi xuống đó không phải là một khúc lan can, mà chính là bản thân y.

Tuy rằng ở đây cũng không cao, nhưng dù sao cũng là lầu ba, mà toàn bộ tòa nhà được làm theo kiến trúc châu Âu, nếu rơi xuống hậu quả sẽ rất thảm. Nghĩ lại bản thân vừa mới bước qua ranh giới tử vong, Tô Lương nhất thời cảm giác vô cùng phần nộ, nói: “Tại sao?”

“Tại sao cái gì ~” Sở Đan chợt dạ tiếp lời: “Tôi cũng bị dọa này, ai mà ngờ chỗ này lại có rủi ro an ninh chứ, thật là, về sau chú ý một chút đi, Thân Tiêu anh nói phải không?”

Thân Tiêu ứng một tiếng, kéo Sở Đan nói: “Chúng tôi còn có việc, đi trước một bước.” Nói rồi hai người đầu cũng không thèm quay lại rời đi.

“ Mẹ nó! Lần sau xem tôi làm sao giáo huấn đôi cẩu nam nữ này!” Hàn Tùng đã bắt đầu mắng nhiếc liên mồm.

Trầm Ứng Hoàn nhìn Tô Lương nói: “Không có gì đi ~”

Tức giận của Tô Lương hoàn toàn lắng xuống, trong lòng xót xa nói: “Không sao, chỉ là có chút sợ hãi.”

Hàn Tùng đột nhiên cảm thấy bầu không khí sao lại không đúng chút nào ~ vừa thấy giữa Tô Lương và Trầm Ứng Hoàn hai người đang lưu động một không khí không bình thường, thì hắn cũng cảm thấy thân thể giống như chạm phải dòng điện, lập tức chạy qua nắm tay Tô Lương kéo ra ngoài, Tô Lương bị hành động của Hàn Tùng dọa giật mình nói: “Anh.... Làm cái gì....”

Trầm Ứng Hoàn cũng chỉ cười cười, cũng không có ý tứ đuổi theo, Hàn Tùng thấy vậy càng thêm bực bội: “Mẹ nó, thật biết giả vờ, Tô Lương cậu đừng bị tên ngụy quân tử Trầm Ứng Hoàn đó lừa gạt đó, hắn không phải là thứ tốt đẹp gì đâu!”

“ Thì ra hắn tên là Trầm Ứng Hoàn.....” Tô Lương lẩm bẩm.

Hàn Tùng chợt cảm thấy có cái gì đó không tốt, Tô Hàm chết tiệt đó đi đâu rồi, anh còn không đến đây, tôi cũng không trông được nữa, Hàn Tùng một mặt thì nghĩ tới Tô Hàm, một mặt suy nghĩ dù nói cái gì cũng không thể lại để cho Tô Lương gặp mặt Trầm Ứng Hoàn, mệt nửa ngày, Tô Lương thì ra lại có hứng thú với tên giả nghiêm chỉnh đó..... Hàn Tùng đột nhiên lắc đầu..... trời.... ngàn vạn lần đừng giống như hắn đã nghĩ a

~Queo qua một khúc queo treo đầy tranh, liền đối diện với Tô Hàm đang đi tới, Hàn Tùng lập tức hưng phấn a ~ thật sự không có phương pháp nói nên lời, chợt nghe thấy Tô Hàm nói: “Tôi không phải đã bảo cậu.....”

“ Trước hết đừng nói gì.” Hàn Tùng cười hòa giải, đưa tay của Tô Lương trình trọng giao vào trong tay Tô Hàm nói: “Tôi thật sự không muốn làm bảo mẫu nha ~”

Tô Hàm: “.....”

Tô Lương: “.....”

23. Chương 23

Nói xong Hàn Tùng đã lập tức lùi lại vài bước, nhường đường. Tô Lương rút tay lại, nhìn Tô Hàm một cái, không nói gì, đường nhìn bơi nổi phiêu chuyển đi, thậm chí còn nhìn thấy hai người vừa rồi là Sở Đan và Thân Tiêu đang khiêu vũ vô cùng bắt mắt và mê hoặc đến bá đạo.

Tô Hàm cười cười, nhét tay vào túi quần nói: “Sao không chịu ngoan ngoãn nghỉ ngơi?”

Khóe mắt sáng rực của Tô Lương đảo qua Tô Hàm một cái mới nói: “Có lẽ tôi nên nghỉ ngơi thật, dù sao ở đây cũng không phải là nơi tôi nên đến.” Y nói xong thì nhân thần đã có chút mê ly, nhìn thấy Lữ Khánh đang bê một mâm đầy những ly rượu vang thủy tinh, trong lòng có chút phiền muộn.

Thần sắc thản nhiên của Tô Hàm bắn qua, đúng lúc nhìn thấy Lữ Khánh dùng mắt biểu thị ngầm với Tô Lương, lập tức hắn liền cảm thấy tức giận, vừa chuyển mắt, lại thấy Tô Lương đang dùng một con người sáng trưng nhìn hắn: “Tôi muốn biết.... chuyện của anh trai tôi ~”

Tô Hàm trầm xuống nói: “Còn chưa đến lúc.”

“ Tôi chỉ muốn hiểu rõ về anh ta một chút, cái tôi không hiểu chính là..... tại sao luôn muốn tôi phải thay thế anh ta ~” Tô Lương dùng một ngữ khí thản nhiên, tựa hồ như đang đàm luận về chuyện thời tiết, nhưng lại khiến Tô Hàm từ phiền muộn đến hoảng hốt, nếu như không phải đang ở trước mặt đám khách khứa, không phải đang ở trong bữa tiệc này, hắn sớm đã tát y một bạt tai rồi.

Không biết tại sao, chỉ là không muốn y biết bất cứ chuyện gì liên quan tới Tô Ngự..... không đợi Tô Hàm nghĩ rõ ràng, Tô Lương đã đi sang một bên.

Mà bên đó lại vừa khéo là nơi Lữ Khánh đang đứng, Tô Hàm nhìn rồi nhìn cuối cùng cũng đi qua theo.

“ Cậu vừa rồi đi đâu vậy? Mình đang lo lắng cho cậu đây ~” Lữ Khánh cười nói.

Ánh đèn chiếu lên mái tóc Tô Lương tựa như phủ thêm một tầng kim hoàng nhân nhạ, Tô Lương cười đáp: “Không có gì, chỉ là có hơi không thoải mái thôi.....” Khóe mắt lại thấy Tô Hàm đã đi nhanh lại đây, bèn đổi thành: “Mình còn có việc, chúng ta liên hệ sau nha.”

“ Ai ~” Lữ Khánh đang cảm thấy kỳ quái, thì Tô Lương đã đi xa rồi, lúc này Tô Hàm mang theo cái mặt đen đi lướt qua Lữ Khánh, Lữ Khánh cũng không nghĩ gì nhiều, tiếp tục làm công việc của mình.

Tô Lương chợt ngừng bước, quẹo qua ngã quẹo nói: “Anh không phải còn có việc sao? Sao lại đi theo tôi?”

Tô Hàm đột nhiên cười, nói: “Hiện tại không còn rồi ~” Hắn nhướn mày lên nói tiếp: “Có muốn gặp ba của cậu không?”

“ Không, không cần.” Tô Lương thản nhiên nói, rồi ngẩng đầu lên, làm ra một độ cong ưu mỹ, mắt thì lại không chút để ý đảo đến một điểm có ánh sáng chớp lóe, là một máy ảnh cài lên, y âm thầm cười, chỉ sợ cái thứ này, ở đây còn giấu khá nhiều đi.

Tô Lương cảm thấy trong lòng trống trải, dường như lần này thật sự có làm gì cũng chẳng còn tác dụng rồi, y ngẫm lại, tại sao cuộc sống của ta thành như vậy rồi mà còn không đi tự sát nhỉ? Thật buồn cười, ta muốn chết sao, vậy làm sao báo thù..... nhưng mà..... thứ ta chân chính căm hận lại là cái gì? Là người trước mắt này sao?

Tô Lương chớp chớp mắt, khi mở mắt ra thì bên cạnh lại nhiều thêm một người, chính là Trầm Ứng Hoàn đang cầm một ly rượu, bày ra phong độ của người có học thức, nhưng lại lộ ra sự cứng nhắc và đạo đức giả, chẳng qua mỗi một người ở đây có ai lại không đạo đức giả chứ ~ y cười khổ vài cái, thấy Trầm Ứng Hoàn đã nhếch môi nói với Tô Hàm: “Nghe nói lão gia muốn giao dự án với Sở thị lại cho anh làm?”

Tô Hàm cũng lạnh nhạt cười đáp: “Tin tức của anh vẫn chuẩn xác như vậy, bất kể thế nào, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

Trầm Ứng Hoàn ứng tiếng, rồi lại nói: “Đó là đương nhiên.” Sau đó ngẩng đầu uống cạn dịch thể màu đỏ kia, nói: “Đã gặp Hàn Tùng rồi?”

Tô Lương bị biểu tình biến hóa nhanh chóng của Trầm Ứng Hoàn dọa cho kinh ngạc, chỉ về một hướng, thì thấy Trầm Ứng Hoàn vội vàng rời đi, rồi để lại hai người như cũ.

Không gian tĩnh mịch kéo dài, tiếng nhạc dịu nhẹ chông chéo khiến người khác muốn ngủ, đột nhiên Tô Hàm lên tiếng: “Cậu biết..... tôi tại sao muốn để cậu về trước không?”

Tô Lương cười lạnh hai cái, không phải vì sợ chuyện anh làm bị người khác biết sao? Dù sao..... tôi sợ mới đúng chứ?

Vẫn chưa có trả lời, Tô Hàm đã nói: “Lát nữa cậu đừng chạy loạn.”

Tô Lương ngẩng con mắt sáng trưng lên nhìn Tô Hàm, còn chưa hiểu rõ được tại sao Tô Hàm lại nói như vậy, thì đã thấy phía cửa có vài người bận áo đen nối đuôi đi vào, thậm chí còn mang theo kính đen quái dị, là màu đen đó, hơn nữa còn là buổi tối, rõ ràng là bắt mắt vô cùng.

Kim đồng hồ trên tường lúc này đang chỉ đúng mười hai giờ khuya.

Thì ra đã trễ như vậy rồi sao? Tô Lương ngạc nhiên một chút, chỉ trong một chút đó, thân thể đã bị Tô Hàm đứng cạnh ép xuống, trước mắt là một cảnh tượng thủy tinh vỡ trắng xóa bay đầy trời, một dịch thể màu đỏ như máu chảy tràn lan trên nền đá cẩm thạch, cực kỳ giống máu, còn có tiếng kinh hô của phụ nữ, và âm thanh chạy loạn.

Thân thể Tô Lương vừa ngã xuống, Tô Hàm đã quay người, thuận tiện kéo Tô Lương dậy, lăn sang một góc kê đó, đợi Tô Lương hồi thần lại, đã thấy khóe môi Tô Hàm câu lên nụ cười nhàn nhạt, và đang đối diện với một người đàn ông trung niên bị trúng đạn nằm trên mặt đất.

Người áo đen nhanh chóng lại bổ thêm một phát đạn, rồi quay người chìm vào trong hắc ám, không còn bóng dáng. Người đang nằm trên mặt đất đó nghĩ chắc là sẽ chết, nhưng Tô Lương không quen biết người đó, cũng không có bao nhiêu cảm giác.

Trang bị an toàn của villa được khởi động, nhưng đã trễ một bước, các khách khứa kinh hồn bất định, từng người rời đi dưới sự bảo hộ của vệ sĩ riêng, tại hiện trường lập tức âm lạnh đi, một cô gái đang nằm trên người của người đàn ông trung niên, biểu tình đờ đẫn, Tô Lương kinh ngạc, phát hiện đó là Sở Đan.

Nằm trên mặt đất đó xác định là phụ thân của Sở Đan.

Tô Vĩnh Hoành dưới sự bảo hộ của vệ sĩ, vội vàng đi đến, sắc mặt có chút tái nhợt, dùng ánh mắt sắc bén đảo qua những người còn chưa rời đi, thật ra cũng chỉ còn sót lại mấy người Thân Tiêu, Trầm Ứng Hoàn, Hàn Tùng, Tô Lương và Tô Hàm, ngoài ra thêm Sở Đan đang ngây ngốc mà thôi, ông ta nói: “Mấy người đi theo tôi.”

Nhìn thấy bốn người đó đi theo Tô Vĩnh Hoành vào mật thất, mà Tô Lương bị một vệ sĩ cạnh đó cản lại bên ngoài, y dựa vào sô pha cạnh đó, cũng không biết nên nghĩ cái gì.

24. Chương 24

Thời gian trôi qua thật nhanh, thi thể của người đàn ông kia được nâng ra ngoài, chỉ sót lại một vũng máu còn chưa hoàn toàn khô trên mặt sàn và Sở Đan vẫn ngồi ngơ ngẩn tại đó, cô không khóc cũng không nháo, chỉ là ngồi đó, Tô Lương thật ra ở một bên nhìn vậy cũng không biết là tư vị gì.

Các nhân viên làm việc ở cạnh đó bắt đầu xử lý hiện trường, nhưng không có một người nào để ý đến Sở Đan, cuối cùng ngay cả dịch thể đỏ tươi cũng được lau chùi sạch sẽ, thủy tinh vỡ cũng được thu gom toàn bộ, bàn ghế lật đổ cũng được dựng lại đúng chỗ.

Tô Lương có chút nhàm chán nhìn tới nhìn lui bốn phía, nhưng mục quang cuối cùng vẫn đặt lên người Sở Đan, cảm giác một cô công chúa cao quý trong phút chốc trở thành một đứa nhỏ bị vứt bỏ, thế giới này đã từ bỏ cô.

Trong hoảng hốt dường như nhìn thấy được bản thân mình ngày hôm qua, chẳng qua..... chúng ta hoàn toàn không giống nhau, Tô Lương suy nghĩ, rồi chỉ để lại một mặt cười khổ trên khóe miệng.

Đột nhiên có một bóng người đứng ngay trước mặt Tô Lương, Tô Lương ngạc nhiên ngẩng đầu, con mắt đối diện với một gương mặt lạnh lẽo, người này y đã từng gặp qua, dường như là một cái bóng luôn đi theo Tô Hàm.

Trịnh Tân lễ mạo cười cười nói: “Tô Hàm bảo tôi đến đưa cậu về.”

Tô Lương suy nghĩ rồi đáp: “Tôi muốn ở đây đợi hẩn một lát.” Tô Lương tuy không thông minh nhưng cũng không phải ngu ngốc, người này là người bên cạnh Tô Hàm đúng là không sai, nhưng mà..... luôn cẩn thận vẫn hơn.

Trịnh Tân làm như ngoài ý muốn cười trừ, biểu tình trên mặt thì chân thật hơn nhiều, nói: “Hẩn ước tính hai ngày nữa cũng không có rảnh được.”

Câu nói này là có ý gì! Tô Lương còn chưa kịp hung hăng nhìn hẩn, Trịnh Tân đã ngồi xuống cạnh bên, cười nói: “Vậy thì tôi ngồi đợi cùng với cậu vậy.”

Tô Lương vốn còn muốn nói gì đó, thì chợt nghe thấy Sở Đan ở đối diện đã lẩm bẩm khóc nói: “Hết rồi ~ hết rồi ~ cái gì cũng không còn rồi ~”

Tô Lương ngây ra, rồi lại thấy Sở Đan đột nhiên từ dưới bộ lễ phục móc ra cái gì đó, dự cảm thấy không tốt, thân thể đã bị Trịnh Tân kéo bên kéo đè lên mặt đất, mà trên ghế sô pha chỗ vừa rồi y ngồi đã hiện lên

một hàng lỗ thủng tán loạn, nghĩ lại mấy cái lỗ đó vốn là nên ở trên người y, thì một trận hàn ý liền trào lên trong lòng.

Thanh âm thanh thoát của Trịnh Tân vang lên: “Đừng lo lắng.” Nói rồi kéo thân thể Tô Lương lăn đến phía sau sofa.

Sở Đan như điên cuồng bắn khắp bốn phía, chẳng qua cũng chỉ có một băng đạn nên chốc lát đã bắn hết, nhưng cô vẫn không ngừng bóp cò, hai người bảo vệ mặc áo đen tiến tới đoạt lấy vũ khí trong tay cô, một tay đưa ra sau gáy đánh cô bất tỉnh.

Trịnh Tân đi tới giao phó mấy câu, rồi Sở Đan bị đưa ra ngoài.

Tô Lương đi ra khỏi chỗ trốn, hỏi: “Cô ta.... đi đâu?”

Trịnh Tân cười đến chân thật nói: “Bảo bọn họ đưa cô ta về Sở gia thôi, một số chuyện thương nghị cải thiện sau đó thì để ngày mai Tô lão gia sẽ giao phó sau.”

Tô Lương còn chưa kịp ngậy ra, đã cảm thấy sau lưng đột nhiên đau đớn, sàn đá cẩm thạch trước mắt trong thoáng chốc liền phóng đại, cảm thấy thân thể trực tiếp ngã xuống đất, trước mắt tối đen, không còn bất cứ cảm giác gì.

Ý thức trầm trầm nổi nổi, dường như nằm mơ thấy khi còn nhỏ, nhớ đến mùa hạ năm lớp ba, nhìn thấy con nhà người ta đều có cha mẹ đưa đi du lịch, mà bản thân chỉ có thể bị nhốt trong một căn phòng nhỏ bé, cửa đã bị khóa từ bên ngoài, chỉ có thể thông qua một ô cửa sổ mà nhìn ra thế giới bên ngoài.

Thật ra Tô Lương là một tiểu quỷ lớn gan, y luôn cho rằng như vậy, cũng chính tại mùa hạ đó y gặp được Lư Khánh.

Lư Khánh tóc xám mặt bần đứng trong một ngõ hẻm nhỏ dưới lầu hướng y cười, cánh tay đen thui còn không ngừng vẫy vẫy, giống như là một chuyện vô cùng huy hoàng.

Tô Lương chỉ cảm thấy đầu óc nóng bức, nhìn ra cây đại thụ cạnh cửa sổ, đột nhiên nảy ra ý niệm đó..... muốn ra ngoài..... y trèo lên bàn học đặt ngay cửa sổ, nắm lấy cành cây mọc vươn ra tận bờ tường, nhắm mắt lại, đột ngột nhảy xuống, cho đến khi đã trèo được tên cành cây thô to mới dám thở dốc, y cũng không có nghĩ đến bản thân thật sự cứ như vậy trèo ra được.

Tô Lương hưng phấn tuột xuống gốc cây nhìn qua, lại phát hiện Lư Khánh vừa rồi sớm đã chạy mất không còn bóng dáng, cho đến khi hai người quen biết, Tô Lương mới biết lúc đó Lư Khánh không phải là nhìn thấy y mà vẫy tay, mà là vẫy tay với mẹ hắn cũng ở trên đó, Tô Lương lại cảm thấy có lẽ đó chính là trò đùa của vận mệnh.

Phản gáy rất đau. Đây là phản ứng đầu tiên của Tô Lương, sau đó nghe được âm thanh xa lạ đang đối thoại với nhau: “Tại sao còn chưa tỉnh?”

“ Có thể là đánh quá mạnh.” Một âm thanh khác đáp.

Tô Lương có chút mơ hồ, nghĩ lại mới chợt nhớ tới bản thân hình như bị đánh ngất xỉu, y cười khổ nghĩ, chỉ sợ bản thân đã ngủ rất lâu.

Mở mắt ra nhìn xung quanh, xem ra bọn người bắt y vẫn còn có chút lương tâm, ít nhất là đã đặt y lên giường, trên người còn đắp một cái mền, chẳng qua tay chân đều bị cột lại, may mà miệng không bị bịt nga.

Căn phòng sáng sủa sạch sẽ, đồ đạc bài trí cũng rất có phong cách, tấm màn ren hoa thật dày rủ xuống che lại cửa sổ.

“ Tỉnh rồi?” Thanh âm thanh thoát từ phía cửa truyền tới, y nhìn thấy Trịnh Tân đang mặt y phục thoải mái đứng bên cửa, nhìn Tô Lương cười, cởi bỏ bộ tây trang màu đen dày dặn nghiêm chỉnh, Trịnh Tân như thể này lại khiến người ta cảm thấy rất tiêu sái.

“ Tỉnh rồi.” Tô Lương chuyển mắt cũng không thể hiểu rõ, bản thân và hắn cũng không có vương mắc gì đi? Hôm qua cũng mới là lần đầu tiên nói chuyện mà thôi.

“ Nghĩ không hiểu sao?” Trịnh Tân chậm rãi đi qua, ngồi bên mép giường, nhìn Tô Lương rồi cười nói: “Nếu như tôi nói..... tôi yêu cậu mất rồi.....” Ngón tay thon dài mò lên trên mặt Tô Lương.

Tô Lương: “.....”

25. Chương 25

Tô Lương ngưng trệ mất một lúc mới nói: “Không phải là tôi thật đi ~” Vừa nói xong mái tóc đã bị Trịnh Tân chặt chẽ nắm trong tay, kéo đầu Tô Lương qua, đối diện với hắn.

Khóe miệng Trịnh Tân phiêu ra một nụ cười, nhìn gương mặt méo mó của Tô Lương nói: “Rất đau sao? Ha ha ~ Cậu cho rằng tôi thật sự nhìn trúng cậu sao ~ Tôi nhìn trúng cậu cái gì?”

Đau đớn lan tràn từ chân tóc, cuối cùng biến thành tê liệt. Tô Lương khổ sở cười, đúng a, nhìn trúng ta cái gì nổi chứ ~ ta trừ thân thể này ra thì cái gì cũng không có, thật đáng cười mà. Y chăm chăm nhìn vào con người băng lạnh của Trịnh Tân, suy nghĩ rồi nói: “Anh là để tâm gương mặt này của tôi đi ~”

Lời vừa thốt ra, phần gáy đã bị một bàn tay xiết chặt, vùi toàn bộ gương mặt của Tô Lương vào trong ổ chăn mềm mại, Tô Lương cảm thấy bản thân sắp bị bức nghẹt chết rồi, thì lại nghe thấy thanh âm thanh thoát của Trịnh Tân nói: “Tôi sẽ để ý gương mặt của cậu sao? ! Nực cười, tôi hiện tại có thể làm cho cậu chết..... chết rồi còn sạch sẽ chút!”

Tô Lương chỉ cảm thấy trong tai một trận ong ong, cả thân thể đều đang kịch liệt giãy dụa, nhưng tay chân đều bị trói chặt, không khí trong ***g ngực càng lúc càng ít, mỗi một giây đều dài một cách dị thường.

Có lẽ ta thật sự sẽ bị một tên gia hỏa kỳ quái khó hiểu làm cho chết thiệt, ý thức của Tô Lương dần trầm xuống, đột nhiên bị mãnh liệt kéo lên, thân thể giống như vừa trải qua kiếp nạn thoát chết mà yếu ớt không còn chút sức, chuyện duy nhất có thể làm là mở to miệng hít thở không khí.

Tô Lương cảm thấy được một khắc này thật sự sướng khoái vô cùng, cuối cùng vẫn chưa chết, y miễn cưỡng mở mắt ra nhìn cái tên đang ngồi bên cạnh vẫn luôn chú mục nhìn y, cảm thấy kết cục này thật sự vô lý không tả nổi.

Nắm ngón tay thon dài mà lại trắng bệch của Trịnh Tân lướt qua mái tóc ngắn của Tô Lương, sau đó trượt đi cố định đặt tại sau đầu, một tay khác thì nâng cằm của Tô Lương lên, trong lúc Tô Lương đang ngây ngốc, gương mặt lạnh lùng tuấn tú của Trịnh Tân đã gần trong gang tấc, vô pháp tránh khỏi.

Biểu tình ôn nhuận dịu dàng, đôi môi trong suốt tựa hồ như có nước rỉ ra cách môi của Tô Lương còn không đến một centimet. Trịnh Tân lại đột ngột buông tay khiến Tô Lương bị ngã lại giường.

“ Cậu cũng thật quá non nớt ~” Trịnh Tân cười cười, che phủ tất cả tình tự, thanh lãnh nhìn Tô Lương nói: “Làm sao có thể đấu nổi với những hồ ly đó.”

Tô Lương tuy đang mờ mịt vô cùng, nhưng cũng đoán ra được ba bốn phần, khẩu khí chậm rãi nói: “Tôi không muốn đấu với ai, chỉ muốn sống cuộc sống của riêng mình thôi.”

Con người của Trịnh Tân đảo qua trên dưới Tô Lương rồi cười đáp: “Vậy sao? Đây chính là cuộc sống mà cậu muốn sao?” Dừng ngữ khí hết tám phần là chế giễu khinh bỉ.

Tô Lương không có trả lời, suy nghĩ rồi nói: “Anh.....”

“ Tôi có thể giúp cậu đạt được thứ mà cậu nên có.” Trịnh Tân cười nhìn Tô Lương nói, ánh sáng mờ mờ lung ánh lên gương mặt hắn càng khiến nó thêm mơ hồ quái dị, Tô Lương chỉ cảm thấy dường như có thứ gì đó từ trong con người của hắn đang chảy ra, chẳng qua lại không thể nắm bắt được điều gì, Tô Lương cười đáp: “Tại sao?”

Bản thân hiện tại cái dạng này không phải đã tùy ý cho người ta gọt xẻo rồi sao? Hà tất còn phải lợi dụng một người hoàn toàn không có giá trị lợi dụng như vậy, Tô Lương trong lòng cười lạnh.

Thân thể thon dài của Trịnh Tân dựa vào vách tường, chỉ như vậy nửa cười nửa không cười nhìn Tô Lương, rất lâu mới nói: “Đây chỉ là giao dịch, tôi sẽ không có chuyện giúp cậu vô điều kiện.”

“ Nếu như tôi không đáp ứng thì sao?” Tô Lương cười hỏi. Vừa rồi giấy dựa đã khiến cho dây thừng cứa vào da thịt, mỗi một cử động nhỏ nào cũng đều đau đến tê dại.

“ Cậu cho rằng cậu có tư cách để cự tuyệt sao?” Trịnh Tân lia nửa khước miệng, con ngươi thì vẫn băng băng lạnh lẽo, không có một chút ý cười. “Hơn nữa cậu cũng sẽ không bị thua thiệt.”

“ Vậy thì..... tôi dựa vào cái gì để có được sự giúp đỡ của anh?” Tô Lương đảo đảo con mắt nói.

Chỉ thấy thân thể đang dựa vào tường của Trịnh Tân run rẩy, rồi đột ngột ha ha cười lớn, khiến Tô Lương ngây ra, cuối cùng đợi đến lúc hắn ngừng cười, mới thấy hắn nói: “Cậu thật sự quá mức ngây thơ rồi, ngay cả bản thân có cái gì cũng không rõ ràng, một người ngay cả ưu điểm của bản thân cũng không rõ..... tôi có chút nghi hoặc có phải là nên giúp cậu không.....”

Nụ cười của Trịnh Tân ngưng lại, con ngươi tuyết trắng nhìn Tô Lương nói: “Nhưng mà, có giúp cậu hay không là tôi nói vậy thôi, còn thì cậu nghe rõ ràng cho tôi, thứ duy nhất cậu có chính là thân phận “Tô gia nhị công tử”, ngoài ra không còn cái gì khác.”

Lời nói bén nhọn giống như mang theo lưỡi dao sắc bén, sắc đi từng miếng từng miếng thịt trong lòng Tô Lương.

“ Cậu sẽ không cho rằng thân thể của bản thân rất mê người đi? Nếu như cậu chỉ nghĩ được như vậy, vậy thì suốt đời cậu cũng đứng mong trở mình nổi!” Trịnh Tân nhìn Tô Lương nhú chặt đôi mày tinh tế, càng cảm thấy hưng phấn, nói: “Tô Hàm thì tính là gì, chẳng qua chỉ là thứ con hoang do người tình sinh thôi, nếu không phải Tô Ngự mang hắn về nhà, hắn có thể có được địa vị như hôm nay sao? !”

“ Vậy thì..... anh tại sao muốn giúp Tô Hàm?” Tô Lương nghĩ lại, cho dù có cái thân phận này thì lại có thể làm được gì chứ? Còn không phải giống nhau đều bị người khác xem là đồ chơi trời tới trời lui sao, ngay cả một chút tự do nhân quyền cũng không có.

Tô Lương còn chưa nghĩ xong, đã cảm thấy bầu không khí có chút không đúng, nhìn thấy Trịnh Tân dòm y rồi miễn cưỡng cười nói: “Cậu cho rằng tôi mẹ nó nguyện ý giúp hắn sao?”

Tô Lương kinh ngạc, đây không phải là người luôn âm thầm không lên tiếng đứng sau lưng Tô Hàm đó sao? Là một người luôn mang theo nụ cười băng lạnh giả tạo báo lên một hàng số mà Tô Lương căn bản nghe không hiểu đó sao?

Trong não giống như có cái gì đó chợt lóe lên, Tô Lương thần nhiên nói: “Là bởi vì Tô Ngự sao?” Tô Ngự..... chỉ nghe qua tên, nhưng cũng là người anh trai có tướng mạo rất giống y sao?

Trịnh Tân nhú mày nói: “Cậu cũng xem như chưa quá ngốc.” Hắn nói rồi đã đi tới, ngồi lại bên mép giường, dùng ngón tay ma sát lên mặt Tô Lương nói: “Thật sự rất giống. Ngay cả bộ dạng thấy thứ mình ghét mà nhăn mũi cũng đều giống.”

Trịnh Tân mê hoặc cười: “Đáp ứng rồi, đối với cậu mà nói chỉ có chỗ tốt thôi chứ không có gì xấu cả, hơn nữa nếu như cậu thật sự cái gì cũng không muốn, cũng có thể tùy thời từ bỏ, tôi cũng không làm khó cậu, nói thế nào thì cậu cũng là em trai của Tô Ngự. Có lúc tôi thật sự rất hoài nghi.... cậu chính là cậu ấy.... tuy rằng biết rõ điều đó là không có khả năng.... nhưng mà..... không phải là cứ muốn không nghĩ đến, thì có thể không nghĩ đến.”

Tô Lương cười đáp: “Tôi sẽ hợp tác với anh, nhưng trước hết phải thả tôi ra, làm giao dịch cũng phải có thành ý đúng không?”

Trịnh Tân ngạc nhiên nói: “Ít nhất cậu cũng rất sáng khoái, chẳng qua tôi không thể thả cậu được, nếu như cậu tin tưởng lời của tôi, thì đợi tôi sẽ liên lạc lại với cậu.” Hắn nói xong thì đánh mạnh sau gáy của Tô Lương một cái, Tô Lương còn chưa kịp hồi thần thì đã hôn mê.

“ Có trách cũng chỉ có thể trách các cậu sinh tại Tô gia.” Trịnh Tân cười khổ mấy cái, rồi nghe thấy tiếng gõ cửa, hắn trầm mặt xuống cho người đó vào, nói: “Đưa người đến Trâm gia đi.”

26. Chương 26

Trầm Ứng Hoàn nhìn thân ảnh co ro vừa xuất hiện trên sô pha nói: “Đừng nói với tôi là từ trên trời rơi xuống đi?”

Người sau lưng không ai dám phát ra một chút âm thanh nào, thấy Trầm Ứng Hoàn đã quay người đi, cặp mắt kính giống như được phủ thêm một tầng thủy tinh không thể nhìn thấu, hắn nhìn những người trước mặt nói: “Nói a ~ sao tự nhiên đều bị câm hết vậy? Tôi nuôi mấy người thế nào hả?”

Cuối cùng có một người đứng lên, cuối đầu nói: “Là công ty chuyển phát nhanh đưa tới, ở trên có nhãn hiệu của công ty.”

“Nga ~ công ty chuyển phát nhanh từ khi nào ngay cả người cũng chuyển rồi?” Trầm Ứng Hoàn thần nhiên cười, thì thấy một người khác cũng đứng lên nói: “Là.... là dùng hộp các tông để đưa vào, chúng tôi sợ có thứ gì đó, cho nên mới mở ra xem, nhưng lại phát hiện là một đứa con trai, nên..... nên trước hết đành để y nằm đây.”

Trầm Ứng Hoàn dùng ngón tay nhu nhu góc trán, cuối cùng vẫn nhịn xuống tức giận đuổi họ ra ngoài. Mà lúc này Tô Lương đang ngủ rất sâu, cũng không biết là thật sự ngủ say, hay là bị hôn mê nữa.

Trầm Ứng Hoàn nhíu khóe môi, theo thói quen dùng tay đẩy chiếc kính không gọng viền lên, ngồi xuống ở một bên, chăm chú nhìn Tô Lương, suy tư bắt đầu bay xa, người này làm gì cũng quá rõ ràng rồi, chỉ cần dùng chút tâm tư đi kiểm tra thì có thể tra ra được người là như thế nào bị đưa đến đây, nhưng mà.... Hắn cũng rất hiểu rõ cá tính của bản thân, Trầm Ứng Hoàn suy nghĩ, rồi chợt thấy con người tuyết trắng của Tô Lương không biết từ lúc nào đã mở tròng ra nhìn hắn, hắn dịu hòa cười nói: “Rất kinh ngạc sao? Thật ra tôi cũng rất kinh ngạc đó.”

Trong mắt Tô Lương người này vẫn như cũ ôn nhu văn nhã, cho người ta cảm giác không đến mức đột ngột, nhưng lại dị thường gọn gàng, thấy hắn đối với mình cười, Tô Lương nói: “Đây là đâu?”

Sự trấn định này có chút nằm ngoài dự đoán của Trầm Ứng Hoàn, Trầm Ứng Hoàn đáp: “Nhà tôi.”

“Hiện tại là lúc nào rồi?” Tô Lương bị ánh đèn chói lóa trên trần nhà làm nhức đầu, hỏi.

“Chuẩn xác mà nói thì là tám giờ năm phút tối, lúc bảy giờ mười lăm phút cậu bị đưa đến đây.” Trầm Ứng Hoàn cười trả lời, thấy Tô Lương đã miễn cưỡng chống đỡ thân thể ngồi dậy, dựa vào sô pha, rồi thở dốc.

Tô Lương nhìn lại chỗ cổ tay của mình, quả nhiên vẫn còn lưu lại vết thâm do bị trói, đây chính là chứng minh bản thân căn bản không có nằm mơ, y cười buồn, nhìn về phía Trầm Ứng Hoàn nói: “Anh tại sao muốn bắt tôi?” Trong con người lưu chuyển ánh sáng nhàn nhạt, mái tóc có chút rối bù nhưng hoàn toàn không có cảm giác sa sút.

Trầm Ứng Hoàn trầm nghĩ, khó trách Tô Hàm xem y như bảo vật mà cất giữ, cười nói: “Tôi không có muốn bắt cậu, cậu bị người khác bắt rồi đưa đến đây.” Hắn vừa lễ mạo lại chân thành, không có một chút cảm giác lừa dối.

Cho dù Tô Lương rất đa nghi, cũng không thể không thừa nhận tất cả có lẽ là sắp đặt của Trịnh Tân, nhưng mà.... làm như vậy có dụng ý gì đây? Khiến người ta làm sao cũng không thể hiểu nổi.

Đang suy nghĩ, không chỉ cổ họng khô nóng như bị đốt cháy, bụng cũng đói đến lợi hại, Tô Lương cười nói: “Ít nhất có lẽ nên cho tôi ăn chút gì trước chứ ~”

Trầm Ứng Hoàn cười, đáp: “Đương nhiên có thể, chỉ là..... cậu không muốn thông báo cho Tô Hàm sao?”

Tô Lương cười nói: “Anh nếu như muốn thông báo cho hắn, không đợi tôi tỉnh lại thì chắc đã thông báo mất rồi, sẽ không đợi đến bây giờ mới hỏi ý kiến của tôi.”

Trầm Ứng Hoàn chớp chớp sau mắt kính, che giấu con người của mình, rồi hắn nói: “Cậu cũng không ngạc nhiên đâu ~”

Thật không biết hắn đang tâng bốc bản thân hay đang chê cười bản thân, Tô Lương dù sao cũng thà là làm quỷ no, cũng không muốn làm quỷ đói, chẳng qua thấy Trầm Ứng Hoàn bưng cái thứ gọi là đồ ăn lên, thì thật sự đã không còn chút khẩu vị.

“Làm sao vậy?” Trầm Ứng Hoàn nhìn Tô Lương chậm trễ không có động đũa bèn hỏi.

“Chỉ có cái này thôi sao?” Tô Lương nhìn tô mì ăn liền nóng hổi trước mắt nhất thời không nói nên lời, đối với chuyện một thứ tầm thường thế này làm sao có thể xuất hiện trong một gia đình hào môn đến thế thì càng vô pháp tưởng tượng.

Tô Lương cũng thật đói đến không chịu nổi, đành dứt khoát hì hục ăn sạch. Sau đó thỏa mãn nằm trên sofa một bước cũng không muốn đi. Nhìn Trầm Ứng Hoàn trước mặt cũng không có ý tứ làm gì, người làm cũng đã thu dọn đồ thừa xuống.

Tô Lương đợi rất lâu, mới nói: “Mục đích của anh là gì?”

Trầm Ứng Hoàn cười cười đáp: “Nếu như tôi nói giữ cậu ở lại chỗ này không hề có bất cứ mục đích gì, cậu có tin hay không?”

Tô Lương cảm thấy đối với những người này hoàn toàn không thể dùng ánh mắt bình thường để đánh giá nổi, y đã không còn muốn suy nghĩ cái gì nữa, lắc đầu nói: “Không tin.”

Trầm Ứng Hoàn thâm sâu cười, nói: “Tôi muốn xem bộ dạng gấp gáp khốn quẫn của Tô Hàm.”

“Hắn sẽ không vì tôi mà gấp lên.” Hắn sao có thể lo lắng cho mình chứ ~ Tô Lương cười lạnh đáp. Nhưng có lẽ nếu đã đem ta làm một món đồ chơi, vậy thì cũng có được chút khả năng này.

Chỉ thấy Trầm Ứng Hoàn nâng ngón tay lên lắc lắc nói: “Xem ra cậu không hề hiểu hắn.”

Tô Lương cười đáp: “Tôi muốn hiểu hắn làm cái gì ~ tức cười. Cho dù hắn lo lắng tôi thì lại thế nào? Chỉ có thể nói hắn căn bản là muốn khống chế tôi mà thôi, so với khống chế một món đồ chơi, một con chó thì có gì khác nhau?”

“Không..... rất khác biệt.” Trầm Ứng Hoàn giương to nụ cười, nói: “Nếu như không có gì khác biệt thì cậu sẽ không đứng ngồi không yên như thế.”

Tô Lương ngưng trệ một lát: “Không..... không có..... tôi chỉ là ở chỗ xa lạ không quen thôi.” Nói rồi lại bắt an đan ngón tay vào nhau.

Thanh âm ổn trọng và trầm thấp của Trầm Ứng Hoàn lại đột nhiên vang lên: “Có muốn xem ảnh của anh trai cậu không?”

“Cái gì?” Tô Lương ngạc nhiên, mới phát hiện vừa rồi bản thân đã xuất thần.

“Tiểu Lương, cậu không để ý tôi gọi cậu là Tiểu Lương chứ?” Trầm Ứng Hoàn lộ ra nụ cười dịu hòa.

“Không, không có.” Tô Lương ngạc nhiên nói. Rồi thấy một người vội vàng vàng chạy vào, lo lắng nói: “Tô thiếu gia đến đòi người.”

Trầm Ứng Hoàn làm như không có nghe thấy, nhíu mày nhìn Tô Lương nói: “Muốn xem không? Bỏ qua lần này thì không có cơ hội nữa đâu.”

Tô Lương vô thức nhăn mũi nói: “Đương nhiên có thể.” Sau đó thấy Trầm Ứng Hoàn nhàn nhạt cười, lần này là nụ cười không có mang mặt nạ.

27. Chương 27

Bước chân Tô Lương ngừng một lát, rồi vẫn đi theo Trầm Ứng Hoàn vào trong. Thật ra trong đó là một gian phòng âm u, bên trong rất tối, Tô Lương mò lên vách tường đi vài bước, chợt nghe thấy tiếng cười của Trầm Ứng Hoàn, sau đó tách một tiếng, đèn trên đỉnh căn phòng được bật sáng. Chẳng qua không phải là loại đèn sáng trưng bên ngoài mà là loại đèn màu hoàng lục hân ám, chiếu lên trên mặt người khác tạo nên sự kỳ dị lạ kỳ.

Nhờ ánh sáng nhàn nhạt đó, Tô Lương tóm lại có thể nhìn rõ được bố trí trong phòng, chẳng qua khiến y lưu ý nhất chính là thứ chiếm đầy hai bờ tường, trên đó dán đầy những bức ảnh.

Tô Lương ngạc nhiên chậm chậm bước qua dưới sự chú ý của Trầm Ứng Hoàn, dùng ngón tay sờ rầm lên tường, cuối cùng tìm được thân ảnh lớn lên trông rất giống mình.

“Tôi chỉ nhắc thế này thôi, đừng thấy những bức ảnh này nhỏ bé, nhưng đều là tuyệt bản, chỉ có một mình tôi có ảnh của Tô Ngự. Tôi nhớ lúc đó hẳn bảo tôi giúp hẳn chụp hình, đã có chút không đúng rồi, chẳng qua lúc đó tôi cũng không có nghĩ gì nhiều, ai biết sang ngày hôm sau thì.....” Trầm Ứng Hoàn cười dựa lại, chỉ vào đại khái mười mấy tấm ảnh trên tường nói: “Đây đều được chụp vào ngày hẳn hẹn tôi cùng đi đánh squash*.”

Người trên ảnh cùng với Tô Lương thật sự vô cùng giống nhau, nếu như nói có cái gì không giống, thì chính là Tô Ngự cao hơn y một chút, hơn nữa rất chói sáng, không biết có phải là vì nguyên nhân ảnh chụp, khiến cái gọi là cảm tình thân thích của Tô Lương không biết từ chỗ nào chạy ra, đang dập diu trong lòng.

Tô Lương ngạc nhiên cảm giác được tay của Trầm Ứng Hoàn đang đặt ở thắt lưng y, cái này cũng quá mức thân mật rồi, nhưng không có dấu hiệu sẽ bỏ tay ra. Trên vai chợt nặng, Trầm Ứng Hoàn dựa cằm vào vai Tô Lương, nói: “Tôi cũng muốn giúp cậu chụp vài tấm.” Nói xong thì thổi hơi vào cổ Tô Lương.

Tô Lương run rẩy một chút, không hiểu được ý tứ của hẳn, tự an ủi bản thân căn bản không đáng cho hẳn đụng vào, đặc biệt là sau khi nhận thức Tô Ngự..... đợi đã..... có thứ gì đó cứ thế chảy qua..... Tô Lương không thể nắm bắt được điều gì, mà cái tay đang đặt tại thắt lưng đã bắt đầu cách một lớp sơ mi ma sát lên xuống.

“Anh..... anh không phải thích Tô Ngự sao?” Tô Lương nhích thân thể tránh sang một bên, thoát được tay của Trầm Ứng Hoàn, nhìn cặp kiếng sáng lấp lóe của Trầm Ứng Hoàn nói.

Trầm Ứng Hoàn cũng không có ý muốn động, chỉ là khoe môi hơi nhếch lên: “Cậu thật sự rất thông minh, Tô Hàm thật sự là đáng tiếc cho anh rồi.” Hẳn nói xong đưa tay nâng kính, con ngươi lãnh liệt bắn về phía Tô Lương, nói: “Thích thì có tác dụng gì, một người đã chết mà thôi. Hơn nữa là người lợi dụng bản thân, chơi đùa cảm tình của bản thân, không phải nên lạnh tâm rồi sao?”

Tô Lương bị Trầm Ứng Hoàn nhìn có chút chợt dạ, dưới chân hoàn toàn không có khí lực, chẳng qua như mong muốn của y, hiện tại y đã dựa vào cạnh cửa, có gì không đúng có thể lập tức mở cửa chạy ra..... hơn nữa Tô Hàm..... nghĩ đến hẳn làm gì, còn không bằng.....

Trầm Ứng Hoàn ôm vai đứng tại chỗ, nhướn mày lên thật cao, đợi khi Tô Lương ý thức được, mới phát hiện cửa của ám thất này đã bị khóa, chợt nghe Trầm Ứng Hoàn ở sau lưng cười nói: “Thật ra mấy thiết bị này sớm đã không cần rồi, tôi chỉ là rất cao hứng sưu tầm mà thôi, giống như mấy tấm ảnh này ~”

Nếu như ngay cả một đường lui duy nhất cũng không có, vậy thì chỉ có thể tùy ý hay liều mạng thôi. Tô Lương suy nghĩ rồi nói: “Nếu đã như thế, anh mang tôi đến đây là có ý gì?”

“Ý gì? Cậu không phải nên rõ ràng rồi sao?” Nói xong thì con ngươi màu đỏ giống như đang nhìn con mồi mà lướt từ trên xuống dưới toàn thân Tô Lương: “Tôi vốn cho rằng sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa, không ngờ được, có lúc thời gian cũng thật kỳ diệu, biết không? Tôi vẫn luôn rất hận Tô Ngự, nhìn thấy bộ dáng đơn thuần không biết thế sự luôn được bảo hộ kỹ càng là tôi nổi giận, tại sao chúng tôi liều mạng sống chết, cũng không bằng một đại thiếu gia dựa vào dòng máu!”

Tô Lương bị khí thế của Trầm Ứng Hoàn dọa cho kinh ngạc, rồi thấy Trầm Ứng Hoàn gỡ mắt kính xuống, sờ lên mắt phải của hẳn nói: “Đây cũng là vì hẳn mà không còn nữa, nhưng hẳn trước giờ chưa từng nhìn tôi lấy một cái.”

Ánh sáng rất mờ, nhưng Tô Lương vẫn có thể thấp thoáng thấy một vết sẹo màu trắng, mà càng khiến Tô Lương kinh ngạc chính là..... căn bản không thể ngờ được mắt phải của Trầm Ứng Hoàn là mắt giả, một con mắt làm cực kỳ giống thật lúc này đang trừng y.

Trầm Ứng Hoàn cười nói tiếp: “Rất ngạc nhiên sao? Chẳng qua đây căn bản không tính là gì.” Nói rồi đã dần bước đi đến chỗ Tô Lương, Tô Lương tránh cũng không thể tránh, cánh tay đưa ra ngăn trước người cũng bị Trầm Ứng Hoàn một tay bắt lấy xiết chặt trong tay, thân thể bị mãnh liệt kéo một cái, đã bị tha

vào trên một chiếc bàn làm việc kê ở sát tường, giống như muốn siết chặt thắt lưng của y đến gãy đôi, tay của Trầm Ứng Hoàn đem thân thể đang giãy dụa của Tô Lương chặt chẽ áp lên trên bàn.

Tô Lương thở dốc, ngất quăng nói: “Anh căn bản không phải thích Tô Ngự, thật ra anh thích chính là Tô Hàm.....” Đúng vậy, hần căn bản chính là thích Tô Hàm, cho nên hần mới dùng ánh mắt thù hận như vậy để nhìn y, mà không phải là biểu tình khi nhìn thấy em trai của người yêu với bộ dáng giống nhau như đúc.

Lời còn chưa nói xong, miệng đã bị tay Trầm Ứng Hoàn bịt chặt, Trầm Ứng Hoàn dùng chân ép chặt cái chân đang muốn loạn đá của Tô Lương, dùng một tay khác thuận thể cởi bỏ thắt lưng của y, vừa nói: “Có lẽ tôi nên cho cậu đi gặp anh trai của cậu.”

Trên chân một trận mát lạnh, quần dài đã bị kéo xuống, sau đó là quần trong màu trắng. Tô Lương giãy dụa, như con cá nằm trên thớt, hàm răng cắn chặt ngón tay của Trầm Ứng Hoàn, hận không thể cắn đứt nó xuống.

Chợt nghe thấy vài tiếng súng, khóa cửa bị bắn vỡ, sau đó bị mạnh bạo đá mở, tiếp đó là Tô Hàm với hai con mắt đỏ cạch và cây súng trên tay tùy thời có thể bóp cò. Trầm Ứng Hoàn đang áp lên người Tô Lương đột nhiên cười, rồi như tản hết tất cả sức lực, ngoan ngoãn dơ cao hai tay đứng sang một bên.

28. Chương 28

Tô Hàm một tay giơ súng, bước vội đến trước mặt Tô Lương, dùng một tay ôm Tô Lương lên, một bên miệng súng đen ngòm vẫn luôn chỉ thẳng vào Trầm Ứng Hoàn đang nhàn nhạt cười vô cùng chân chất.

Y phục vừa rồi của Tô Lương miễn cưỡng che được thân thể bị bức lộ ra, ngoài cửa trước sau đã có một nhóm vệ sĩ áo đen đi vào, mười mấy người trưởng thành nhét chặt cả căn phòng, họ nhìn Tô Hàm đang cười lạnh nhìn Trầm Ứng Hoàn, mà cánh tay đang nắm trên vai Tô Lương càng thêm dùng lực mạnh bạo.

Trầm Ứng Hoàn đột nhiên cười rạng rỡ, nhìn những thủ hạ đang không biết làm sao nói: “Để họ đi đi.”

“Lão đại ~” Một người trong đó lên tiếng phản bác, nhưng mắt Trầm Ứng Hoàn bắn ra lãnh quang, nói: “Tôi bảo để họ đi.”

Khí thế đông cứng một lát, nhóm người cuối cùng chỉ đành nhường đường, cánh tay cố định trên vai Tô Lương chuyển sang nắm lấy y kéo ra ngoài, Tô Lương miễn cưỡng đi theo Tô Hàm. Người ở ngoài vẫn như cũ nhường đường, Tô Lương bị tay của Tô Hàm tha đi có chút đau đớn, y nhìn lại sau lưng, phát hiện Trầm Ứng Hoàn dường như ý cười càng thêm đậm, hần thấy Tô Lương quay đầu, thậm chí còn dương lên khoe môi.

Tô Lương đi theo Tô Hàm một đường đi ra cửa lớn của biệt thự, còn chưa ra khỏi tường viện, đã thấy Trầm Ứng Hoàn thông dong đi ra theo, dưới ánh đèn hành lang dài kéo ra một chiếc bóng thật dài.

Ánh mắt Tô Lương chỉ chậm một nhịp đã bị Tô Hàm kéo đi thật xa, còn kém một bước là có thể rời khỏi nơi này, y thậm chí đã nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen quen thuộc ở bên ngoài.

Không đợi Tô Lương phản ứng, chỉ nghe được pằng một tiếng, một thủ hạ bên cạnh Trầm Ứng Hoàn liền ngã xuống. Tô Hàm hiển nhiên cũng rất kinh ngạc, căn bản không phải là hần bắn, nhưng cũng không còn kịp suy nghĩ gì nhiều, bầu không khí thoát cái liên khẩn trương, thêm một viên đạn bắn sượt qua Tô Lương, ghim vào bức tường màu trắng.

Tô Lương bị Tô Hàm kéo chạy đi, chợt nghe thấy tiếng nói của Trầm Ứng Hoàn: “Ai cho các người nổ súng!” Nói xong nhìn lại bên này, Tô Lương đang hoảng loạn đã bị nhét vào trong chiếc xe màu đen, không ngoài dự đoán nhìn thấy Trịnh Tân, Tô Lương tâm tư vừa động, nhưng cái gì cũng không nói ra.

Thấy Tô Hàm bên cạnh cũng lập tức lên xe, Tô Hàm gầm lên một tiếng: “Còn không mau lái xe!”

Tài xế lập tức khởi động máy, lúc này Tô Lương mới phát giác trên trán của Tô Hàm đã rỉ ra những giọt mồ hôi tinh tế, cánh tay bầu chặt đùi chân trái, có một dịch thể màu đỏ đang thấm ra.

Tô Hàm nhìn Tô Lương cười nói: “Chỉ là bị đạn lạt sượt qua thôi, không cần lo lắng.”

Ta lúc nào thì lo lắng? ! Tô Lương trừng mắt nhìn hấn một cái, nhưng không nói bất luận điều gì.

Cánh tay nắm chặt Tô Lương hơi xiết, lúc này Tô Lương mới đột nhiên phát hiện từ lúc này cho đến bây giờ tay của hai người vẫn chưa hề buông ra.

Tô Lương ngạc nhiên nhìn thấy con người băng lạnh của Trịnh Tân qua kính chiếu hậu đang nhìn về phía này, bên tai còn nghe hấn nói: “Tôi đã nói đợi người của chúng ta đến, rồi đi vào cũng vậy, anh lại không tin.”

“ Ít phí lời.” Tô Hàm thản nhiên nói: “Đợi bọn họ! Người sớm không còn rồi! Đưa thùng thuốc qua đây cho tôi.”

Tô Hàm tiếp lấy thùng thuốc, đơn giản băng bó một chút.

Tô Lương cảm thấy trong lòng rối loạn, nói không rõ là cảm giác gì, đối với lời của họ vừa nói y không có bất cứ hứng thú nào, cũng không muốn nghĩ tới những âm mưu kia, y chỉ là chuyển tầm mắt ra bên ngoài, để cho bản thân tạm tình ngơ ngẩn.

“ Sao vậy bị dọa ngốc rồi sao?” Thanh âm trầm thấp của Tô Hàm vang lên bên tai Tô Lương, làm y giật mình, tránh khỏi cánh tay đang muốn đưa qua của hấn nói: “Không, không có gì.” Tô Lương chợt dạ nghĩ, xem chút nữa đã nói thành anh đừng đụng tới rồi.

Chiếc xe chậm rãi lái vào bãi đậu, Tô Lương thấy Tô Hàm đang dùng con người tuyết trắng nhìn y, chỉ thấy trong ngực buồn bực, khi xe vừa dừng lại y giống như bị điện giật mà nhảy ra ngoài.

Có vài vệ sĩ đang đợi bên ngoài, đỡ Tô Hàm từ trong xe ra, Tô Lương thầm lặng cuối đầu, đi theo vào nhà.

Tô Hàm bảo tất cả đi ra, Trịnh Tân lần cuối quay lại thâm sâu nhìn một cái, sau đó cửa được đóng lại, cả căn phòng chỉ còn sót lại Tô Lương đang ngồi trên sofa đối diện với cái nhìn của Tô Hàm.

“ Qua đây.” Tô Hàm nhíu mi nói.

“ Tại sao phải qua đó?” Tô Lương tránh khỏi đường nhìn của hấn hỏi.

Tô Hàm nhìn người đang cực kỳ khó xử trước mặt, cũng không biết nên tức giận hay là cao hứng, còn về chuyện cao hứng cái gì hấn cũng không rõ, nói: “Cậu lại không phải không biết tôi bị thương, đi không được.”

Đây là lý do kiểu gì! Tô Lương chuyển chuyển con người rồi nhìn thẳng vào mắt Tô Hàm, đồng tử đen thẳm, hoàn toàn không đoán ra hấn muốn cái gì.

“ Qua đây.” Tô Hàm xoa dịu ngữ khí.

Tô Lương ngây một lát rồi thật sự cũng đi qua. Trong lòng lại không ngừng nguyên rửa bản thân, sao lại nghe lời hấn như vậy! Thiết!

Đứng ở cạnh người này, Tô Lương một mảng trắng xóa, lúc này nên có tâm tình gì nhỉ? Căm ghét hấn, tự nhiên là ghét rồi, nhưng lại có một chút cảm giác ỷ lại không thể hiểu nổi. Giờ khắc này giống như là kéo dài vô hạn.

Cổ của Tô Lương đột nhiên bị Tô Hàm kéo xuống, đợi khi Tô Lương hồi thần lại, môi đã bị đôi môi kia dán lên, kéo xé sau đó một phát cắn xuống.

Bàn tay to lớn của Tô Hàm vùi vào trong mái tóc của Tô Lương, đôi môi ẩm áp và hơi ẩm ướt chiếm lấy môi Tô Lương rồi trượt đến lỗ tai, âm thanh khàn khàn nói: “Hôn tôi ~”

Tô Lương cả người đã ngây ngẩn rồi, Tô Hàm lúc này xem ra so với một người trước giờ luôn như ác quỷ giày vò y, phản phát như đã hoàn toàn biến thành người khác, mà người này lúc này đang dùng ánh mắt mê hoặc để..... dụ dỗ..... bản thân?

Còn chưa kịp nghĩ thứ gì khác, tay của Tô hàm đã mò ra sau cổ Tô Lương, ấn cả người Tô Lương xuống, Tô Lương dùng tay chống lên sofa nhưng cả người vẫn ngã lên thân Tô Hàm, tư thế này muốn ái muội bao nhiêu, thì ái muội bấy nhiêu.

Tô Lương đỏ mặt, môi lại lần nữa bị phủ lên, đầu lưỡi mềm dẻo tỉ mỉ vẽ qua làn môi ẩm ướt bóng sáng, Tô Hàm trong mắt Tô Lương đang nhìn chăm chăm lại y, ánh lên bóng dáng của chính y, đen mà sáng tỏ, lại nghe hần lạnh lùng nói: “Hắn chạm cậu chỗ nào? ! Chỗ này..... còn có chỗ này?.....”

29. Chương 29

Tô Lương cứ như vậy nhìn Tô Hàm, gương mặt so với mình có chút tương tự, chỉ là hiển nhiên có phần thành thực và sâu sắc hơn, thân thể vô thức muốn rời khỏi vòng khống chế của Tô Hàm, lùi về sau một bước.

Dưới chân bị thứ gì đó cản lại, khiến y tê tái ngã ngựa lên tấm thảm thật dày, Tô Hàm nương theo động tác của Tô Lương, trong một khắc đó cũng liền cười ngồi trên thắt lưng y, nhìn y cười nói: “Muốn tránh khỏi tôi đến thế sao?”

Tô Lương quay mặt sang một bên nhắm mắt lại, trên mặt phủ lên một biểu tình nhận mệnh, nếu giãy dụa, chỉ sẽ khiến gia hỏa này hưng phấn mà thôi.

Đột nhiên trên người nhẹ đi, đợi khi Tô Lương nhìn lại thì Tô Hàm đã ngồi trở lại trên sô pha, giống như muốn hòa tan vào trong sô pha dịu êm, con người tinh mịch thăm thăm không chớp nhìn Tô Lương.

Thời gian và không gian dường như kéo dài ngay trong khắc này, hai người đều có tâm sự.

Đột nhiên Tô Hàm cười nói: “Uống với tôi một ly.”

“Tôi không uống rượu.” Tô Lương nhú mày, từ trên thảm sàn ngồi dậy.

“Vậy thì uống cà phê.” Tô Hàm phi thường tốt bụng nói: “Nhưng tôi chỉ uống cà phê làm thủ công thôi, tôi muốn cậu tự tay pha cho tôi.”

Tô Lương ngạc nhiên, y nghĩ bản thân nhiều nhất chỉ là uống cà phê gói đã không tồi rồi, còn phải pha cho anh! Mơ tưởng!

Ngay lúc muốn đi tìm người làm, lại bị ánh mắt nửa cười nửa không của Tô Hàm nhìn đến phát lạnh, lập tức nói: “Pha thì pha!” Vừa nói xong, liền muốn hung hăng tát mình hai cái.

Ngày nào đó, nói không chừng ta sẽ bị chính mình chọc tức chết. Tô Lương một bên nguyên rửa bản thân, một bên đi đến quầy rượu, nhưng ở đó trừ bài trí những chai rượu tây bao gói hoa lệ ra, thì nào có bóng dáng của dụng cụ pha cà phê!

Không đợi Tô Lương nói gì, đã nghe thấy Tô Hàm nhàn tản ngồi trên sô pha nói: “Dụng cụ ở trong phòng tôi.”

Tô Lương liếc mắt trắng dã, sao không nói sớm, nhưng cũng quay đi lấy.

Cái gọi là dụng cụ đó khiến Tô Lương nghĩ đến xã hội nguyên thủy, người ở cái nhà này ai nấy cũng đều kỳ dị, Trầm Ứng Hoàn thì sưu tập mấy chục hình kiểu cũ cũng coi như không tồi, mà người trước mắt này thể nhưng lại.....

Trên tay đang cầm một cái bát thủy tinh tinh tế, còn có mấy hạt cà phê tròn tròn không biết Tô Hàm lấy từ chỗ nào ra.....

“Anh sẽ không muốn bảo tôi tự tay chế biến đi?” Tô Lương cảm thấy có chút đại đi.

Tô Hàm nhướng khóe môi dễ coi lên nói: “Chính là ý này.”

Hắn sẽ không muốn trêu chọc ta đi? Tô Lương miễn cưỡng cười nói: “Vậy tôi không uống nữa.....”

Lời vừa nói ra, thì Tô Hàm đã nói liền: “Nhưng tôi hiện tại rất muốn uống.”

“Cho dù tôi có tinh lực, hiện tại anh chỉ có thể uống cà phê gói thôi.” Tô Lương liếc mắt trắng dã nhìn hần, tuy không có làm qua, nhưng cũng biết không mất hai tiếng thì không thể pha được.

“Không quan hệ, tôi có thể đợi cậu.” Tô Hàm nghiêng đầu, mang theo chút ý vị không thể nói rõ.

Tô Lương lắc đầu, vẫn là ngoan ngoãn đem mớ hạt đó bỏ vào bát tỉ mỉ bóc ra, tuy rằng không quay lại nhìn Tô Hàm, nhưng Tô Lương biết mắt hắn vẫn luôn không hề rời khỏi người y, Tô Lương chỉ cảm thấy có một cảm giác không thể hiểu được dâng lên trong lòng, đây rốt cuộc là cái gì

~Dưới tay lại càng thêm dụng lực, giống như nghiền nghiền bóc hạt, có thể tiêu trừ đi những chuyện không vui vẻ, không biết qua bao lâu, cơ thịt trên cánh tay đều đang kêu gào đòi bãi công.

Tô Lương mới ngẩng đầu lên quay nhìn Tô Hàm, phát hiện tên giám sát đó lúc này đã ngủ rất say

~Thế nhưng ngủ mất rồi! Điên rồi, ta khẳng định cũng sắp điên theo bọn họ rồi, Tô Lương không nói hai lời vứt đồ trong tay xuống, trở về phòng mình đánh giấc, quả nhiên có sinh bệnh hay không làm gì!

Tô Lương vừa nằm liền ngủ lập tức, cũng không biết đến lúc nào, từ cửa sổ chiếu vào ánh sáng dị thường chói mắt, còn không đợi y xuống giường, đã có người đưa quần áo tới, không phải là âu phục cà vạt trước đó, lần này là đồng phục đi học.

Tô Lương không biết Tô Hàm lại nảy ra chủ ý quỷ quái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc quần áo, đi thang máy xuống, nhưng là không chỉ ngay cả bóng của Tô Hàm cũng không thấy, mà mớ đồ bản thân nghiền hôm qua tự nhiên cũng vô ảnh vô tung.

Ở dưới Trịnh Tân đang đợi y, thấy y xuống, hắn lễ mạo cười nói: “Hôm nay cậu có thể đi học rồi.

Tô Lương vốn muốn hỏi Tô Hàm đi đâu, nhưng vẫn là không mở miệng, ân một tiếng vội vàng ăn sáng, đã bị đưa đến ngôi trường không học được mấy bữa.

Đi học đối với Tô Lương mà nói giống như đã là chuyện của kiếp trước, nhưng khi thấy Lư Khánh hoan nghênh chạy tới, vẫn là tìm được chút cảm giác.

“Cậu có phải là thân thể không thoải mái? Xem cậu cảm thấy không có bao nhiêu tinh thần.” Lư Khánh lo lắng hỏi.

Tô Lương mỉm cười đáp: “Không có, chỉ là có chút không thích ứng mà thôi.” Đúng vậy, chỉ là không thích ứng với cuộc sống học đường mà thôi, tất cả đều giống lúc trước, không có cái gì không tốt, cũng không có cái gì phải lo lắng.

“Vậy thì tốt ~” Lư Khánh cười cười, Tô Lương cùng Lư Khánh lại nói cười mấy tiếng, đột nhiên thấy một cô gái đi về phía này, Tô Lương vốn nghĩ muốn nhường đường, nhưng không ngờ cô gái đó lại chống tay đứng trước mặt Tô Lương, nhướn đôi mày thanh tú lên nói: “Tôi nghe anh tôi nói, cậu chính là Tô Lương đi? Rất kinh ngạc? Anh tôi là Thân Tiêu, tôi là em gái của anh ta tên Thân Sanh.”

Thân Sanh thoải mái cười nói: “Tên rất khó phát âm đi ~ tôi không phải là người giống như anh tôi, cậu đừng dùng ánh mắt nhìn anh ta để nhìn tôi.”

Cô lộ ra chút ớn lạnh tiếp: “Tôi rất thích cậu.”

Liền nghe thấy một đám nam sinh bu xung quanh ồ lên.

Tô Lương giật giật môi, cười nói: “Tôi không quen cậu...”

“Vậy thì hiện tại chúng ta không phải đã quen sao ~”

Cảm giác của Tô Lương đối với Thân Tiêu là hoa hoa công tử đòi bại, nhưng đối với cô em gái này của hắn thì cảm giác coi như không tồn tại, chẳng qua cũng chỉ có thể cười cười, rồi cùng Lư Khánh đi vào phòng học.

Trong ngực Tô Lương một mảng trắng xóa, không thể làm rõ được Tô Hàm hắn có ý gì? Hiện tại lại vứt y ra, không nghe không hỏi..... ta đây là đang nghĩ cái gì a

~Ngày tháng trôi qua bình lặng như nước. Tô Lương vừa chờ đợi cái gì đó vừa lại cảm thấy lạc lõng, y cố ý về muộn, nhưng lại không có ai đến tìm y, loại cảm giác này thật kỳ quái mà....

Ta chỉ là có chút ỷ lại hắn..... chỉ là có chút ỷ lại mà thôi..... Tô Lương không ngừng thôi miên mình trước khi chìm vào giấc ngủ.....

30. Chương 30

Loại tình trạng này liên tục kéo dài mấy ngày, Tô Lương ngay cả mặt của Tô Hàm cũng không thấy, vẫn như cũ bị đưa đến trường, trong khoảng thời gian này chuyện duy nhất đại khái chính là tin tức người đứng đầu Sở gia qua đời, nhưng chân tướng cũng bị che phủ rồi, cuối cùng báo chí đưa tin cũng chỉ nói là do nhồi máu cơ tim đột ngột, chuyện tối hôm đó chính là cứ thế nhẹ nhàng băng quơ trôi qua. Tô Lương đối với những thứ này cũng không để ý, chẳng qua y để ý là trên tivi xuất hiện thân ảnh của Tô Hàm, chỉ có thoáng xẹt qua như thế, Tô Lương vẫn có thể nhận ra thân ảnh của hắn trong đám người đông đúc.

“Sao vậy?” Lư Khánh bưng bữa trưa ngồi bên cạnh Tô Lương, thấy Tô Lương lại không chịu động đũa, hắn nhíu mày nói: “Cậu mấy ngày nay đã ốm rất nhiều, có phải là có chuyện gì buồn phiền hay không, nói ra xem mình có thể giúp gì không?”

“Không cần đâu, mình không sao, chỉ là không có khẩu vị thôi.” Tô Lương bỏ đũa xuống nói: “Mình đi mua chút nước uống.” Nói rồi quay người chạy đi, cũng không nghe thấy Lư Khánh la lên: “Ồ đây có canh mà ~”

Tô Lương quẹo qua ngã rẽ, rồi dừng lại, hít sau một hơi, ta làm sao thế này?

“Tô Lương?” Một thanh âm thanh thoát vang lên sau lưng Tô Lương, xém chút nữa đã dọa y nhảy dựng lên, rồi nhìn thấy một nữ sinh tóc dài mặc đồng phục nhảy ra trước mặt, nói: “Thật là cậu? Cậu vẫn còn nhớ tôi chứ? Tôi là Thân Sanh.”

“Nhớ, nhớ rõ.” Tô Lương nói, thật ra là giống như bị chạm trúng bí mật gì đó, y có chút chột dạ.

Thân Sanh cười cười nói: “Cũng thật trùng hợp, thật ra tôi vốn muốn đi tìm cậu, nhưng xem ra chúng ta rất có duyên phận đó ~ thứ bảy này là sinh nhật tôi, có chuẩn bị một party tại nhà, cậu nhớ đến nga ~ cứ vậy đi, bên kia có người đang gọi tôi, tôi đi trước đây ~” Cô nói rồi lộ ra một nụ cười tươi thắm, chạy đi.

Tô Lương thầm cười, Thân Sanh này thật lỗ mãng, giống như tin chắc rằng y nhất định sẽ đi vậy. Y cười khổ một lát, có lẽ cuối tuần có thể đụng mặt của Tô Hàm cũng không chừng....

Tô Lương mua nước về thì thấy Lư Khánh vẫn ngồi tại chỗ cũ, nhưng con người lúc này đang chăm chú nhìn tivi, y cũng bất giác không tự chủ nhìn qua, Tô Lương chỉ cảm thấy trong não oanh lên một tiếng, sau đó thân thể liền mềm rũ xuống.

Trước khi mất đi tri giác, chỉ nhìn thấy Lư Khánh đang chạy về hướng mình, sau đó là một mảng đen kịt. Trên màn hình tivi đang chiếu cái gì? Là lễ đính hôn của Tô Hàm và Sở Đan. Hắn ngay cả cái này cũng không nói cho ta sao? Chẳng qua là tại sao phải nói với ta chứ ~ thật buồn cười

~Tô Lương cảm thấy đầu giống như bị chẻ ra, thần trí không rõ, mí mắt cũng nặng nề dị thường, y miễn cưỡng mở mắt ra, thấy Lư Khánh đang nhìn y cười nói: “Cuối cùng cũng tỉnh, dọa chết mình rồi, cậu rốt cuộc là đã bao lâu không ăn cái gì rồi ~ huyết áp thấp thành như vậy!”

Tô Lương miễn cưỡng bức ra một nụ cười nói: “Mình không nhớ nữa.” Thanh âm rất thấp, cũng không biết Lư Khánh có nghe thấy không, xem bộ chắc đang ở trong phòng y tế của trường, Tô Lương ngẫm nghĩ, cũng không còn tỉnh thần gì.

Lư Khánh nói: “Cậu ở đây nghỉ ngơi đi, mình lên lớp trước, một lát tan học, mình lại đến thăm cậu.” Nói xong giúp Tô Lương kéo lại góc chăn rồi đi ra.

Tô Lương nghĩ nghĩ, rồi giãy dụa ngồi dậy, trên tay bị ghim một ống tiêm, đang truyền dịch dinh dưỡng vào người y, Tô Lương mò đến chỗ kim tiêm, nhưng rồi vẫn không có rút ra, sau đó dựa vào giường nhìn trần nhà, là màu trắng, trắng đến mức khiến Tô Lương rối loạn trong lòng, chỉ cảm thấy không tốt lắm, một chút cũng không tốt.

Có lẽ là thật sự quá mệt, Tô Lương sau đó thế nhưng lại mơ mơ hồ hồ ngủ mất, cho đến khi cảm giác có người đang đẩy y, y mở mắt ra mới phát hiện là Trịnh Tân.

“Có muốn đi bệnh viện không? Thân thể của cậu không tốt thì nên nói với tôi một chút, dù sao tôi cũng là người được dặn chăm sóc cho cậu.” Trịnh Tân nói rồi muốn đỡ Tô Lương dậy, “Dậy nổi không? Hay là

nên trở về trước rồi nói?”

Tô Lương đã tốt hơn phân nửa, tự nhiên là tự mình ngồi dậy, nói: “Không cần, không cần đến bệnh viện, tôi muốn về nhà.” Nói xong thì cùng Trịnh Tân và hai vệ sĩ khác đi ra khỏi phòng y tế. Lúc ra cửa vừa đúng đụng phải Lư Khánh. Tô Lương áy náy cười nói: “Để cậu lo lắng, mình về trước.”

Lư Khánh cười cười đáp: “Cậu có phải ở chỗ đó không quen không ~ nếu như có thể, thì đến nhà của mình đi, mẹ mình cũng rất nhiều lần nhắc tới cậu.”

Tô Lương dịu hòa cười nói: “Không cần đâu. Không phải là không quen, chỉ là mấy ngày nay không ngủ tốt.” Nói rồi đi theo Trịnh Tân ra xe.

“ Tô Hàm gần đây làm cái gì?” Tô Lương không động dung hỏi.

Trịnh Tân lạnh lùng cười đáp: “Có thể làm gì, thay lão gia thu xếp phiên toái, cậu còn không biết sao? Hôm nay sau khi đính hôn với Sở Đan, tất cả quyền lực dưới danh Sở thị đều chuyển vào tay Tô Hàm.”

Tô Lương có chút ngạc nhiên, đây tính là gì? Giao dịch?

Chiếc xe khởi động, chạy trên con đường huyền ảo, Tô Lương chỉ cảm thấy trong lòng hư không đến phát hoảng, cho đến khi đi vào phòng mình cũng không biết muốn làm cái gì, y vùi đầu vào trong gối..... ta vừa rồi.... thể nhưng rất cao hứng..... có cái gì đáng cao hứng chứ?..... Tại sao..... tại sao ta lại cao hứng?..... nghĩ không rõ.....

Thời gian qua rất nhanh, đột nhiên y nghe thấy tiếng bước chân dưới lầu, thân thể dựa vào trục gác liền biết là Tô Hàm trở lại, đợi khi y ý thức được thì đã chân trần chạy xuống, hàn ý lạnh lẽo từ dưới chân truyền lên dập tắt toàn bộ ngọn lửa trong thân thể y. Y suy nghĩ rồi vẫn là nhẹ nhàng đi xuống.

Phòng khách là một mảng đen kịt, nhưng trong bóng đêm Tô Lương ngáy ra rất lâu vẫn có thể phân biệt được thân ảnh của Tô Hàm trong bóng tối hắc ám này, đốm lửa trong tay lập lòe, chắc là thuốc lá, nhưng Tô Hàm không có ý tứ muốn hút.

Nhìn không được biểu tình của Tô Hàm, Tô Lương nghĩ, ta thật sự phát điên rồi, cho dù xuống đây nhìn thấy hấn thì có thể nói gì? Quay người đang muốn trở lên, nhưng chân lại giống như đang mọc rễ không thể cử động.

Chợt nghe thấy tiếng cười thản nhiên của Tô Hàm: “Sao vậy? Nghe lén rất có ý tứ sao?”

Tô Lương cứng họng lú lú, câu nói này hoàn toàn là ngày đó bản thân y đã nói với hấn, nhưng lần này lại bị hấn lấy ra dùng. Trên mặt đỏ hồng, nhưng hấn không thể thấy, sợ cái gì!

“ Hôm nay anh đính hôn tôi còn chưa có chúc phúc anh.” Tô Lương cố gắng dùng ngữ khí bình thường nói.

“ Đáng để chúc phúc sao?” Thanh âm Tô Hàm có chút khàn, nghe ra một chút thương cảm nhân nhạ, khiến trong lòng Tô Lương ngưng trệ, Tô Lương cười đáp: “Nếu như, tôi nói hiện tại tôi thích anh rồi.....”

31. Chương 31

Con người tuyết trắng của Tô Hàm lấp lánh, hấn dập tắt đầu thuốc, dùng sức đè nghiêng đầu thuốc trong gạt tàn, cười nói: “Tôi không đáng.”

Tô Lương chậm rãi đáp trả: “Tôi chỉ nói là nếu như mà thôi. Anh hà tất phải thành thật như thế ~” Nói rồi muốn quay người đi lên lầu, trái tim trong ***g ngực đập thành thịch, Tô Lương chỉ cảm thấy bản thân khẳng định là điên rồi

~“ Không bằng uống một ly đi?” Thanh âm Tô Hàm khiến Tô Lương ngừng lại, quay đầu, chỉ thấy Tô Hàm đang cười dịu dàng nói: “Uống cà phê lần trước cậu nghiện thể nào?”

Tô Lương lúc này mới nhớ tới buổi tối hôm đó hình như có mài hạt cà phê cả buổi, thân thể không tự chủ bước xuống, đi đến ngồi trên sofa.

Tô Lương ngồi nhìn Tô Hàm vừa thuần thực pha cà phê, vừa nói: “Nghe nói cậu và Thân Sanh rất thân thiết? Sau này vẫn là nên ít tiếp xúc với cô ta thì tốt hơn.” Tô Hàm nhìn Tô Lương không có để ý đến hắn, cũng tự nhàm chán bày ra dụng cụ.

Tô Lương ngồi một bên, có chút luống cuống tay chân..... y chỉ cảm thấy Tô Hàm hình như có nói thêm gì đó, nhưng đợi đến cuối cùng chỉ là ngồi uống một ly cà phê nóng hôi hổi.

Tô Hàm nhìn biểu tình của Tô Lương cười cười: “Nếu uống không quen thì thêm chút đường đi.”

Tô Lương nhăn mặt, hẳn đây là có ý gì! Xem thường y sao chứ ~ cho nên đành căng da đầu mà uống một hơi cạn sạch ly cà phê đắng nghét.

Tô Hàm buồn cười nói: “Nào có ai uống như cậu vậy chứ ~” Sau đó ngậy ra nhìn đôi môi hồng nhuận của Tô Lương

~Tô Lương uống xong thì liền hối hận, nếu như hắn có bỏ thuốc gì đó thì làm sao? Nhưng Tô Lương lại bị ý nghĩ đó của mình dọa một phát, y tại sao lại có suy nghĩ đó, sao bản thân dường như lại có chút hy vọng hắn sẽ bỏ thuốc, lẽ nào ta tệ hại đến vậy?

Con người Tô Hàm chuyển đến trên mặt Tô Lương cười nói: “Gần đây tôi không có đụng vào cậu nhỉ.”

Sắc mặt Tô Lương lập tức đen thui, cảm thấy rất muốn dùng nắm đấm hung hăng đập lên nụ cười trên mặt của Tô Hàm, nhưng lại không cảm thấy chút thú vị, hẳn căn bản đối với mình một chút phản ứng cũng không có

~“ Đã cùng ăn uống xong một ly rồi, tôi muốn đi ngủ.” Tô Lương bỏ cái ly vẫn còn vương lại chút hơi ẩm xuống nói, vừa đến thang máy, chợt nghe Tô Hàm ở sau lưng lên tiếng hỏi: “Ngày mai sinh nhật Tô Sanh cậu có đi hay không?”

Ngữ khí là nghi vấn, Tô Lương cảm thấy đây cũng là lần đầu tiên hắn dùng ngữ khí này hỏi y, y cười đáp: “Tôi đã đáp ứng người ta rồi, đương nhiên phải đi.” Nó rồi quay người đi, nên không nhìn thấy trong con người Tô Hàm đột nhiên xẹt qua một ánh sáng băng lạnh.

Tô Lương ngã xuống giường, cảm thấy khí lực toàn thân đều bị rút cạn sạch, trong lòng bàn tay đổ một lớp mồ hôi dày, không biết có phải là do uống ly cà phê đó không, mà y không còn một chút cảm giác buồn ngủ, nhưng y lại không muốn động thân thể dù chỉ một chút, tựa hồ có thể cảm giác được một đường nhìn trắng trợn, đang thông qua camera quan sát y.

Y vì ý nghĩ điên cuồng này của bản thân mà toàn thân run rẩy, hai tay giống như bị một lực gì đó thao túng, một tay nhẹ nhàng ma sát lên làn môi khô nẻ, một tay thì lại chui vào xoa nắn từ cổ xuống xương quai xanh, hơi thở dần dần nặng nề, ngón tay nhanh chóng mà lại chuẩn xác tìm đến điểm hồng trước ngực, nhuần xoa vặn, không bao lâu tiểu đậu tròn trịa đã đứng lên.

Tô Lương nhắm chặt hai mắt, cảm giác được từng tia khoái cảm chậm rãi dâng lên, mở miệng ngậm lấy một ngón tay của mình, một tay khác thì kích thích ở trước ngực thêm một hồi, cảm thấy hình như không đủ, còn xa mới thỏa mãn.

Ngón tay từ bụng trượt qua, đặt trên quần trong, Tô Lương hơi đỏ mặt rồi vẫn mò tay vào, phân thân của y đã đứng thẳng lên, trên đỉnh còn rỉ ra dịch thể làm ướt một mảng trên quần lót. Tô Lương co người lại, dùng tay nắm chặt phân thân của mình, nhẹ nhàng thao túng, không bao lâu ngón tay đã bị dịch thể rỉ ra đó làm ướt, khoái cảm từ từ tích lũy, sau đó dâng lên dưới bụng.

Phân thân cương cứng lợi hại, nhưng lại không có bắn ra, Tô Lương suy nghĩ, cuối cùng vẫn là dùng dịch thể dính trên ngón tay mò hướng ra mặt sau, huyết khối đóng chặt cũng có hơi buông lỏng, thân thể Tô Lương run rẩy, ngón tay ve vuốt xung quanh huyết khối, mới nhẹ nhàng đi vào.

Nhục bích nóng bỏng và chặt chẽ như muốn hút ngón tay vào, Tô Lương cảm thấy toàn thân nóng như đang ở trên lò lửa, một tay khác không ngừng gia tăng tốc độ chơi đùa thứ đang tiết ra dịch thể ở phía trước, thân thể giật lên, cuối cùng toàn bộ bắn ra.

Lòng ngực Tô Lương kịch liệt phập phồng, y thở dốc, vì chuyện bản thân vừa làm mà xấu hổ, vùi đầu vào ổ chăn, thầm nghĩ, nhất định tên gia hỏa đó đã bỏ thuốc mình rồi, nhất định vậy.....

Sau đó y trầm trầm ngủ say.

Ngày thứ hai Tô Lương ngủ một giấc thật đã, thẳng đến hơn một giờ trưa, dù sao cũng không có ai gọi dậy, y có thể tận tình ngủ cho đã mắt. Y quyết định quên đi chuyện hoang đường tối qua, bao gồm tất cả những lời nói của Tô Hàm.

Nhưng không bao lâu thì di động của y vang lên, Tô Lương mở ra nghe máy, thanh âm vô cùng hưng phấn của Lữ Khánh truyền tới: “Tô Lương, hiện tại mình đang ở trước cửa nhà cậu, bọn họ không cho mình vào, cậu đến tiếp mình đi ~” Vừa nghe hẳn nói xong, di động đã hết pin, Tô Lương cảm thấy đau đầu, nhưng lại không muốn Lữ Khánh xảy ra chuyện gì, vội vàng mặc áo vào rồi xuống lầu lĩnh người.

Cuối cùng Lữ Khánh cũng coi như là được khoan dung, nếu không sớm đã bị đánh cho ngất xỉu rồi tha ra ngoài, Tô Lương thấy Lữ Khánh đang dùng một ánh mắt sùng bái nhìn toà kiến trúc nơi y ở, liền kéo tay hẳn qua, không đợi Lữ Khánh nói đã lên tiếng: “Cậu đợi mình một lát, mình thay quần áo rồi chúng ta ra ngoài.”

Lữ Khánh thấy Tô Lương vội vàng lên lầu, liền gọi: “Từ từ mà thay, mình cũng không gấp.” Nói rồi còn quay lại nhìn hai người bảo vệ mặc áo đen đứng trước cửa, đảo mắt.

Tô Lương vừa đi vừa hỏi: “Hôm nay sao lại muốn đến chỗ của mình?”

Lữ Khánh cười nói: “Dù sao hôm nay cũng không có việc gì, hơn nữa buổi tối không phải là còn đi dự party sinh nhật của Thân Sanh gì đó sao?”

“A? Cậu thích cô ta?” Tô Lương kinh ngạc hỏi, lại thấy Lữ Khánh cười nói: “Làm sao có thể, nhưng cô ta nói cậu sẽ đi, cho nên mình chỉ là chuẩn bị đi coi thử thôi ~”

“Các cậu gặp nhau mấy lần rồi?” Tô Lương cười hỏi.

“Không có gặp được mấy lần, chỉ có hai lần cô ta đến tìm cậu, cậu không có ở đó, mình cùng cô ta nói vài câu mà thôi, cậu đừng đa nghi nha ~” Lữ Khánh vội vàng nói.

Trực giác Tô Lương cảm thấy cảm tình của Lữ Khánh đối với y đã thay đổi rồi, xem ra chung quy chỉ có bản thân là đậm chân tại chỗ. Y cười cười nói: “Sớm như vậy đến tìm mình có chuyện gì, nói thẳng đi.”

Lữ Khánh cười nói: “Cậu lại không phải là không nhìn ra, giúp mình chọn hai bộ y phục nho nhã ~ tốt nhất là có chất lượng.”

Tô Lương lắc đầu cười: “Sao không nói sớm, thân hình cậu không khác biệt mấy so với mình, chỗ của mình còn rất nhiều y phục chưa dùng đến, tặng cho cậu vậy ~”

32. Chương 32

Sắc trời gấp rút chuyển tối, đợi Tô Lương cùng Lữ Khánh đến Thân gia thì đã bị bầu không khí ở đó dọa sợ, không phải là yến tiệc náo nhiệt, mà là bảo vệ lạnh lùng, hai người Tô Lương trong lúc còn đang mù mờ thì đã bị tiễn về: “Hôm nay Thân tiểu thư có chút không thoải mái, nên đổi ngày khác sẽ bồi lễ với mọi người.” Quản gia khách khí nói.

Tô Lương đương nhiên cảm thấy không sao, dù sao y cũng không để ý mấy thứ này, nhưng thấy biểu tình Lữ Khánh có chút thất vọng vẫn là nhin không được lên tiếng: “Có lẽ là trong nhà có chuyện, bỏ đi, mình cùng cậu đi chơi cho khuây khỏa.”

Nói rồi hai người đi ra, nhưng lại chạm mặt với Thân Tiêu đang vội vã đi vào, Tô Lương nhường đường, cảm thấy dù gì cũng không quen, hẳn chắc sẽ không nhận ra bản thân, kéo Lữ Khánh tránh qua một bên, còn chưa đi được mấy bước. Đã nghe thấy Thân Tiêu dừng chân lại nói: “Đợi đã, cậu là..... Tô Lương?”

Tô Lương cảm thấy đau đầu, tại sao muốn tránh cũng không thể tránh vậy? Quay người lại cười nói: “Là tôi, hôm nay đến tham gia tiệc sinh nhật của Thân Sanh, nhưng theo điệu này thì chúng tôi xin đi trước.”

Lữ Khánh ở bên cạnh thủ thỉ: “Người này là ai vậy?”

“Anh trai của Thân Sanh.” Tô Lương thấp giọng trả lời.

Thân Tiêu giật giật miệng nói: “Tôi cũng thật không ngờ cậu là bạn học của nó đó, đúng rồi, nó đang ở trong bệnh viện, các cậu có muốn đi thăm không?”

“?” Tô Lương ngạc nhiên, chỉ nghe thấy Lư Khánh ở bên cạnh nói: “Cô ấy bị bệnh sao?”

“Không phải ~” Thân Tiêu dùng tay vuốt tóc của mình nói: “Hôm nay cũng không biết có chuyện gì, sáng sớm mới đi ra ngoài, rồi lại ngất xỉu ở bên đường, làm người trong nhà đều bị dọa.” Thân Tiêu nói đến đó thì ngừng, cũng không lý đến họ, đi thẳng vào trong nhà.”

Tô Lương suy nghĩ, dù sao cũng không có việc, nên cùng Lư Khánh và một vài bạn học của Thân Sanh náo nhiệt cùng đến bệnh viện, nhưng khi đến rồi thì lại nghe nói Thân Sanh còn chưa tỉnh lại, căn bản không thể vào thăm. Một đám người bỏ lễ vật xuống, rồi tự ai nấy lui thủi trở về.

Tô Lương biết Lư Khánh có chút buồn bực, nhưng lại không biết nên nói cái gì, y cũng không phải là người biết an ủi kẻ khác, tiễn Lư Khánh về nhà, Tô Lương cũng chỉ có thể nói một câu: “Đừng lo lắng ~”

Lư Khánh cười đáp lại: “Không có gì, mình đi trước đây.” Tô Lương cảm thấy rất cao hứng, vì có một người bạn như thế này, tuy trước đó có chút hồ đồ, nhưng hiện tại xem ra đã trưởng thành rồi.

Quay đầu thấy Trịnh Tân đang đứng ở cạnh xe hơi y, lần này không có tài xế, chỉ có một mình hắn. Tô Lương cười cười, đi qua nói: “Anh nói một phế vật có thể đi được bao xa?”

Mắt Trịnh Tân lấp láy: “Không thể đi cũng phải bò thôi.”

Tô Lương thản nhiên cười nói: “Chủ nhân chân chính của Tô gia khi nào thì về nước?” Trong lúc đang nói đã mở cửa sau xe, chui vào, thấy Trịnh Tân cũng chui vào ngồi trên ghế điều khiển đáp: “Ngày mốt.”

“Nhanh như vậy sao?” Tô Lương nghĩ nghĩ rồi nói: “Anh nói ông ta có tính gặp tôi không?”

Trịnh Tân cười đáp: “Đó là đương nhiên rồi.” Sau đó xe chậm rãi lái đi, Tô Lương nhìn ra cảnh đêm đang lướt qua bên ngoài: “Anh có ý kiến gì không, nói nghe thử đi.”

Trịnh Tân cười đáp: “Không cần phải suy tính, ông ta đã là một lão già xế chiều rồi, cậu nên biết làm như thế nào.”

Trong mắt Tô Lương thoáng qua tia sáng nói: “Tôi thật sự giống Tô Ngự lắm sao?”

Trịnh Tân trầm mặc một lúc mới nói: “Không, một chút cũng không giống.” Sau đó đột nhiên chuyển chủ đề: “Cậu dự định làm thế nào?”

“Tôi không biết.” Tô Lương khổ sở cười nói: “Có lẽ tôi cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn trở về như lúc ban đầu thôi.”

“Vậy chuyện của mẹ cậu thì sao?” Trịnh Tân đột nhiên nói vậy khiến Tô Lương ngạc nhiên, y hừ lạnh nói: “Tôi đã biết là do ai làm rồi, nhưng hiện tại còn chưa thể động đến hắn.”

Trịnh Tân cười ha ha nói: “Vậy thì cứ để chúng ta cùng nhau phục thù đi.” Nói rồi đột nhiên nhấn mạnh tay ga, tăng nhanh tốc độ.

Tô Lương nhắm mắt lại, cảm nhận tốc độ như vậy, đúng, ta không thể vĩnh viễn trốn tránh.

Ngày hôm sau Tô Lương gần như không có làm thứ gì, ngồi ngây ra trước máy tính chơi trò chơi cả ngày, dù sao cũng không có ai quản y, mệt rồi thì nằm trên giường suy nghĩ, giả dụ như chuyện Lư Khánh sau này có đi tìm Thân Sanh không, hay là tại sao thái độ của Thân Sanh ngày hôm qua đối với y thay đổi 180 độ. Đến cuối cùng thậm chí còn nghĩ đến, ngày mai người cha trên danh nghĩa của bản thân sẽ về nước, tại sao cũng không có người nào nhắc qua với y?

Nghĩ rồi lại nghĩ đến Trịnh Tân, mục đích của hắn lại là cái gì? Muốn làm cái gì?

Tô Lương không thể hiểu rõ, dứt khoát tắt máy tính, an an tĩnh tĩnh nằm ngủ, ngủ cả buổi, liền bị người kéo dậy, Tô Lương nhu nhu mắt, thấy người đang ngồi bên mép giường đối với y cười thề nhưng chính là Hàn Tùng đã lâu không gặp, Tô Lương nói: “Anh đến đây làm gì?”

Hàn Tùng cọ cọ tóc: “Không thấy tôi có gì đó khác biệt sao?”

“ Có gì khác biệt?” Tô Lương trên trên dưới dưới nhìn nhìn nói: “Không thấy cái gì khác biệt a ~”

Hàn Tùng thở dài nói: “Tại sao đều là không có ánh mắt như thế chứ ~ tóc của tôi ~ tóc nè ~ nhìn thấy không?” Nói rồi dùng ngón tay vuốt lên mái tóc ngắn, gần như đưa đến trước mặt Tô Lương: “Vừa cắt đó ~”

Tô Lương yên lặng, không phải chỉ là cắt tóc thôi sao? Có đáng cao hứng thành như vậy không?

Hàn Tùng thần bí cười nói: “Tôi vừa mới trở về, còn chưa kịp thích ứng với cách biệt thời gian, cậu xịch vô một chút đi, cho tôi lên nằm với ~” Hần nói xong thì trèo lên giường.

Tô Lương nhường chút chỗ nói: “Sao vậy, đến chỗ nào chơi?”

Hàn Tùng chớp chớp mắt: “Tôi là người không có tiền đồ hay sao ~ cậu cũng quá coi thường tôi rồi, tôi là đi đón người đó, rất nhanh cậu sẽ biết thôi.”

Tô Lương trầm nghĩ, tôi đã biết rồi.

Có lẽ thật sự rất mệt, Hàn Tùng ngủ rất say, Tô Lương trượt qua một bên xuống giường, mặc lại quần áo, nhẹ nhàng xuống lầu.

Trịnh Tân đang ngồi ở dưới, thấy Tô Lương xuống, cười nói: “Quả nhiên giống như tôi nghĩ, tôi đợi cậu rất lâu rồi.”

“ Tôi biết.” Tô Lương cười đáp: “Xem ra Tô Hàm đã đề phòng anh rồi.”

Trịnh Tân ngạc nhiên, sau đó cười ha hả: “Tôi cũng biết, nhưng hần còn chưa biết con át chủ bài của tôi.”

33. Chương 33

Trịnh Tân nhanh chóng đảo mắt qua người Tô Lương, ngón tay thon dài trong không trung vẽ một nét, nhưng cũng chỉ như vậy thôi, Tô Lương lại cảm thấy dường như tất cả mọi chuyện tựa hồ đều thật sự nương theo ý chí của Trịnh Tân mà chuyển động, đột nhiên y cảm thấy giật mình, khép mắt xuống nói: “Hiện tại phải đi sao?”

Trịnh Tân thấp giọng cười: “Chúng ta đều nghĩ giống nhau.”

Nói xong quay người đi nhanh ra ngoài, trong đầu Tô Lương một mảng trắng xóa, y có một khắc thất thần như thế, có lẽ..... có lẽ làm như vậy đối với mọi người mới tốt..... có lẽ cái gì cũng không đúng.

Chiếc xe màu đen chậm rãi lái đi, cuối cùng dừng lại ở vị trí đỗ dường như được dành riêng, Tô Lương có chút tự giễu cười, hiện tại Tô Hàm chắc là đang ở đây, đáng cười là hần thế nhưng lại ngay cả chỗ đỗ xe cũng chuẩn bị tốt cho y, nhưng thấy Trịnh Tân không có biểu tình gì, Tô Lương có chút nghi hoặc đây có phải là do bản thân y đa nghi không.

Trịnh Tân vừa bước xuống xe liền hóa thân thành một cái bóng tận tâm với công việc, vô thanh vô tức lùi ra sau lưng Tô Lương.

Tô Lương đương nhiên đường hoàng trở thành tiêu điểm tập trung chú ý của tất cả mọi người, bản thân thế này cũng có thể trở thành tiêu điểm sao? Tô Lương cười khổ, cuối cùng đi vào.

Không khí bên trong không vì sự xuất hiện của Tô Lương mà gợn lên chút làn sóng, chỉ là Tô Hàm hơi hơi bắn qua một đường nhìn vô ý nghĩa, khiến Tô Lương có hơi khó thở.

“ Tiểu Lương?” Một thanh âm già nua lập tức gom hết sự chú ý của Tô Lương, chuyển đến trên người ông già nầy giờ vẫn ngồi trên sofa. Tô Lương chìm vào trong hai hắc đàm thăm thăm đó, khóe miệng hơi nhếch lên cười nói: “Đúng, là tôi.”

Tô Vĩnh Hoàn ha ha cười hai tiếng, nói: “Tiểu Lương, còn không nhanh đến gặp ông nội của con ~” Nói xong quay ra nhìn ông già, nói: “Ba, đây chính là Tiểu Lương mà con đã nói với ba.”

Ông già híp mắt lại, đánh giá Tô Lương một chút, cười nói: “Giống! Quả nhiên rất giống!” Thanh âm hàm hậu hữu lực, ngữ khí vui vẻ khiến cả căn phòng đều như đã phủ lên một tầng khói mỏng lung, không còn nhìn thấu.

Không cần Trịnh Tân nhắc nhở Tô Lương cũng biết, ông già này chắc chắn là “lão giang hồ” đã tung hoành mấy chục năm, một cặp mắt bán mở càng khiến cho ông ta thêm chói sáng mẫn tuệ, mục quang như mũi tên muốn xuyên qua nội tạng của y.

Ông già hài hòa cười nói: “Sao không qua đây? Ta biết rồi, con sợ người lạ sao? Điểm này thì không giống với Tiểu Ngự.”

Tô Hàm đột nhiên lên tiếng: “Tiểu Lương y là không quen thuộc với ngài, đợi quen rồi sẽ tốt thôi.” Nói xong ngẩng mắt lên nhìn Tô Lương.

Một bên chợt nghe Tô Vĩnh Hoành thốt lên: “Ta cùng Tiểu Hàm còn có chuyện cần thương lượng, con ở chơi với ông nội nha ~”

Nói rồi Tô Hàm liền đi theo Tô Vĩnh Hoành vào một căn phòng cách vách, thậm chí còn đóng cửa lại.

Tầm nhìn của Tô Lương bị cánh cửa che lại, chỉ nghe thấy âm thanh già nua dịu dàng nói: “Qua đây, ngồi bên cạnh ông này, để ông nhìn cháu thật kĩ.”

Tô Lương lẳng lặng đến bên cạnh, một bàn tay phủ đầy nếp nhăn nắm chặt xương cổ tay tinh tế của Tô Lương, giống như muốn bẻ gãy nó, không ngừng gia tăng thêm sức lực, Tô Lương đau đến nhũu mảy, nhưng vẫn không nói gì, tay rút cuộc cũng được thả ra, ông già thả lỏng kiểm chế đối với Tô Lương, cười nói: “Cháu cái đứa nhỏ này..... rất biết chịu đựng tức giận.”

Tô Lương không đáp lời, chỉ ngồi nhìn gương mặt phủ đầy nếp nhăn, da thịt mềm nhũn, thấy khóe môi ông ta hơi hơi cong thành một độ cung, nghe ông ta nói: “Cháu hận ta sao?”

“Hận.” Thanh âm bình lặng của Tô Lương giống như đang che giấu nhịp tim cuồng loạn, nhưng ngón tay thon dài lại đang xiết chặt lấy nhau đến trắng bệch, y cố gắng bình lặng tâm tư hỏi: “Tại sao?”

“Nguyên nhân có quan trọng như vậy không? Cháu chỉ cần biết đến kết quả là được rồi. Đừng có mà.....” Giống như cố ý muốn chọc giận Tô Lương, thanh âm ông ta kéo dài.

“Tôi sống rất tốt, tôi không cần cái gì hết, tại sao, tại sao phải giết mẹ của tôi! Bà làm sai cái gì! Tôi lại làm sai cái gì? ! Tôi chẳng qua là muốn sống cuộc sống của riêng mình, lẽ nào đây cũng là sai lầm sao!” Lời vừa nói ra, giống như một con ngựa hoang trốn chạy, đợi khi Tô Lương ý thức được, thì y đã không thể bình tĩnh lại được.

Ông già lạnh lùng cười, con ngươi sáng rực trừng thẳng Tô Lương một lúc, mới chậm rãi nói: “Các người ai cũng không có làm sai, sai là sai ở chỗ cháu không nên mang họ Tô.”

Nói xong, ông ta dịu hòa nhìn Tô Lương tiếp tục: “Biết tại sao cháu phải trở về không?”

“Không, tôi không biết. Tôi cũng không muốn biết.” Tô Lương dè dặt chân.

Ông già tiếp tục nói: “Cháu quả nhiên là một đứa con nít.” Sau đó đột nhiên hạ thấp âm thanh: “Không, không, cháu tất thiết phải biết. Ta không mong cháu trở thành Ngự Nhi thứ hai, nhưng mà.....”

Tô Lương không thể nắm bắt được biểu tình đột nhiên biến thành thần thần bí bí của ông già này, chỉ hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà, ta tin tưởng cháu.” Ông ta dịu dàng cười, chỉ một chút này, Tô Lương thậm chí cảm thấy ông đang dùng một ánh mắt từ ái nhìn y.

Tô Lương lạnh lùng cười, chỉ nhìn ông, thật ra y không biết nên nói cái gì, đối với một tên tội nhân đã sát hại người mẹ y yêu thương nhất, rồi còn lớn miệng hào hùng bảo tin tưởng mình thì y phải nói cái gì.

Chút hoảng hốt, cánh tay mò lên trước ngực, bị ngón tay rắn chắc hữu lực của ông ta ấn chặt, trên mặt ông ta phủ lên một nụ cười nhàn nhạt nói: “Ta thật sự cao hứng có thể gặp mặt cháu, Tiểu Lương cháu không

cần khẩn trương như thế, ta sẽ trả lại tất cả những gì ta đã thiếu cháu, tất cả, toàn bộ. Nhưng ta có một điều kiện.”

Tô Lương cười lạnh, trả cho ta, còn trả cho ta cái gì! Ông có thể trả cho ta cái gì!

Tô Lương dùng tất cả sức lực cố hất tay ông ta ra, di chuyển ra ngoài vài bước, từ trên nhìn xuống ông lão nói: “Thứ tôi muốn ông không thể trả nổi đâu, chẳng qua có vài thứ thì tôi tự mình có thể dành được.”

Ông già thu lại cánh tay ở khoảng không, chậm rãi nói: “Ta biết.”

Cửa cách một tiếng được mở ra, thân hình thẳng tắp của Tô hàm dựa ngay cạnh cửa, Tô Lương vội vàng đảo mắt nhìn Tô Hàm một cái, cười nói: “Tôi về trước.”

Nói rồi không thèm quay đầu đi thẳng ra ngoài, không có một ai đến ngăn cản, Tô Lương từng bước từng bước đi ra vườn, thấy Trịnh Tân đang đứng cạnh xe.

Bàn tay mò lên ***g ngực chạm vào một thứ băng lạnh, Tô Lương hít sâu một hơi nói: “Tôi biết tôi không thể giết được ông ta.”

Trịnh Tân nhìn về phía Tô Lương chớp mắt: “Thật ra căn bản không cần tự tay động thủ.” Nói rồi mở cửa xe, biểu thị Tô Lương lên ngồi.

“ Có ý gì?” Tô Lương hỏi.

Trịnh Tân cười đáp: “Ngày mai cậu sẽ biết.”

34. Chương 34

Xe chạy được một nửa, Trịnh Tân đột nhiên nhận một cuộc gọi, Tô Lương cũng không có để ý, y cảm thấy bản thân có chút mê mang, nghĩ đến ngày hôm đó đi lang thang trên đường, cũng chính là con đường này đi? Nhưng tất cả dường như đã là chuyện từ rất lâu, rất lâu về trước rồi.

“ Thân Tiêu gọi điện thoại đến nói Thân Sanh đã tỉnh, muốn gặp cậu.” Thanh âm trầm thấp của Trịnh Tân kéo Tô Lương ra khỏi đám hồi ức.

“ Gặp tôi?” Tô Lương suy nghĩ, không biết là có chuyện gì.

“ Đi không?” Trịnh Tân thản nhiên nói: “Tiểu thư của Thân gia. Thật ra cậu cũng rất lợi hại đi.”

“ Có ý gì? !” Tô Lương đối với thái độ không nóng không lạnh này của Trịnh Tân tuyệt đối phản cảm, mắt tối lại, nhưng y cũng mười phần rõ ràng địa vị của bản thân, nói trắng ra, bản thân chỉ là một con cờ thôi, đi đến đâu cũng bị người bài bố, đầu tiên là Tô Hàm, hiện tại thì là người này.

Xe đột nhiên tấp vào lề đường, Trịnh Tân thản nhiên nhìn y, đợi quyết định của Tô Lương. Tô Lương có chút buồn cười nói: “Đương nhiên là phải đi, nhưng chỉ là xem thử thôi.”

Khi đến bệnh viện Thân Sanh đang nằm thì trời đã tối, theo lý mà nói thì đã không thể thăm bệnh, nhưng Tô Lương lại một đường thuận lợi đi đến trước giường của Thân Sanh, và một lần nữa đụng mặt Thân Tiêu.

Thân Tiêu tựa hồ chỉ nhìn Tô Lương một cái, rồi ra ngoài, ngay cả Trịnh Tân cũng dừng ở ngoài cửa, cái loại cảm giác ái muội này, khiến Tô Lương cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Thân Sanh ngồi trên giường bệnh, mặt áo bệnh nhân màu trắng có chút hoa văn, sắc mặt hơi tái nhợt quá mức, nhưng tinh thần lại rất tốt, thấy Tô Lương cô lập tức chào hỏi rồi mời Tô Lương ngồi.

“ Cậu không có chuyện gì đi?” Tô Lương trước giờ không biết an ủi người khác, cũng chỉ có thể nói vậy.

Thân Sanh có hơi dãn ra một nụ cười trên gương mặt thanh tú: “Tôi có thể có chuyện gì, chỉ là bị thiếu máu mà thôi, xem bọn họ khẩn trương kia.” Sau đó lại chuyển mắt nhìn mặt Tô Lương tiếp tục: “Hôm đó thật sự có lỗi, khiến các cậu phải đi uống phí một chuyến.”

“ Không sao, đây cũng không thể trách cậu.” Tô Lương thản nhiên cong miệng cười đáp: “Thật ra là một người bạn của tôi.....”

“ Cậu cười lên nhìn rất đẹp.” Thân Sanh ngắt lời Tô Lương, trong con ngươi trong sáng thoáng qua một tia giảo hoạt.

Tô Lương có chút lúng túng đỏ mặt nói: “Chuyện của cậu tôi không nên xen vào.”

Thân Sanh thoải mái cười đáp: “Cậu cũng không ngốc chứ? Thật ra tôi sớm đã nhìn ra, nhưng chuyện cảm tình này tương đối phiền phức, hơn nữa tôi ghét chuyện nào trói buộc tôi. Nếu như không phải thân thể tôi không khỏe, tôi sớm đã tự do tự tại mà sống rồi, như vậy cũng sẽ không gặp cậu.”

Tô Lương nghĩ rồi nói: “Cậu tìm tôi có việc gì?”

“ Cậu thật không có tình cảm.” Thân Sanh cười khổ: “Rõ ràng cái gì cũng không thể nhìn thấu, tại sao không chịu buông xuống, biết sẽ bị thương, tại sao còn muốn giãy dụa?”

“ Tôi không hiểu.” Tô Lương nhìn mặt Thân Sanh nói.

“ Không, thật ra cậu rất rõ, chẳng qua là.....” Thân Sanh nói chậm lại: “Có muốn cùng tôi sống cuộc sống tự do tự tại không? Tôi cảm thấy cùng với cậu rất hợp.”

Nói rồi chuyển đường nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn ánh đèn chói sáng phồn hoa trong màn đêm thành thị, giống như những vì sao trong vũ trụ. Không đợi Tô Lương trả lời, cô đã quay mặt lại, nhìn Tô Lương nói: “Tôi cho cậu ba ngày, vào giờ này ba ngày sau, tôi ở phi trường đợi cậu, nếu như cậu không đến, tôi sẽ coi như cậu..... không, hiện tại cậu đừng nói, cái gì cũng đừng nói, tôi không muốn nghe.”

Cuộc nói chuyện này tựa hồ đã tiêu hao hết tất cả sức lực của cô, Thân Sanh tái nhợt cười nói: “Cậu ra ngoài đi.”

Tô Lương ghen lời trong họng, khó chịu vô cùng, nhưng thái độ của Thân Sanh lại rất kiên quyết, Tô Lương ngừng một lát, cuối cùng cũng chỉ có thể nhàm chán đi ra.

Thân Tiêu đang đợi ngoài cửa, thấy Tô Lương đi ra, cũng không nói gì, Tô Lương biểu thị Trịnh Tân cùng trở về, đi chưa được vài bước, đột nhiên nghe Thân Tiêu nói: “Em gái của tôi nhờ cậy cậu rồi, tuy là tôi rất ghét cậu.”

Không đợi Tô Lương quay đầu lại Thân Tiêu đã đi vào phòng bệnh, thậm chí còn đóng cửa lại, Tô Lương dừng bước, cuối cùng dưới ánh mắt không rõ ý tứ của Trịnh Tân, trở về nơi ở hiện tại.

Tô Lương mệt mỏi cùng cực đi lên lầu, cơm tối cũng không muốn ăn, vào phòng nhìn thấy một quang cảnh đen kịt, trên giường đang ngồi một bóng đen, suy nghĩ rồi mới phát hiện bản thân sớm đã quên phức Hàn Tùng kia rồi.

Có chút áy náy cười cười, nhưng trong bóng tối cũng không thể nhìn rõ. “Sao không bật đèn, anh dọa tôi đó.” Đi qua đang muốn bật công tắc.

“ Đừng bật đèn.” Thanh âm trầm thấp mà tràn đầy từ tính, khiến cánh tay đã đưa ra của Tô Lương giống như chạm phải điện mà rút về.

Tô Lương nắm ngón tay trên bàn tay trái, khó thể tin tưởng nhìn thân ảnh đó, nhất thời không biết nên nói cái gì, có lẽ cái gì cũng không nói mới là tốt nhất.

Tô Lương cười nhạo chính mình, cũng cười nhạo người đang ngồi ở đó. Tô Hàm, Tô Hàm, Tô Hàm, anh lần này lại muốn tổn thương tôi thế nào?

Khoảng cách từ cửa đến giường là ba mươi bước, Tô Lương nhìn Tô Hàm đang ngồi cách ba mươi bước, có lẽ là sắc đêm che phủ, luôn cảm thấy đáng cười và trào phúng đến thế.

“ Cậu đi đâu?” Ngực khí thần nhiên của Tô Hàm không nghe ra bất cứ cảm tình gì, tựa hồ chỉ là hỏi thăm bình thường.

“ Anh chắc đã biết rồi chứ?” Tô Lương cười đáp.

“ Tôi biết, nhưng là, tôi muốn nghe chính miệng cậu nói cho tôi.” Tô Hàm cười nhẹ, nói: “Cậu sao không qua đây?”

Thanh âm nghi hoặc đánh bại ý thức của Tô Lương, đợi khi ý nhận thức lại, y đã đứng ở bên cạnh Tô Hàm, chân của Tô Lương giống như bị mọc rễ đâm sâu vào lòng đất, không thể di động nửa phân.

Cánh tay thô ráp mà lại ấm áp phủ lên trước ngực Tô Lương, sau đó dừng lại ở vị trí trái tim, đứng ở gần thì thanh âm của Tô Hàm nghe vào tai càng nghiêm lệ, hần cười lạnh nói: “Nơi này của cậu chứa không ít người a ~ gần đây lại càng gần gũi với Trịnh Tân.”

Tiếng cười lạnh của Tô Hàm, khiến Tô Lương gần như một trận run rẩy, hần lại tiếp tục nói: “Nha đầu đó nói với cậu cái gì?”

“ Không có gì.” Trong đầu Tô Lương này giờ chỉ là một mảng hỗn loạn.

“ Cậu nhìn trúng con nha đầu đó sao?” Thanh âm của Tô Hàm lãnh tĩnh không chút cảm tình.

“ Không có.”

“ Tôi khuyên cậu đừng nên có chủ ý gì với cô ta, có thể chỉ có cậu là không biết thôi.” Tô Hàm cười lạnh.

“ Cái gì?” Tô Lương không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Tô Hàm, không biết, không biết cái gì?

“ Chuyện của nha đầu đó và anh trai của cô ta.” Khóe miệng Tô Hàm câu lên một độ cong đẹp mắt: “Đừng tự mình đa tình cho rằng người ta nhìn trúng cậu.”

“ Cùng Thân Tiêu?” Tô Lương nhíu mày hỏi.

“ Ha ha, cha của đứa nhỏ trong bụng cô ta.” Tô Hàm lạnh lùng nói.

Tô Lương kinh ngạc sững sờ, rồi không biết nên nói cái gì.....

35. Chương 35

Tô Lương hoang mang mất một lúc, trên môi đã bị Tô Hàm cắn lấy, mùi vị huyết tanh nhàn nhạt hòa lẫn với mùi rượu như có như không, khiến Tô Lương nhất thời quên mất phản kháng, chỉ có thể tùy ý đầu lưỡi thô bạo của hần loạn đả trong khoang miệng, không biết qua bao lâu, Tô Hàm cuối cùng bỏ Tô Lương ra, con ngươi nhìn thẳng mặt Tô Lương nói: “Cậu thay đổi rồi, lạnh lùng đi.”

“ Có lẽ.” Tô Lương tự giễu cười cười, nếu là người không có cảm tình thì càng tốt, trong hắc ám ai cũng không thể nhìn rõ biểu tình của ai, giống như được linh hồn che phủ, Tô Lương thần nhiên cười, khổ sở cười, vô thanh cười.

Người trước mắt lúc này so với lần đầu tiên bản thân gặp hình như không có biến đổi, thì ra từ lúc bắt đầu ta đã chìm vào rồi, không có thuốc chữa.

Trong bóng đêm Tô Hàm vẫn như cũ đứng thẳng, cùng Tô Lương mặt đối mặt, một cỗ khí thế vô hình tựa như muốn đè ép Tô Lương. Tô Lương cảm thấy bản thân sắp tắt thở, bầu không khí buồn bực tĩnh mịch này khiến người ta hoảng loạn, y nhìn Tô Hàm nói: “Hàn Tùng đâu?”

“ Đã về rồi.” Ngữ khí của Tô Hàm vẫn bình ổn.

Tô Lương nhìn vào con ngươi sáng trưng đang chăm chú vào y, nói: “Còn có chuyện gì sao?”

“ Không, không có.” Tô Hàm nói vậy nhưng vẫn không có ý muốn đi, bờ môi hơi mở, chậm rãi nói: “Cậu muốn làm gì?”

Tô Lương ngạc nhiên, vốn cho rằng hần vẫn luôn không nghe không hỏi nữa, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, càng không nghĩ đến Tô Hàm sẽ đích thân hỏi y.

“ Tôi cũng không biết.” Tô Lương nghĩ rồi trả lời, “Tôi chỉ muốn biết chân tướng của sự việc.”

“ Vậy thì hiện tại cậu chắc cũng đã biết rồi.” Tô Hàm đạm nhiên nhìn Tô Lương: “Ngừng tay đi, cậu không nên tham gia vào nữa.”

Tô Lương kéo khoe môi, cười nói: “Anh cho rằng tôi nguyện ý tham gia vào sao? ! Tức cười, không phải đều là do các người sắp đặt cho tôi sao? Nói đi nói lại tôi chẳng qua là một con cò, ngay cả con rôi cũng không bằng.”

Tô Hàm ngạc nhiên một chút, mới nói: “Hậu quả cậu có từng nghĩ qua chưa.”

“Còn có thể tệ hại đến mức nào nữa?” Tô Lương cười nói: “Có lẽ chết là tốt nhất.” Có lẽ là tuyệt vọng có lẽ là ưu thương, Tô Lương ngay cả bản thân cũng không có cách nào phân rõ, thật sự là chết thì còn tốt hơn chút.

“Chết?” Tô Hàm cười, lần này là nụ cười mang theo cảm tình, nhìn vào mắt Tô Lương dịu dàng đi rất nhiều: “Tôi mém nữa đã quên, cậu vẫn là con nít.”

“Con nít? Anh đang chế nhạo tôi sao?” Tô Lương nhìn Tô Hàm cười nói: “Tôi rất là vô dụng, cũng không cần anh đến chế nhạo tôi. Nếu như không phải vì các người, tôi sẽ có cuộc sống riêng của mình, tôi căn bản không muốn bị người sắp đặt. Anh biết tư vị bị người khác tùy ý khinh rẻ là như thế nào không? Anh biết một người nếu như ngay cả tự tôn đều mất đi, thì còn có được cái gì? Có lẽ anh vĩnh viễn cũng không biết!”

Tô Hàm đột nhiên ha hả cười lớn, cười đến ngả nghiêng, nhưng thanh âm lại dần dần thấp xuống, dưới mục quang nghi hoặc của Tô Lương, cuối cùng chỉ nhàn nhạt cười. Có lẽ là thích ứng với bóng tối, Tô Lương cảm thấy bản thân dường như có thể nhìn được mỗi một biểu tình trên mặt Tô Hàm, Tô Hàm thế này khiến Tô Lương cảm thấy xa lạ.

“Cậu nói cũng đúng, tôi không phải cậu, tự nhiên không biết cảm nhận của cậu.” Nụ cười của Tô Hàm dần dần chuyển lạnh, cuối cùng ngay cả khoe miệng cũng không còn ý cười.

Tô Lương hoảng hốt một chút, lại thấy Tô Hàm đã ngồi lên giường, nhìn y nói: “Vậy thì chúng ta ngồi xuống bàn chút giao dịch thế nào?”

“Giao dịch? Tôi với anh có giao dịch gì đáng bàn chứ?” Tô Lương chăm chỉ nghiên cứu biểu tình của Tô Hàm, không hiểu câu nói này của hắn có ý gì.

“Cậu cùng Trịnh Tân bàn điều kiện gì? Tôi có thể cho cậu tốt hơn.” Tô Hàm nhìn biểu tình chế giễu của Tô Lương, lại nói: “Cũng đúng, cái thứ ngu ngốc như cậu có thể căn bản không có đưa ra điều kiện gì với hắn.”

Nụ cười của Tô Lương cứng lại, nói: “Chuyện của tôi không cần anh lo.”

“Cậu tin hắn..... hơn là tin tôi?” Con người của Tô Hàm lấp lóe.

Đường nhìn không rõ ý nghĩa từ Tô Hàm bắn về phía Tô Lương, Tô Lương cảm thấy mỗi một sợi lông tơ trên người đều đang nhanh chóng dựng lên, “Anh trừ tổn thương tôi, thì còn có thể làm cái gì? Tôi dựa vào cái gì để tin anh?”

“Cậu quên rồi....” Ngực khí của Tô Hàm trầm xuống, chân trái móc lên đùi của Tô Lương, một lôi một kéo, khiến Tô Lương ngã ngồi lên thảm sàn, không đợi Tô Lương kịp phản ứng, thân hình trắng kiện đã chặt chẽ áp chế, không thể cử động.

Tô Lương mở lớn miệng hít thở, bình ổn lại nhịp tim, nhìn kẻ đang áp lên người mình nói: “Anh làm cái gì!”

“Tôi nói cậu đã quên một chuyện, cậu ngay cả tôi cũng không có cách thắng nổi, chỉ có thể ở dưới thân tôi cầu hoan, cậu còn có thể làm cái gì!” Tô Hàm càng thêm dùng sức trên tay, nắm chặt cổ tay Tô Lương phát đau.

Tô Lương quay đầu đi, không thềm để ý đến Tô Hàm, trong cổ họng dâng lên vị đắng.

Đột nhiên lực đạo trên tay nhẹ bớt, Tô Hàm không có bất cứ động tác nào, chỉ như vậy nhìn Tô Lương, cười nói: “Có lẽ tôi nên thử nhìn xem cậu có thể chạy được bao xa, nếu như cậu thắng, cậu có thể đáp ứng tôi một chuyện không?”

Tô Lương ngẩng ra nhìn người này.

Tô Hàm cau miệng lên một độ cong cuối cùng, từ trên người Tô Lương đứng dậy, nói: “Một chuyện rất đơn giản.”

“ Là gì?” Tô Lương ngồi dậy tựa vào mép giường, nhìn con mắt thăm thẳm của Tô Hàm, trong lòng lạnh đi nói: “Nếu như tôi thắng rồi, chuyện đầu tiên tôi làm chính là giết anh.”

Tô Hàm hừ một tiếng nói: “Tôi biết.”

Trong không khí ánh mắt hai người giao nhau rồi tản ra, Tô hàm ngưng trệ một chút, cuối cùng vẫn không nói gì cả, lẳng lặng rời đi.

Tối đó, Tô Lương hoàn toàn mất ngủ.....

36. Chương 36

Ngày hôm sau là chủ nhật, Tô Lương nằm trên giường một buổi sáng, cuối cùng lý do không thể không dậy là do đói bụng đến không chịu nổi. Xuống lầu tìm kiếm một chút bánh mì trong tủ lạnh, chỉ ăn lấp bụng.

Trong vô ý nhìn thấy bản thân trong gương, thật sự ồm đồm rất nhiều, đặc biệt là hai vòng mắt đen giống như bị người ta thui. Dùng nước rửa mặt, đầu có ngu ngu ngơ ngơ mới coi như tỉnh táo.

Cả căn phòng dị thường an tĩnh, nghĩ tất Tô hàm đã đi từ sớm, chẳng qua ngay cả Trịnh Tân cũng không có tung tích, Tô Lương cảm thấy có hơi kỳ lạ, nói thế nào thì trước đây cũng có một hai người ngốc trong phòng, hôm nay ngay cả một bóng người cũng không thấy. Đột nhiên nhớ lại lời nói của ông già hôm qua, một nỗi lo sợ cấp thiết kỳ lạ trào lên.

Tô Lương thay quần áo, vội vàng ra ngoài, vừa ra ngoài cửa, thì cửa được mở ra, người phụ nữ trung niên vẫn luôn phụ trách ăn mặc của Tô Lương đi vào, thấy Tô Lương thì mặt không biểu tình nói: “Hàm thiếu gia có giao phó, hôm nay bảo cậu ở trong nhà.”

“ Tại sao? Xảy ra chuyện gì? Sao không có ai đến gọi tôi dậy?” Tô Lương liên tục truy hỏi, nhưng người phụ nữ vẫn không có biểu tình gì, cũng không có ý tứ muốn trả lời.

Tô Lương trong lòng hừ lạnh, bà có thể nhốt được tôi sao? Tô Hàm, anh quá xem thường tôi rồi. Sau đó y liền muốn cưỡng thế xông ra ngoài, dùng tay nhẹ nhàng đẩy người phụ nữ đang chắn trước mặt, lại thấy một người đang cười như không cười đứng chắn đường ra.

Con mắt phượng chặt chẽ dán lên người Tô Lương, mang theo ba phần ý cười, bốn phần lãnh khốc, chỉ còn sót lại ba phần lưu manh, nói: “Muốn đi đâu?”

Tô Lương nhìn Hàn Tùng, ngạc nhiên một lát mới nói: “Anh..... sao lại đến đây?”

“ Tôi sao lại không thể đến? Cũng không biết là ai hôm qua vứt tôi qua một bên.” Hàn Tùng nói rồi đưa tay kéo vai Tô Lương, cười với người phụ nữ, sau đó mới vào phòng.

“ Đó là do tôi có chuyện gấp.” Tô Lương có chút áy náy trong lòng, biết rõ Hàn Tùng là đến để xem y, vẫn là thật thà nhìn mắt hắn nói: “Anh có biết không? Sắp xảy ra chuyện rồi. Chuyện rất lớn. Tôi.....”

“ Ha ha ~ có thể xảy ra chuyện gì? Hàn Tùng cắt lời Tô Lương, nhìn mặt Tô Lương chậm rãi nói từng chữ: “Cho dù xảy ra chuyện lớn, cũng không có phần cho cậu tham dự.”

Nói xong nhàn thần thay đổi mấy lần, cuối cùng ầm ập xuống, đóng cửa lại, cười nói: “Trời có sập xuống cũng sẽ có một người cao lớn chắn đỡ, cậu sợ cái gì?”

Một câu nói khiến Tô Lương không có cách phản bác, Tô Lương trên trên dưới dưới đánh giá Hàn Tùng, vẫn không có động tác gì, chỉ nghe Hàn Tùng bình tĩnh nói: “Đừng lãng phí đầu óc nữa, cậu muốn thắng tôi, trong vòng mười năm nữa cũng không có khả năng.”

Tô Lương chùi tay lên mặt hỏi: “Tô Hàm gọi ai đến sao?”

Hàn Tùng không trả lời, chỉ như vậy nhìn Tô Lương, khiến Tô Lương cảm thấy từng trận từng trận nổi da gà. Tô Lương hòa hoãn lại tâm tình mới nói: “Hôm nay có phải là.....”

“ Hôm nay sẽ rất hỗn loạn, nếu như cậu muốn biết chút gì đó, có thể mở ti vi lên, tuy sẽ không hoàn toàn nhưng chắc cũng cho cậu biết một chút chuyện cậu muốn biết.” Hàn Tùng nói rồi mở công tắc, màn hình liền chớp sáng lên.

Tô Lương không có nhìn màn hình, mà vẫn luôn nhìn thẳng mặt Hàn Tùng, Hàn Tùng cười ha hả nói: “Tôi có gì đẹp vậy?”

“ Tô Hàm nói với anh thế nào.” Tô Lương nghĩ rồi hỏi.

“ Tô Hàm nói hiện tại bên ngoài không an toàn, một tiểu quỷ như cậu vẫn là nên ở trong nhà mới an toàn.” Hàn Tùng có chút nghịch ngợm nói.

“ Tôi muốn nghe nguyên văn lời của hắn.” Tô Lương vô thức nắm chặt lấy ngón tay của mình.

Con mắt Hàn Tùng chớp sáng: “Hôm nay trở ngại của Tô gia sẽ bị xóa sạch.”

Tô Lương cười nói: “Cũng bao gồm tôi sao?”

Nụ cười trên gương mặt Hàn Tùng dần dần biến mất, môi chậm chậm biến thành một đường thẳng nói: “Tô Hàm đợi cơ hội này đã rất lâu rồi, hơn nữa hắn cũng đã đạt thành hiệp nghị cùng bọn người Trịnh Tân, chỉ cần kế hoạch thành công sẽ giao cậu cho họ, đối với chuyện sau này chính là địch nhân thủy hỏa bất dung.”

“ Tô Hàm sẽ không thể đưa tôi đến chỗ của Trịnh Tân đâu, đúng không? Hắn không phải có thể cho phép sự tồn tại của tai họa là tôi sao? Cho nên mới là anh đến đây.” Con mắt sáng rực của Tô Lương lúc này nhìn đến vô cùng rõ ràng.

Ngữ khí thản nhiên của Hàn Tùng chậm rãi tản mát, cười nói: “Thật ra tôi cũng thật không nỡ giết cậu.”

“ Tại sao không phải là hắn tự tay động thủ? !” Tô Lương hỏi

“ Vì hắn không biết.” Hàn Tùng trêu chọc nói: “Thật ra thì ~ tính nguy hiểm của bọn người Trịnh Tân đối với Tô Hàm không là gì cả, mấu chốt ở trên người cậu, cậu không nên xuất hiện.”

“ Tôi?” Tô Lương tự giễu cười, Hàn Tùng lại tiếp tục chậm rãi nói: “Cậu là một nhân tố không xác định, mà chuyện của Tô Hàm cần phải tuyệt đối thắng lợi, cho nên cậu không nên tồn tại.”

“ Lúc nào?” Tô Lương đột ngột cười: “Tôi chắc có thể biết bản thân còn bao nhiêu thời gian để sống chứ?”

Hàn Tùng nhìn đồng hồ trên tường, lúc này vừa mới một giờ rưỡi, hắn cười nói: “Nhiều lắm là tám tiếng nữa, tôi có thể cùng cậu dùng một bữa tối đốt nến, cậu cũng có thể nói là bữa tối cuối cùng.”

Tô Lương cười khổ: “Thì ra nhanh như vậy.”

Trong ti vi truyền ra tạp âm, càng thêm hiện rõ sự tĩnh mịch trong phòng, Tô Lương vẫn không nói gì, y cảm thấy đáng cười chính là, thì ra tối hôm qua chính là lần cuối cùng gặp hắn.

Mà trong khoảng thời gian cuối cùng đợi chờ tử vong, trong não nghĩ đến cũng chỉ là một người đó, là người bản thân vẫn luôn thống hận. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cũng mang đi tâm tư của Tô Lương, y có chút hoảng hốt, giống như bản thân vẫn luôn nằm mộng, giống như đã chìm vào một cơn ác mộng thật dài.

Nếu như là ác mộng thật thì tốt rồi, Tô Lương cười giễu, xuyên qua cửa sổ chấm đất, nhìn vầng thái dương dần lặn, cuối cùng cả căn phòng đều chìm vào một mảng hắc ám, Hàn Tùng bật đèn, nhất thời trong và ngoài căn phòng trở thành hai thế giới riêng.

Người phụ nữ kia đã chuẩn bị một bàn cơm cuối cùng, Hàn Tùng biểu thị với Tô Lương, Tô Lương nhìn lên đồng hồ, thời gian là tám giờ.

37. Chương 37

Không gian tĩnh mịch, Tô Lương nhìn Hàn Tùng ngồi đối diện, đèn sáng từ trên đỉnh tỏa xuống, tóc mai trước trán Hàn Tùng che khiến y không thể nhìn rõ con mắt hắn. Người phụ nữ trung niên lục tục mang đồ ăn lên, Tô Lương cười nói: “Anh làm sao biết Tô Hàm nhất định sẽ thắng?”

Hàn Tùng ngẩng mắt lên, nhìn thẳng vào Tô Lương, ngón tay đặt dưới cằm, con ngươi đen nhánh phien lên một ý cười: “Cậu biết tôi tại sao muốn đợi tám tiếng không? Tôi hoàn toàn có thể khi vừa bước vào cửa liền giết cậu rồi, cũng sẽ không nhưng hiện tại để người dùng súng chỉ vào đầu tôi đâu.”

Tô Lương lúc này mới chuyển mục quang đến người đang đứng sau lưng Hàn Tùng, y không hiểu lại nhìn Hàn Tùng nói: “Tôi cũng không biết đây là tại sao.”

Hàn Tùng cười cười, một bộ biểu tình không sao cả, tiếp tục nói: “Tôi sớm nên nghĩ đến, chỉ là không ngờ đến đón Tô Lương sẽ là bà.”

Biểu tình lạnh lùng của người phụ nữ, không chút mở miệng, chỉ dùng sức ấn súng vào góc trán Hàn Tùng, thần nhiên nói: “Đây vốn là tôi dùng để phòng thân, đạn đường kính 0.38 bắn bốn phát lên người cũng không chết được, nhưng nếu như là ở đây thì sao?”

Tô Lương nhìn nhân thần bình tĩnh không lay động của người phụ nữ trở nên hung ác, giống như một giây tiếp theo có thể bóp cò, Tô Lương ngạc nhiên nói: “Đợi đã, tôi còn muốn hỏi hần.”

Hàn Tùng lưu manh cười, nói: “Nghĩ muốn biết cái gì?”

“Tại sao phải đợi tám tiếng?” Tô Lương cố chấp hỏi, y đang ôm một kỳ vọng khó thể nói rõ, có lẽ.....”

“Ha ha, cậu thật không hiểu hần.” Hàn Tùng cười gượng mấy tiếng, trầm mặt nói; “Đúng như cậu muốn nói, hần đồng dạng không thể bảo chứng bản thân có thể nắm chắc cục diện, không chế cậu, chính là không chế cục thể cuối cùng.”

Thì ra chung quy cũng không phải giống như mình đang nghĩ, Tô Lương cười khổ, vốn cho rằng có lẽ muốn gặp mặt y một lần cuối cùng, không ngờ thế nhưng lại là vì đề phòng vạn nhất, Tô Lương khép mắt cười nói: “Tôi không hiểu, chỉ vì tôi là người kế vị danh chính ngôn thuận?”

Hàn Tùng chỉ cười không trả lời.

“Anh không có gì muốn nói sao?” Tô Lương nhìn Hàn Tùng, lại nhìn người phụ nữ đang cầm súng nói.

Trên tay Hàn Tùng đang cầm muống canh, đảo đảo, cười nói: “Thật ra cho dù đã đến giờ, tôi cũng sẽ không giết cậu. Tôi biết cậu sẽ không tin, nhưng tôi không phải là vì cậu. Tôi là vì hần, tôi không muốn khiến hần hối hận.”

Hàn Tùng nghịch ngợm chớp mắt, nhìn Tô Lương cười, Tô Lương cảm thấy cổ họng khô cứng, có lẽ là một cách tránh né, y chung quy không có cách nào để nhìn thẳng vào ánh mắt của Hàn Tùng.

Cũng chính trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như thế, mũi canh trong tay Hàn Tùng chuẩn xác và nhanh chóng cắm vào cổ của người phụ nữ, người phụ nữ chậm mất nửa giây, đợi khi đạn bắn ra thì người cũng đã hết thở, mà Hàn Tùng miễn tuệ tránh người đi, viên đạn ghim vào vai trái.

Đợi khi Tô Lương tỉnh táo lại, cục thể đã biến chuyển. Hàn Tùng đá di thể của người phụ nữ sang một bên, nói: “Tôi bình sinh ghét nhất chính là có người chỉ súng vào đầu tôi.” Sau đó thần nhiên nhìn về phía Tô Lương vẫn ngồi trên ghế không động đậy, cười nói: “Cậu rất lạnh tĩnh đấy.”

Tô Lương nhìn một tay Hàn Tùng đang nắm chặt vết thương ở vai trái, nhưng thần tình vẫn rất trấn định: “Không biết tại sao, tôi tựa hồ biết tôi chạy không thoát được căn phòng này.”

Hàn Tùng cười nói: “Không phải chạy không thoát, mà là không muốn chạy thôi.”

“Có lẽ.” Tô Lương cười cười: “Thật ra tôi suy nghĩ rất nhiều, không biết bản thân tại sao còn sống làm gì, tôi cảm thấy hiện tại tôi còn có thể ngồi ở đây quả thật là một kỳ tích. Anh biết không? Tự tôn của tôi rất lớn, từ nhỏ thứ mà đứa con nít khác có được tôi cũng không thể thiếu, tôi không cho phép thứ tự tôn của người khác đứng trên tôi. Rất nhiều rất nhiều chuyện, cuối cùng luôn là tự làm bản thân thương tổn, buồn cười là hiện tại xem ra tất cả đều là khoảng không, cái gì cũng không phải.”

Con ngươi trong suốt của Tô Lương nhìn Hàn Tùng tiếp: “Cho nên, thật ra tôi sớm đã chết rồi, chỉ là bản thân tôi không có phát hiện, hiện tại người ngồi ở đây, lại là ai chứ? Anh có thể nói cho tôi biết không?”

Hàn Tùng dịu hòa nhìn Tô Lương: “Vừa rồi tôi không phải làm cậu mơ hồ, tôi thật sự sẽ không giết cậu.”

Tô Lương cười cười, biểu tình bình tĩnh dị thường: “Tôi biết, nhưng tôi sẽ giết anh.” Tô Lương chậm rãi nâng cao tay cầm súng, nhắm thẳng vào giữa trán Hàn Tùng.

Hàn Tùng mặt tái nhợt, nhìn hộp cơm bên cạnh Tô Lương không biết từ lúc nào đã bị mở ra, bên trong trống rỗng, hắn cười khổ, cuối cùng cũng coi như đã sai lầm.

“Tôi nhớ vừa rồi anh nói anh ghét nhất người khác chỉ súng vào anh, tôi muốn biết cảm nhận hiện tại của anh.” Tô Lương bình tĩnh vô cùng, ngay cả ánh mắt cũng không đổi.

“Tôi cảm thấy rất vinh hạnh.” Hàn Tùng nói: “Trên tay tôi hiện tại không có cái gì cả, cậu có thể yên tâm nổ súng.”

Tô Lương nhíu mày, không thỏa mãn câu trả lời của Hàn Tùng: “Tôi muốn nghe lời nói trong lòng anh, tôi muốn biết khi tôn nghiêm của anh bị sỉ nhục, anh sẽ nghĩ thế nào.”

Hàn Tùng nhếch miệng: “Gông xiềng.”

“Cái gì?” Tô Lương không hiểu.

Con mắt Hàn Tùng nhìn thẳng Tô Lương: “Đây là một loại gông xiềng. Bị người yêu nhất trời buộc, cho dù thống khổ cũng là hạnh phúc. Tôn nghiêm là cái gì? Ha ha ~ chẳng qua chỉ là một tâm lý tự ám thị để thỏa mãn chính mình của con người thôi, tôi biết ý của cậu, tôi cũng hiểu cậu nghĩ thế nào, nhưng mà.... cậu không có yêu Tô Hàm sao?”

Tay của Tô Lương run rẩy cầm súng có chút không vững, y chậm rãi nói: “Tôi không hiểu ý của anh.”

“Cậu yêu hắn, cho nên cậu có thể chịu đựng sự sỉ nhục của hắn.....”

“Câm miệng!” Tô Lương phẫn nộ cắt lời Hàn Tùng, ánh mắt hung ác nhìn thẳng vào hắn, “Anh cái gì cũng không hiểu.”

“Tôi thà rằng bản thân cái gì cũng không hiểu!” Hàn Tùng đề nặng ngữ khí, nhãn thần nhìn Tô Lương đã hằn lên tia máu, nói: “Cái tôi không hiểu chính là điểm nào của tôi không bằng cậu? Ha ha ~ cậu cảm thấy đáng cười, tôi cảm thấy càng đáng cười, tôi chỉ có thể làm bạn với hắn suốt đời, còn cậu thì không giống.”

Hàn Tùng nhìn Tô Lương, càng thêm trầm xuống: “Nhanh một chút đi, không thì cậu không thể đi đâu.”

Tô Lương ngạc nhiên, trong cuộc đời lần đầu tiên, phải quyết định sống chết của một người, ngón tay thật nặng, sau đó, Tô Lương nhìn Hàn Tùng cười khổ, nói: “Đáng tiếc không có đạn.”

38. Chương 38

Tô Lương cười rất bình tĩnh, y thuận tay vút súng lên bàn, nhìn Hàn Tùng: “Tuy rằng tôi không có cách giết anh, nhưng tôi muốn đi, tôi không muốn để bản thân bị nhốt chết trong này.” Nói xong, nhìn bờ vai Hàn Tùng đã bị máu thấm đỏ, y cười tiếp: “Trong phòng chắc có hòm thuốc, nhưng tôi nghĩ chắc anh so với tôi còn rõ hơn nó ở chỗ nào.” Nói rồi không quay đầu đi khỏi.

Không khí bên ngoài cực tốt, khiến đầu óc đang mờ mờ ảo ảo của Tô Lương trong giây lát thanh tỉnh. Đúng như suy nghĩ của Tô Lương, Hàn Tùng không đuổi theo, hắn cũng không cần phải đuổi, có lẽ kết cục này mới là tốt nhất.

Hàn Tùng khổ sở cười, ngón tay thon dài vuốt lên cây súng còn mang hơi ấm bàn tay của Tô Lương, thuận thực nhấc súng lên nhắm vào bình hoa bên cạnh, giây tiếp theo bình hoa vỡ nát nằm trên bàn, dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Đạn hết rồi sao? Y cũng thật biết cách đánh lừa đó. Hàn Tùng nằm lên sofa, không muốn động đậy.

Đầu kia của điện thoại, Tô Hàm lẳng lặng đợi chờ tin tức, hai tiếng trước một trận ác chiến khiến hắn mệt mỏi cùng cực, Tô Hàm thấp giọng cười, thì ra tất cả sẽ giải quyết như vậy.

Khi nhìn thấy Tô Vĩnh Hoành hoảng sợ nhìn hắn, Tô Hàm cảm thấy áp lực rất lâu trước đây cuối cùng cũng được giải phóng, hiện tại ông chủ Tô gia không còn, Tô Vĩnh Hoành không còn, ngay cả Trí Nang Đoàn

luôn gây trở cũng tiêu tan như mây khói, Tô gia, Hàn gia, Thân gia, Sở gia tất cả đều không còn, nhưng tại sao, tại sao ta vẫn không thể thờ nổi? Tô Hàm trầm mặc một lát, nhìn người đối diện.

Trầm Ứng Hoàn đưa đến một ly rượu vang, cái loại cực kỳ giống máu, con người bèn nhón nhìn thấu qua trông kiếng, thần nhiên chĩa vào Tô Hàm: “Đây không phải là điều anh vẫn luôn muốn sao? Sao rồi? Không cao hứng?”

“ Cao hứng.” Tô Hàm nhú mào, cười đáp. Đúng rồi, còn có Trầm gia tồn tại, ánh sáng trong mắt Tô Hàm lưu chuyển, trong biển cổ lẩn này cũng chỉ có Trầm gia là không có bất cứ tổn hại nào.

Trầm Ứng Hoàn nhếch miệng cười, nhìn Tô Hàm: “Anh không yên tâm về tôi?”

“ Anh tại sao muốn giúp tôi?” Tô Hàm lắc lư dịch thể trong ly hỏi.

“ NO, NO, NO ~” Trầm Ứng Hoàn cười dịu hòa: “Tôi không phải đang giúp anh, tôi đang giúp chính mình.”

“ Nga ~” Tô Hàm nhìn hẩn cười, giống như đang đợi hẩn giải thích.

“ Tôi hiểu kỳ chính là, Thân Tiêu tại sao lại giúp anh? Anh với hẩn vẫn luôn thủy hỏa bất dung mà.” Tia nhìn sắc bén của Trầm Ứng Hoàn đang muốn nhìn thấu suy nghĩ của Tô Hàm.

“ Hẩn chỉ đang giúp chính mình.” Hàn Tùng cười tiếp tục nói: “Đặc biệt là khi biết Thân Sanh đã có đứa con của hẩn. Tôi chỉ đáp ứng hẩn, đợi chuyện xong rồi đưa họ đến một quốc gia xa lạ bắt đầu cuộc sống mới, sau đó đoạn tuyệt tất cả hậu họa.”

Trầm Ứng Hoàn lẩm bầm, rồi nói: “Không ngờ hẩn lại là loại si tình như thế, đáng tiếc.....” Trầm Ứng Hoàn cười đậm nhạt nói tiếp: “Đáng tiếc với cá tính của anh, anh sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Anh..... sẽ làm gì tôi nhỉ? Tôi phi thường hiểu kỳ.”

Tô Hàm cười nhưng không đáp, Trầm Ứng Hoàn cũng chỉ cười, nhưng sâu trong mắt thì không có chút ý cười nào, thật ra tôi muốn chết trong tay anh đó ~ Tô Hàm, anh biết không?

“ Đúng rồi, tôi đã quên hỏi anh, Trịnh Tân phải xử lý thế nào?” Trầm Ứng Hoàn chớp mắt.

“ Không chịu nổi một kích.” Tô Hàm cười đáp: “Thật ra đằng sau hẩn có thể lực ở nước ngoài tôi cũng sớm biết rồi, nhưng sai lầm của hẩn là cho rằng những lão gia hỏa cổ chấp đó sẽ chịu thay đổi, nực cười.”

“ Điểm này anh thì rất rõ ràng, đẩy hẩn ra không chút dấu vết, vậy người kia thì sao?” Trầm Ứng Hoàn thâm sâu nhìn Tô Hàm.

“ Người nào?” Tô Hàm hỏi ngược lại.

“ Anh còn giả ngốc trước mặt tôi sao?” Trầm Ứng Hoàn tiếp tục nói: “Trịnh Tân không đủ để tạo thành nỗi sợ, nhưng y thì không giống vậy đi? Nếu như tôi nhớ không sai thì, hiện tại người kế vị được tuyên bố ra ngoài chung quy vẫn là y. Tôi không nghĩ các anh làm nhiều như thế, lại là đang làm áo cưới cho người khác.”

Tô Hàm uống một ngụm rượu: “Tôi đã để Hàn Tùng đi rồi. Nhưng là.....” Tô Hàm nhìn điện thoại một cái, vẫn như cũ không có tin tức.

“ Có cần.....” Trầm Ứng Hoàn chớp mắt.

“ Chuyện của tôi tôi sẽ xử lý tốt, còn chưa cần đến phiên anh lo lắng.” Tô Hàm sắc mặt lạnh xuống, chỉ thấy Trầm Ứng Hoàn thần nhiên cười nói: “Chỉ cần hôm nay anh để tôi lại bên anh.....”

“ Anh muốn bức tôi hiện tại phải động thủ sao?” Đường nhìn băng lạnh của Tô hàm lướt qua Trầm Ứng Hoàn, hẩn vẫn tiếp tục cười vô tội nói: “Tôi lại không phải đang chừa mặt mũi cho anh sao, bỏ đi, coi như tôi dễ tiện được rồi. Dù sao người anh tuy ở trong này, nhưng hồn thì không còn rồi.”

Trầm Ứng Hoàn nhìn Tô Hàm không đáp lời, tiếp tục nói: “Tôi cảm thấy anh là cố ý, cố ý để Hàn Tùng đi, biết rõ hẩn căn bản không thể xuống tay, anh a ~ mới là người nhân tâm nhất.”

Tô Hàm cười nói: “Tâm? Sớm đã không còn rồi.”

Trầm Ứng Hoàn thản nhiên nói: “Có lúc tôi thật ghét bản thân thể này, có thể rõ rõ ràng ràng hiểu rõ anh, có lẽ cái gì cũng không biết mới là tốt nhất.”

Tô Hàm không phủ nhận: “Tôi cũng nên đi rồi.” Nói xong muốn đứng lên rời đi.

Trầm Ứng Hoàn nhìn bóng lưng của hắn có chút mơ hồ, khi Tô Hàm vừa đi đến cửa, đột nhiên nói: “Anh biết không? Tô Ngự đã chết rồi, không chỉ trong hiện thực, mà ngay cả trong tim của anh, anh lại hà tất như vậy?”

Tô Hàm ngừng một lát, nhưng không hề quay đầu đi thẳng ra, Trầm Ứng Hoàn cười khổ, thế sự chìm nổi, lại có mấy ai có thể nhìn cho rõ.

.

.

Xa xa nhìn thấy một biển lửa, còn có xe chữa cháy. Khóe môi Tô Hàm cong lên, nơi đã sống bao nhiêu năm chỉ như vậy không còn nữa, cũng thật sự có chút trống trải, nhưng trong tâm trí hắn lại có thứ gì đó không rõ tên, cũng không thể diễn tả.

Hắn không biết Tô Lương cuối cùng có còn sống không, hay đã chết rồi. Hàn Tùng cũng không còn tin tức gì nữa, Tô Hàm giống như một rối gỗ quay mù mù bận rộn, xóa bỏ hết thế lực tàn dư, kiến lập một trật tự mới, không có một khắc ngừng nghỉ.

Trịnh Tân thậm chí không có chính diện xung đột với Tô Hàm đã mai danh ẩn tích, trừ thỉnh thoảng lên báo một phát để chứng minh hắn còn sống ra, thì cũng không có bất cứ tin tức gì.

Không có một đám người già cổ hủ gây trở ngại, Tô Hàm làm việc càng ngày càng lợi thuận lợi, hắn thậm chí chuyển rất nhiều thế lực an bài trên con đường kiểm soát chân chính, đưa một số thế lực hỗn loạn khó quản ban đầu cũng chuyển hết trong phạm vi cai quản, cách làm quyết liệt đã đạt được thành công bước đầu, những tập đoàn ban đầu chỉ khi bị bức ép mới hợp tác với hắn trên hình thức nay cũng phải thật sự công nhận.

Tất cả đều thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến bản thân Tô Hàm không thể tin, nhưng đây chính là sự thật, hắn không chỉ một lần phái người đi tìm kiếm Hàn Tùng, cũng vẫn như cũ không có bất cứ tin tức nào.

Khi Tô Hàm ổn định được bước đầu, Trầm Ứng Hoàn cũng vì muốn tránh né, mà xuất ngoại nghỉ ngơi, một chuyến đi suốt hai năm nay.

Tất cả đều nên hạ màn rồi, Tô Hàm nghĩ như vậy.

39. Chương 39

Tô Hàm nhìn ra phong cảnh đang lướt đi ngoài cửa sổ, thật ra căn bản cũng không thể gọi là phong cảnh, chỉ là một dãy kiến trúc buồn cười được dựng lên từ mấy khối bê tông cốt thép không chút độ ẩm.

Đã bao lâu không có bình tâm tĩnh khí như thế để nhìn ra thế giới bên ngoài? Tô Hàm nghĩ, rồi lại đối với cách nghĩ vô lý của mình mà tự phì mũi chế nhạo, xe vẫn lái trên đường, đèn được bật lên, chiếc xe màu đen không lưu lại vết tích đang đợi chờ. Tô Hàm nhìn một cái, cười cười nghĩ đến, nếu như còn đợi nữa chỉ sợ thật sự không tới kịp phi cơ của Trầm Ứng Hoàn đáp xuống.

Bỏ thôi, bản thân gần đây thật sự quá rảnh rồi, lại còn thật sự muốn đi đón hắn. Tô Hàm càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, mục quan hắn xoay chuyển, nhưng ngoài ý muốn lại nhìn thấy hai bóng người đang đi ngang qua.

Sắc trời rất tối, hình như sắp đổ mưa, Tô Hàm ngạc nhiên, trong đường nhìn của hắn chính là Lữ Khánh, hắn vẫn luôn muốn đi tìm, mà vẫn chưa từng phái người đi tìm, bên cạnh Lữ Khánh đang dựa vào một người khác, nhưng hình dáng người đó lại bị Lữ Khánh che mất.

Tô Hàm đột nhiên cảm thấy nhịp tim đang đập thịch thịch cực mạnh, cuộc tương ngộ đột ngột này, khiến Tô Hàm gần như mất đi bản tính lạnh tĩnh. Tô Hàm tự nói với mình, đây không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng, y sẽ không công khai đường đường sống như vậy đâu, y lẽ nào không sợ ta đi tìm y sao?

Đi? Hay không đi? Trong lòng Tô Hàm cuộn trào.

Đi làm cái gì? Giết y? Không đi? Không, đây không phải là cách làm của ta, ta sao có thể cho phép tai họa tiềm ẩn tồn tại! Tô Hàm nhìn Lư Khánh và người đó tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng nhìn được người đó, bờ vai đơn bạc hao gầy, mái tóc ngắn mà mượt mà, đợi khi Tô Hàm ý thức được, hắn đã mở cửa xe ra, tài xế vội vàng nói: “Đã.....”

“Tôi đi ra ngoài một chút, anh đi trước đi.” Tô Hàm không đợi tài xế ấn chuông, đã chạy đi.

Hai người trước mặt đi cũng không tính là nhanh, giống như đang thảo luận đề mục, hay là cái gì khác. Tô Hàm càng đến gần, bước chân càng nhẹ, càng chậm. Có lẽ hiện tại quay đầu vẫn còn kịp, chỉ cần làm như cái gì cũng không biết.

Còn có ba bước, Tô Hàm ngạc nhiên, chỉ thấy Lư Khánh đã quay đầu lại nhìn thấy hắn, rồi dừng lại. Sắc mặt trầm xuống.

“Sao vậy?” Người bên cạnh thanh thoát lên tiếng, sau đó cũng quay đầu lại.

Không phải..... không phải..... không phải y.....

Tô Hàm hoảng hốt một lát, vẫn chưa phản ứng lại, chợt cảm thấy trên mặt có một trận đau nóng rát.

Lư Khánh nhìn nắm đấm của mình, cũng không ngờ có thể đắc thủ nhẹ nhàng như vậy, muốn hung hăng nắm hắn, không ngờ có thể thành công dễ dàng như thế, Lư Khánh nhếch miệng, cuối cùng cũng không cười nổi, gầm lên: “Anh là thằng hỗn đản! Anh hại chết y!”

Tô Hàm tránh khỏi nắm đấm vừa nhào tới nữa của Lư Khánh, đưa tay giấy rồi kéo, quay người bẻ tay Lư Khánh ra sau, tránh được cú đá lại của Lư Khánh, hai tay ấn Lư Khánh thật chặt, nói: “Nói, y ở đâu? !”

Nam sinh gầy nhỏ bên cạnh kinh hoảng nhìn Tô Hàm nhưng không có khả năng đo sức, la lên: “Anh mau thả anh ấy ra, không thì tôi báo cảnh sát!”

“Nói!” Lực đạo trên tay Tô Hàm lại càng tăng thêm mấy phần, đã có người bắt đầu xúm lại, Tô Hàm muốn nhanh chóng giải quyết việc này.

Lư Khánh ho khan hai tiếng, cười nói: “Ha ha ~ Anh đến hỏi tôi! Tôi làm sao mà biết! Không phải chính anh khiến y chết sao? Đừng cho rằng tôi không biết, trận hỏa hoạn đó hại chết y! Anh là tên súc sinh!.....”

Tô Hàm kinh ngạc, mới hơi nhớ lại lúc đó xác thực là mượn cớ hỏa hoạn, để chứng minh với báo chí bên ngoài cái chết của Tô Lương, nhưng mà, chỉ có trong lòng Tô Hàm rõ ràng nhất, người chết là một phụ nữ, căn bản không phải là Tô Lương.

Tô Hàm thả lỏng kiềm chế với Lư Khánh, nhìn nam sinh gầy nhỏ vẫn khấn trương đứng bên cạnh, làm sao mà giống chứ? Rõ ràng một chút cũng không giống, bờ vai của y sẽ rộng hơn một chút, dáng người cũng cao hơn không ít, ít nhất thì cũng không lùn hơn ta bao nhiêu.

Tô Hàm cảm thấy một sự thất vọng, trong miệng dần dần tràn lên vị đắng, bắt đầu chế nhạo hành vi vừa rồi của mình, ta đây tính là cái gì! Tính làm gì đây!

Bầu trời bắt đầu rơi chút tuyết nhỏ, phiêu phiêu lăng lăng trên mặt Tô Hàm, người đi đường cũng dần tản đi, nam sinh kia kéo Lư Khánh đang tức giận đi xa. Vẫn còn có thể thấp thoáng nghe thấy đối thoại của hai người: “Đó là ai vậy? Thật khủng bố.”

“Người điên! Một người điên!” Lư Khánh lại muốn xông qua, nhưng bị cánh tay nhỏ bé tinh tế cản lại, hung tợn trừng mắt nhìn Tô Hàm một cái, cuối cùng cũng đi xa.

Làn mưa li ti se lạnh cực độ dịu dàng, giống như cánh tay của mẹ đang âu yếm trên mặt, đáng tiếc Tô Hàm trước giờ chưa từng gặp qua mẹ của mình. Khi hắn còn không thể nhớ rõ mọi chuyện, bà đã vứt bỏ hắn.

Mưa dần dần lớn hơn, tây trang của Tô Hàm đã thấm ướt hơn nữa, mưa tạt lên mặt đau xót, Tô Hàm than thở một tiếng, cuối cùng vẫn vậy một chiếc taxi.

“Tiên sinh, đi đâu?” Một đại thúc trung niên hỏi.

“Bệnh viện tâm thần Hòa Tân Bình.” Tô Hàm chùi nước mưa trên mặt nói.

“Có người thân ở đó sao? Thật đáng thương.” Đại thúc trung niên mở radio, cách biệt tuyệt đối với thế giới bên ngoài cửa sổ.

Tô Hàm ngạc nhiên nói: “Đúng vậy, vợ và mẹ của tôi.” Không biết tại sao, trước mặt người xa lạ này, Tô Hàm ngược lại không có biện pháp che giấu bản thân, đặc biệt khi y nghe thấy người này nói chữ “đáng thương”, thì càng không có biện pháp.

“Nga ~ thật xin lỗi, khiến cậu thương tâm rồi.” Đại thúc trung niên dịu hòa cười, rồi không nói gì nữa.

Cho đến khi xuống xe, Tô Hàm mới ý thức được bản thân không mang tiền, hẩn suy nghĩ rồi nói: “Ông đợi một chút, tôi bảo người đưa tiền xe đến.” Nói rồi muốn gọi điện thoại, đại thúc trung niên cười đáp: “Bỏ đi, dù sao cũng không xa, đúng lúc tôi muốn về nhà ăn cơm tối, coi như thuận đường vậy, một thanh niên như cậu cũng không dễ dàng gì.” Nói xong đã quay xe đi.

Tô Hàm thầm ghi nhớ số xe, để tìm lúc nào đó bảo người đưa tiền đến.

Bệnh tình của Sở Đan vẫn không ổn định, cô đã hoàn toàn không nhận ra Tô Hàm, trong miệng không ngừng gọi “ba, ba” sau đó lại ngây ngốc cười.

Tô Hàm vốn muốn xóa sổ cô, nhưng không đành xuống tay, nói cho cùng thì ba của cô cũng chết trên ta hẩn, tuy không có ai biết, nhưng trong lòng Tô Hàm vẫn có mấy phần hổ thẹn. Hẩn nhìn Sở Đan thần trí không tỉnh một cái, rồi đi thẳng vào phòng bệnh nằm trong cùng.

Trong phòng bệnh màu trắng, một phụ nữ dung mạo đoan trang đang ngồi trên xe lăn, chuyên chú nhìn ngoài cửa sổ, y tá có đến nói gì đó, nhưng Tô hàm vẫy tay bảo đi ra.

Tô Hàm đi vào, thấy trong tay người phụ nữ đang ôm một con gấu bông nho nhỏ, sắc mặt bình tĩnh nhìn ra bên ngoài, trong cơn mưa có thể thấp thoáng thấy được dòng người đang che dù đi qua.

Tô Hàm ngồi xổm xuống, nhìn người phụ nữ nói: “Chị dâu, chị cảm thấy thế nào rồi?”

Ánh mắt người phụ nữ vẫn luôn nhìn ra ngoài, khi Tô Hàm định đứng dậy, chợt nghe thấy âm thanh nhàn nhạt của bà vang lên: “Ngự nhi, con đến hồi nào vậy? Ta tìm được con gấu bông mà con thích nhất rồi nga ~ khi còn nhỏ con không phải không có nó thì không thể ngủ được sao? Xem ~ ta thật sự tìm được rồi.”

Người phụ nữ nhàn nhạt cười nói: “Con đáp ứng lại đến thăm ta, nếu con đến, ta liền nói cho con một bí mật nga ~ thật ra a ~ con còn có một em trai nữa ~ xuyt ~ không thể để cho ba con nghe được.”

Tô Hàm ngạc nhiên, nhìn bà vẫn đang cười với hẩn, tiếp tục nói: “Nó tên là Tiểu Lương nga ~ còn mang rất nhiều rất nhiều đồ ăn đến, đáng tiếc con không ở đây, ta đều giữ lại cho con này ~”

Sắc mặt Tô hàm thay đổi, nhìn kệ giường một bên. Cam, cam vàng óng.

Tô Hàm gần như muốn nhảy lên, chạy ra ngoài, nhìn thấy y tá đang đứng bên ngoài, một tay nắm tay cô kéo qua hỏi: “Có người đến! Là ai đến? Nói cho tôi là ai! Ai đã đến!”

Y tá bị dọa sắc mặt tái nhợt, lắp bắp nói: “Không, không biết, là một người thanh niên.”

“ Bao nhiêu tuổi? ! Niên kỷ bao nhiêu! Cô nói chuyện đi chứ!” Tô Hàm hận không thể xé não cô y tá ra, găm lên.

“Cỡ trên dưới 20. Rất thanh tú.” Y tá run rẩy nói.

40. Chương 40

Tô Hàm cảm thấy có thứ gì đó tựa hồ đang chui ra từ trong tim, hắn cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Người đó đâu? Cô biết y đi đâu không?”

“Không, không biết. Y đến nhìn bệnh nhân xong bỏ đồ lại rồi đi.” Y tá ngay lúc Tô Hàm buông tay đã sợ tránh ra mấy bước, nhìn hắn trả lời.

Tô Hàm cười gượng, cười đến toàn thân run rẩy, y tá sợ hãi nhìn y một cái, nhanh chóng trở lại trong phòng, đóng chặt cửa.

“Tôi sẽ tìm được cậu, bất kể cậu còn sống hay đã chết.” Thanh âm lạnh lẽo của Tô Hàm vang vọng trong hành lang rộng lớn, mang theo hàn ý không thể diễn tả.

Hắn lại nhìn căn phòng đã đóng chặt cửa, gọi điện thoại sắp đặt vài người đến, thủ ở đây để chờ, ta không tin không bắt được cậu! Tô Hàm cảm hận nghĩ.

Cậu chính là thiếu nợ tôi, kiếp trước thiếu tôi, tôi bắt cậu phải dùng cả đời này để từ từ trả lại! Tô Hàm nghĩ vậy, bước chân cũng trở nên nhẹ hơn rất nhiều, hắn có lòng tin, nhất định có thể lần nữa gặp được y, mà lần này hắn sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Trên đường ra hắn thuận tiện lại ghé vào phòng Sở Đan, phân phó bác sĩ chiếu cố cô thật tốt, rồi mới ra khỏi bệnh viện. Mưa đầu hạ đến nhanh tạnh cũng nhanh, Tô Hàm chỉ đợi một lát đã thấy xe đến rước hắn chạy tới, còn chưa tới gần, cửa sổ đã được hạ xuống, Trầm Ứng Hoàn đang ngồi trong xe hơi mỉm cười nhìn Tô Hàm.

Tô Hàm lúc này mới nhớ tới hôm nay nên đi đón hắn đáp máy bay, vừa rồi có hơi rối loạn nên đã quên bên chuyện này, hắn đang chuẩn bị nói, buổi tối sẽ làm tiệc tẩy trần cho Trầm Ứng Hoàn.

Lời vừa lên môi thì nhìn thấy trong xe còn có một người.

Người đó chính là Hàn Tùng đã mất tích rất lâu.

Tô Hàm trưng ra một nụ cười, nhìn con người thăm thẳm của Hàn Tùng cũng đang chăm chăm vào hắn, thản nhiên kéo miệng nói: “Rất lâu không gặp rồi.”

Trầm Ứng Hoàn xem ra tâm tình không tồi, tự mình mở cửa xe, lui vào ghế trong ý bảo Tô Hàm lên xe, còn vừa cười nói: “Đúng là rất lâu không gặp, còn không mau lên xe đi?”

Tô Hàm do dự một lát, cuối cùng vẫn chui vào trong xe.

Trong xe thật ra rất rộng rãi, nhưng Tô Hàm lại cảm thấy rất buồn bực, rõ ràng là Hàn Tùng vớt lại hắn chơi trò mất tích, giờ lại làm như người không có chuyện gì ngồi đối diện, hơn nữa trong hai năm nay ngay cả một chút tin tức cũng không có, càng đừng nói đến chuyện giải thích.

“Xin lỗi.” Hàn Tùng cười, vẫn dùng thanh âm lưu manh như xưa.

Tô Hàm bực bội, nhưng lại không thể đánh mất phong độ của mình, anh em tốt, bạn bè tốt bao nhiêu năm, bản thân có thể nói cái gì? ! Xin lỗi gì mà ngay cả ngữ khí tạ lỗi cũng không có, Tô Hàm hừ lạnh, coi như là trả lời, hắn không muốn gây lộn trước mặt người ngoài.

“Tay của tôi bị phế rồi, cho nên không đến tìm anh.” Hàn Tùng hiểu rõ cá tính của Tô Hàm, tự nhiên nói rõ.

“Cái gì?” Tô Hàm ngạc nhiên, lúc này mới nhìn Hàn Tùng, thuận thể nhìn xuống dưới, tay trái xem ra không có gì là không bình thường.

Hàn Tùng cười tiếp tục nói: “Làm một số việc nhẹ thì không có vấn đề, nhưng không thể cầm súng, mà tôi lại thuận tay trái.” Thấy Tô Hàm dùng mục quang nghi vấn nhìn hắn, Hàn Tùng vẫn thản nhiên: “Là chuyện ngoài ý muốn hôm đó.”

Còn về cái gì ngoài ý muốn, Hàn Tùng không muốn nói, đặc biệt là không muốn nói cho Tô Hàm nghe, cứ coi như là một sự báo thù ác ý, Hàn Tùng cười thấy Tô Hàm quả nhiên biến sắc, trong lòng âm thầm vui sướng không thôi.

Trầm Ứng Hoàn xen vào: “Khi tôi xuất ngoại có tình cờ đụng phải lúc hắn đang tiếp nhận trị liệu, tôi vốn muốn gọi điện thoại nói cho anh, nhưng hắn không muốn, cho nên anh không thể trách tôi.”

Hàn Tùng đột nhiên liếc mắt trắng dã nhìn Trầm Ứng Hoàn: “Hiện tại muốn đẩy trách nhiệm đi, lúc đó là ai nói không muốn quay về thu dọn rắc rối?”

Trầm Ứng Hoàn làm một tư thế đau đầu: “Được, được, tôi thừa nhận đó là tôi nói.”

Tô Hàm đột nhiên cảm thấy trong không gian nhỏ bé đã bị chia thành hai phần, kỳ quái là bản thân giống như trở thành người ngoài, hắn thấy giữa Hàn Tùng và Trầm Ứng Hoàn đột nhiên lại có một loại ấn ý ngầm, có một cảm giác như bị bỏ qua.

Nhân thần không để ý nhìn thấy, tay của Trầm Ứng Hoàn ngồi ở băng ghế trước đang nắm chặt tay Hàn Tùng, rất tự nhiên, rất tự nhiên. Càng khiến Tô Hàm kinh ngạc chính là, trên ngón tay vô danh của hai người đang đeo một hai chiếc nhẫn giống nhau, phát hiện này khiến Tô Hàm ngây ra thật lâu.....

Hai năm trước hai người này tuy có một chút vướng mắc không thể cắt đứt, nhưng cũng chỉ đến trình độ đó thôi. Tô Hàm đang nghĩ, ngẩng mắt lên lại thấy Hàn Tùng nhàn nhạt cười nhìn hắn nói: “Thật ra, chúng tôi có một chuyện không nói với anh.”

Trầm Ứng Hoàn theo thói quen nâng cặp kính không gọng viền, nói tiếp: “Năm nay chúng tôi đã đăng ký kết hôn ở Thụy Sĩ rồi.” Ngữ khí thản nhiên giống như đang bàn luận về thời tiết.

Tô Hàm không phải thăng ốc, khi nhìn thấy nhẫn thì đã đoán được đại khái, tuy mới đầu còn rất kinh hoàng, nhưng hiện tại nghe họ chính miệng nói thì lại bình tĩnh rất nhiều, dùng nụ cười lễ mạo trả lời: “Vây, chúng mừng hai người.”

Không khí có chút lúng túng, Trầm Ứng Hoàn từ từ hít thở nói: “Lần này trở về là để làm thủ tục di dân, ngoài ra chính là nói chuyện này cho anh.”

“Di dân?” Tô Hàm kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Trầm Ứng Hoàn đáp: “Di dân toàn gia đình. Ở đây anh đã tự đứng vững bằng chân của mình rồi, trong vòng ba mươi năm chắc sẽ không có biến hóa gì lớn, mà Trầm gia đang lúc phát triển, tôi không muốn có xung đột gì với anh, cho nên chuẩn bị phát triển hướng ngoại, hai năm nay tôi cũng không rảnh rồi, cũng coi như đã đạt được bước đầu thành tựu, hơn nữa Hàn Tùng rất có tài, giúp tôi rất nhiều.” Trầm Ứng Hoàn cười nhìn Hàn Tùng kể bên.

“Cảm ơn khen tặng.” Hàn Tùng thản nhiên cười.

Tô Hàm vốn muốn đề nghị đi bar chúc mừng, nhưng lời còn chưa nói ra, đã bị hai người này uyển chuyển cự tuyệt, nói là còn chưa điều chỉnh được sai lệch múi giờ, hiện tại đều chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc cho đã.

Xe dừng ở trước tòa nhà của Trầm gia, đã có một hàng người hầu đứng chờ chủ nhân trở về, Tô Hàm cũng không thể nói gì, nhìn họ dỡ hành lý xuống, cười nói với hắn “Sau này liên lạc sau”.

Tô Hàm nhìn bóng lưng hai người, cuối cùng cũng bảo tài xế quay đầu xe rời đi.

“Kết thúc rồi.” Hàn Tùng nhìn chiếc xe dần dần đi xa nói: “Cảm ơn anh đã diễn vở kịch này với tôi.”

“Đúng a ~ kết thúc rồi.” Trầm Ứng Hoàn thở dài một hơi nói: “Thật ra tôi cảm thấy chúng ta thật sự rất ấn ý đó ~”

“Có ý gì đây?” Hàn Tùng trừng mắt nhìn Trầm Ứng Hoàn một cái.

“Tôi đang nghĩ nga, Tô Hàm tức giận đến muốn trào máu họng, nhưng lại không thể phát tác, chỉ có thể xanh mặt bỏ đi, bộ dáng đó nhìn thật thỏa mãn nga.” Trầm Ứng Hoàn cười nói.

Hàn Tùng thần nhiên tiếp lời: “Hắn chỉ là có chút lạc lõng mà thôi, căn bản không để ý tôi, hắn nếu như để ý một người, thì sẽ rất điên cuồng.”

“Người đó cũng thật đáng thương.” Trầm Ứng Hoàn nói.

Tô Lương ở một nơi khác bất chợt rung mình, hoài nghi bản thân có phải là bị bệnh cảm truyền nhiễm rồi không.

“Tôi nói là thật sự.” Trầm Ứng Hoàn cười giảo hoạt, “Có muốn suy xét tôi thử không?”

“Tôi không thích đàn ông đeo mắt kiếng, khiến người ta cảm thấy vô dụng.” Hàn Tùng lạnh lùng nói.

“Nhưng tôi đeo kiếng gọng thẳng mà, không có kiểu cọ.” Trầm Ứng Hoàn vừa nói xong, Hàn Tùng gật lại: “Vậy thì càng đáng ghét, giả dối.”

“Này, không thể nói như vậy được đi?”

“Tôi thích.”

“.....”

41. Chương 41

Lý Hưng Thành năm nay cũng đã bốn mươi ba tuổi rồi, làm nghề lái taxi này cũng đã hai mươi năm, hộ gia đình nhỏ gồm hai người già và một đứa con gái vừa đến tuổi trung học, bình thường sở thích duy nhất chính là rảnh rỗi uống hai hộp rượu, sống một cuộc sống bình thường ầm ĩ là được. Nhưng thỉnh thoảng thường gây gổ với bạn già, thật ra cũng uống nhiều thêm chút đến không thể lái xe mà thôi.

Lý Hưng Thành lẩm bẩm thủ thi đi về, hôm nay cũng thật uống hơi quá chén, đi đường đã có chút mờ ảo đảo rồi, dựa vào bờ tường chậm rãi đi chuyển, chợt thấy một người đang đi lại, cao cao gầy gầy phi thường thanh tú, ông vẫy tay kêu lên: “Nha đầu còn chưa có về ~ đến sớm rồi ~”

Người đến nhú mày, vẫn là tiến tới đỡ Lý Hưng Thành đi về hướng nhà ông, không đi được vài bước thì có một chiếc xe đạp trở lại, một thanh âm con gái thanh thoát vang lên: “Ba sao lại say nữa rồi!” Cô bé nhìn người đến ấy này nói: “Mỗi lần đều làm phiền anh, thật xin lỗi.”

“Không có gì, đúng lúc thuận đường.” Tiếng nói thanh thoát của người này, nghe vào cảm thấy rất dễ chịu, thần sắc nhàn nhạt nhìn không ra biểu tình, con người đen nhánh tựa hồ có thể nhìn đến tận đáy, lại tựa hồ như cái gì cũng không nắm bắt được.

Đưa Lý Hưng Thành về nhà, tránh không được một trận cãi nhai của vợ ông, Lý Lâm một bên làm bài tập, một bên nhú mày nhìn người đang xuất thần bên cạnh cô, “Anh cười cái gì? Họ luôn gây gổ như vậy, phiền chết được.”

“Không có đâu ~ rất ầm ập.” Người đó thanh thanh đậm đậm cười, nói: “Bài của em giải thế nào rồi?”

“A ~” Lý Lâm quay bút, nhìn người đó cười nói: “Em có chuyện muốn nhờ vả anh.”

“Chuyện gì?” Người đó nhìn Lý Lâm, Lý Lâm cảm thấy khấn trương, lắp ba lắp bắp nói: “Tuần này em cũng vài bạn học hẹn cùng nhau đi xem ca nhạc, cái đó ~ anh có thể bao che giùm em không. Nhờ anh đó ~ Tô đại ca ~” Nói rồi chấp hai tay lại hướng người đó cầu mong.

“Tháng sau em phải thi rồi, anh đã đáp ứng ba em phải giám sát em thật tốt rồi.” Người đang nhú mày đó chính là Tô Lương mắt tích đã lâu.

“Em biết ~ em biết ~ học hành là phải biết kết hợp với nghỉ ngơi nữa đó.” Cô bé nghịch ngợm nhìn y, bộ mặt kỳ vọng nói: “Em biết, anh vì báo đáp ba em lúc đó đã giúp anh, nhưng mà anh cũng quá tốt bụng rồi nha ~ đức hạnh của ba em, đầu óc nóng lên thì làm việc tốt, một khi đỏ mắt lại đi gây chuyện, hơn nữa anh mỗi tháng đều đưa tiền cho nhà em, đã hai năm rồi, ân tình thế này cũng nên trả hết rồi. Em cầu anh đồng ý đi mà ~ cứ coi như em lấy thân phận là con gái ân nhân cầu anh đi, cho em đi chơi một lần, chỉ một lần. Trở về em lập tức làm bù hết bài tập.”

Tô Lương khó xử cười, nói: “Đó là tiền thuê phòng.”

“ Có người ở nhà không?” Tô Lương vừa nói xong thì nghe thấy một âm thanh xa lạ vang lên từ bên ngoài.

Lý Lâm nhìn Tô Lương một cái, thấy không có ai thì chắc phải tự ra rồi, hai người ở bên ngoài không biết nói cái gì, một lúc sau, người xa lạ mới đi.

Tô Lương thấy Lý Lâm cầm một phong thư vào nhà, kỳ quái hỏi: “Có chuyện gì?”

Cô bé nhếch miệng nói: “Còn có thể là cái gì, ba em lại làm người tốt rồi, chở một người không mang theo tiền, hiện tại người ta đem tiền tới, nhưng hình như là rất nhiều.”

“ Oa ~ nhiều quá ~” Cô gái hưng phấn kêu lên: “Quả nhiên trời giúp em rồi ~ em đang thiếu tiền mua vé, anh đừng nói nghe, dù sao em lấy một chút ba em cũng không thể biết.”

Lý Lâm vừa rút ra, Lý Hưng Thành đã tỉnh rượu khá nhiều, đi ra, hỏi tình huống vừa rồi, cười nói: “Thật ra người ta chở hôm nay ta có thấy qua rồi ~ hơn nữa còn là trên ti vi, hôm qua vừa chiếu đó, chủ tịch của đại khách sạn Tân Nguyệt gì đó.”

“ Ba uống rượu nhiều quá rồi, sao có thể chứ ~” Lý Lâm chen mồm vào.

Tô Lương giật mình, cây viết đang chấm bài rơi xuống bàn, sau đó lặn thẳng xuống đất, “Hơn nữa hẳn đi đến bệnh viện tâm thần đó ~ nghe nói nga, vợ và mẹ của hắn hình như đều bị bệnh, nhà ai cũng có chuyện khó nói hết cả ~” Lý Hưng Thành quay đầu lại thấy sắc mặt Tô Lương tái nhợt, hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Tô Lương cố gắng cười gượng nói: “Tôi có chút không khỏe, lên lầu trước.” Nói xong đi như chạy lên lầu.

“ Cậu còn chưa ăn cơm đó ~” Khi Lý Hưng Thành nói xong, đã không thấy bóng dáng của Tô Lương nữa.

Tô Lương uống ngụm nước, định thần lại, chỉ là trùng hợp, trùng hợp.

Hai năm rồi, hai năm chắc đã dung nhập vào cuộc sống bình đạm này, tại sao ta còn hoảng loạn như vậy chứ? Y theo thói quen xiết lấy ngón tay, gân tay đều tái đi, ngồi trong bóng tối, liên tục không có một chút động tĩnh, căn phòng này hai năm nay chính là không gian riêng của Tô Lương, Tô Lương hít sâu, cuối cùng bình phục lại tâm tình đang xáo trộn dữ dội. Một đêm mất ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, y nghe thấy tiếng chuông xe đạp đi học của Lý Lâm, mới tự cười giễu, có lẽ người ta sớm đã quên người rồi, người còn ở đây chờ đợi cái gì?”

Tô Lương cười bản thân si dại, cười bản thân ngu ngốc, trừ những thứ này ra thì cũng không thể nghĩ ra được từ nào tốt hơn để tự chế giễu mình, đúng rồi, còn có người đó lãnh khốc vô tình.

Lật người, Tô Lương lại nằm một lát, mới theo thói quen tỉnh dậy, mặc quần áo, rửa mặt, xuống lầu, đi làm.

Khi đi ra khỏi phòng Tô Lương nhìn đồng hồ, là bảy giờ ba mươi lăm phút, xem ra nếu không nhanh lên thì không thể tới kịp, Tô Lương đi nhanh một đoạn, chưa đi được mấy bước, chân đã khẩn cấp dừng lại, thấy chiếc xe đang đợi ngay trước ngõ, còn có người đó.

Khoảng cách rất xa, Tô Lương vẫn có thể như cũ phác thảo ra từng đường nét trên gương mặt hắn, không biết là bản thân có thị lực rất tốt, hay là dung mạo hình dáng của người đó đã lưu lại một ấn tích sâu đậm trong lòng, cả đời cũng không thể xóa được.

Có lẽ không phải là đến tìm ta, đường nhìn của Tô Lương mơ hồ một chút, quay người đang muốn quẹo vào một ngõ rẽ khác, để tránh bản thân lại tự mình đa tình.

“ Không cần đi nữa, công việc đó tôi đã giúp cậu từ chức rồi.” Thanh âm bá đạo vang lên.

Tô Lương lại đi thêm vài bước, thanh âm đó lại nói: “Hỗn đản, cậu bị điếc hay là bị câm hả? !”

“ Tiên sinh, anh nhận sai người rồi.” Bờ vai Tô Lương bị người chạy theo phía sau kéo lại, y cắn răng nói.

Tô Hàm cười lạnh: “Tôi nhận sai người? ! Nực cười! Cậu có cháy thành tro tôi cũng có thể nhận ra!” Một phát nâng lên cằm của Tô Lương, khiến cho hai con mắt đang trốn trốn tránh tránh đó phải nhìn vào mình: “Cậu nhìn xem tôi có nhận sai người hay không!”

Tô Lương cắn răng nói: “Tô Hàm, anh đừng quá đáng!”

Tô Hàm lạnh lùng nhìn y: “Cậu sao lại giống như phụ nữ mà lằm bằm vụn vẹo vậy.”

Nổi tức giận của Tô Lương vì lời nói này mà xém nghẹn chết.

“Tôi nói cho cậu hay, tôi bắt cóc cậu.” Tô Hàm gần như tha Tô Lương đi, kéo lên xe nói: “Lúc nào cậu có thể trả hết tiền chuộc cho tôi, lúc đó tôi mới thả cậu, trước lúc đó thì cậu chính là tài sản tư nhân của tôi.”

“.....”

“Cậu không trả lời chính là đáp ứng rồi. Xem cậu gầy đi này, trước đi ăn chút gì đi, tôi một ngày không ăn gì rồi.”

“.....”

“Này, nói chuyện đi.”

Hai mắt Tô Hàm gần như bốc lửa nắm chặt áo của bác sĩ nói: “Y rốt cuộc làm sao rồi? Sao đang tốt đẹp lại ngất xỉu?!”

“Chỉ, chỉ là thiếu máu.” Bác sĩ ho vài cái, mới trả lời: “Lại thêm không đủ dinh dưỡng.”

“Này ~ tôi biết cậu tỉnh rồi, hiện tại còn thêm cả tiền viện phí nữa đó.” Tô Hàm nói, dùng tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Tô Lương.

“Tôi cảm thấy tôi đã thắng thiên rồi.” Tô Lương chậm rãi nói.

“Chỉ là thiếu máu, cậu sẽ không vô dụng như thế chứ? Muốn chết cũng phải trả hết tiền cho tôi mới được chết.” Tô Hàm không tự giác cười nói.

“..... Tôi không muốn nói chuyện với anh.”

“Cậu không nói chuyện với tôi thì nói với ai?!” Tô Hàm nói chắc nịch.

“Tôi không hơi sức đâu để ý tới anh.” Tô Lương yếu đuối hừ hừ.

“Không chết được đâu.” Tay của Tô Hàm đặt trên trán Tô Lương, thuận theo lông mày vuốt đến đôi môi tái nhợt, ngữ khí cũng trở nên dịu dàng.

Ánh mặt trời mùa hạ chói rọi chiếu xuống, khiến thân ảnh hai người trở nên mơ hồ, chỉ để lại hai chiếc bóng nhàn nhạt, giao hòa vào nhau.

[Hoàn]

PAGE

112

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-da-bat-luu-nhan>